

MAGYAR NŐK LAPJA

BUDAPEST, 1941 FEBR. 10

SZERKESZTI PAPP JENŐ

III. EVFOLYAM 5. SZÁM

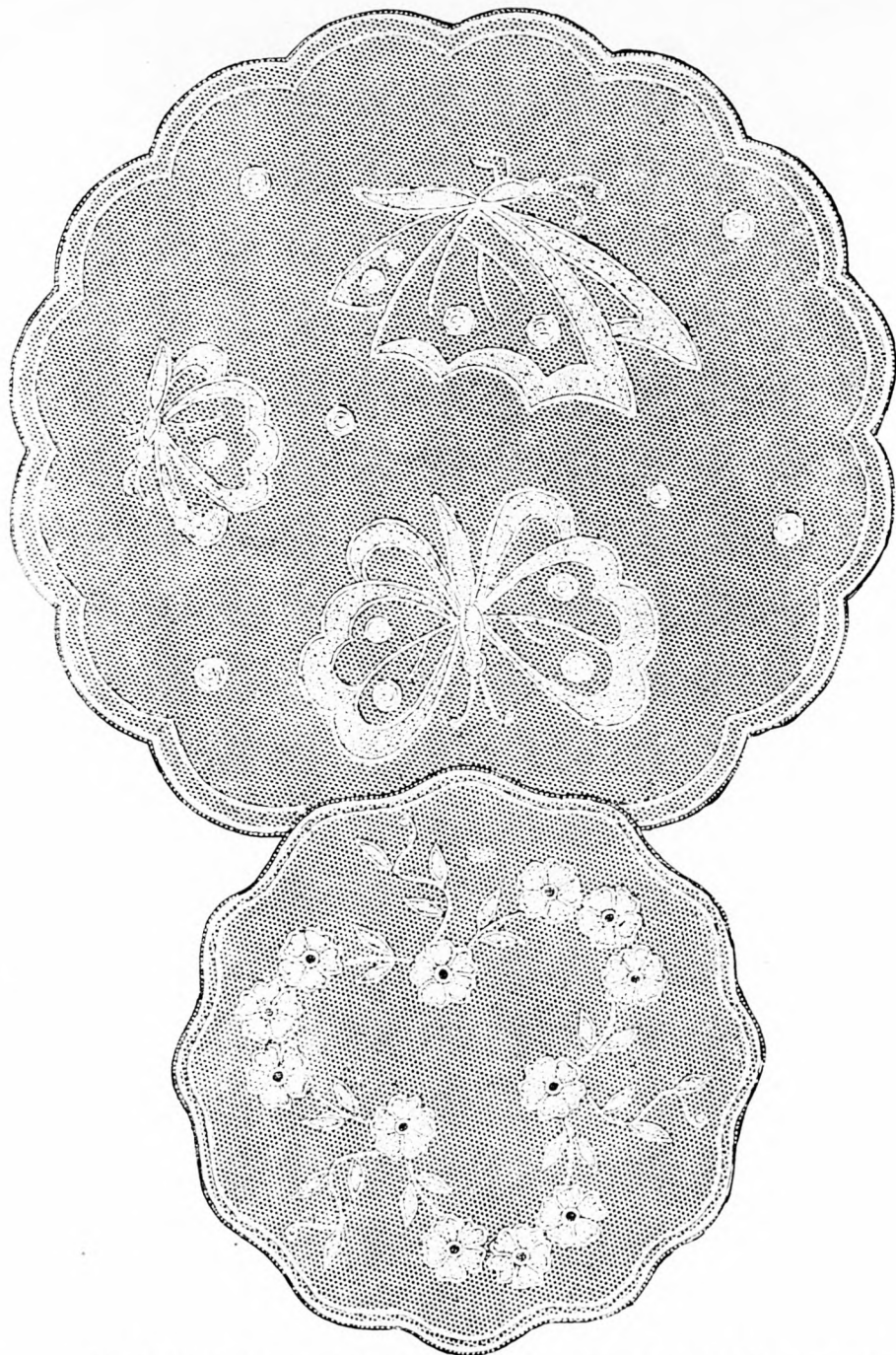
FOTO: ANGELO IV., VÁCI-UTCA 24.

ANGELO
PHOTOS

HERCEG ODESCALCHI BÉLANÉ ÉS LEÁNYKÁJA, NÓRA

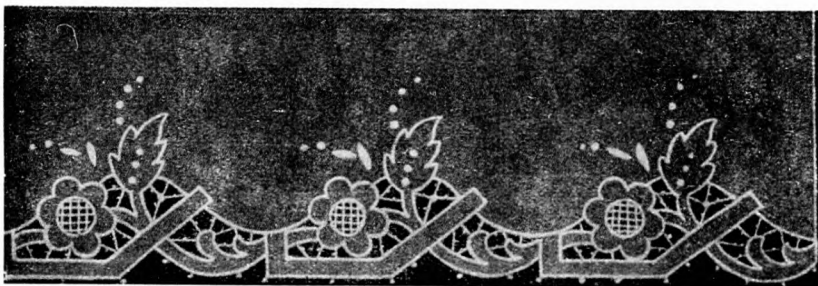
Zsinórozással és prémmel díszített tavaszi kosztüm

Tüll-terítőcskék. A nagyobb mérete 50×50 cm, előrajzolva P 2.50. A kisebb 30×30 cm méreiben P 1.60. Kidolgozásához gyöngyfonál dekája 30 fillér. Szűrő-sablonja P 1.— és 50 fill. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltban, Teréz-körút 6.

Boldogi himzéssel díszített kosztümblúz

Szekrénycsik riselő-hímzéssel, 20 cm szélességben, fehér pamutvászonra előrajzolva, métere P 1.40. Szűrő-sablonja 80 fill. Beszerezhető a MUL-nál, Teréz-krt 6

MAGYAR NŐK LAPJA

III. ÉVFOLYAM 5. SZÁM

BUDAPEST, 1941 FEBRUÁR 10

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZI MUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk száma: 20.331. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P. félévre 12 P., negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olasz-

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

országban egész évre 30 P. félévre 15 P., negyedévre 7.50 P. Szlovákiában: egész évre 180 Ks., félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

Megdermedt otthon

Írta PAPP JENŐ

Az elhagyott asszonynak, aki itt lentebb megszólal, villája van, gyereke van, cseléd és házmester áll rendelkezésére Barátnőkben is bővelkedik. Mehet bálba járhat operába, hívják bridselni, a ruhaszalon korlátlanul hitelez neki. Válogathat az ékszerek között, ha hideg brilliáns tűzére vágyik. Vázáiban mindennap friss virágok pompáznak. Bundája kettő, szobája négy van. A fűtőanyagot bátran pazarolhatja a cseléd. Kint fagyos február szorongatja a fákat, zuzmarás és deres a villa körül minden bokor és kerítés: bent a lakásban mosolyog a meleg, a bútorok barátságos glédában állnak, nevetnek a nippek, ragyog a sok könyv sarkán az arany. A függönyök szárnyai közt besüt a téli nap is. Az elhagyott feleség mégis fázik, dideregve húzódik össze a főtőj öblén s mint jó diagnoszta sorolja fel, hogy megvan mindene a világon, csak éppen a férje hiányzik innen és most nem tudja, hogy mivel töltsé be ezt az űrt.

— Félek hazajönni ebbe a díszes lakásba, — mondja. — Ha bent Pesten arra gondolok, hogy haza kell mennem a dermedt lakásba: elfog a rettegés. Azért futkározok annyit a világban, azért jövök-megyek és kóborolok nyugtalanul, mert nem találok a helyemet. Végzet ez, hogy mi: nők és feleségek hozzátartozunk egy fészekhez? Hát miért tud olyan zavartalanul csatangolni a férfi? ... Őt miért nem éri utól a büntetés? Őt nem fogja meg az a csillapító átok, amely az állandó otthon varázsából fakad? Akármilyen vidám társaságban is éjszakázom, akármilyen jól érzem magam, táncolok, dolgozom, énekelek és élvezem a szabadságot: egyszerre csak feljajdul bennem egy hang, hogy haza kell mennem!...

Otthon alszik a gyerekek, Juli vár a vacsoráddal, tartja a tüzet a kandallóban, virraszt a házmester és holnapra pénzt kell adnod a háztartásra. És kenyérsütés is van holnap... Összekapodom a holmimat, faképnél hagyom a kedves barátokat és indulok haza. A szívemet ugyan összemarkolja a jeges gondolat, hogy üres a ház, halott a könyvtárszoba, néma a háló és hangtalanok a falck: de ez a riasztó tény nem tud visszatartani. Félek a lakástól, mint egy kriptától, de megyek. Megyek haza, mint aki a romok alatt keresi a parányi drágakövet, amely elveszett. A reményfolytatást s a kivezető utat ebből a Szibériából. Felvetem magam előtt a kérdést, hogy mit keresek én még itt, mi közöm nekem ehhez a közösen megteremtett otthonhoz, miben bízom, mit várok, mi köt hozzá és mit akarok a makacsságommal? Miben hiszek olyan konokul, olyan kitaróan és szívósan? Miután megalázott, miután mélyen megsértett, levegőnek nézett és miután még csak eszébe se jutok neki, mert még csak nem is telefonál, hogy élek-e, vagy hogy nem kell-e nekem valami, nincs-e szükségem valamire: nem értem, hogy mi vonz ide vissza mindig. Sokszor végigsírom az utat hazáig. Sokszor fent vagyok pirkadatig és tépelődöm, marcangolom a multat, előszedem a leveleit, hangosan megismétlem fogadkozásait. Sehol semmi visszhang!... Csak én felelek a szavakra. Várakozva nézek a karosszékére, az íróasztalára, ágyára, szekrényére, hogy nem kerekednek-e fel és nem indulnak-e neki az éjszakának, hogy érte menjenek és visszahozzák ide. Hiszen az övéké is volt, nemcsak az enyém. Képtelenségekkel gyötöröm magam, mint a megszállott és zo-

kogn szeretnék szegyenemben, hogy ilyen gyengének teremtett az Isten és ennyire ki vagyok szolgáltatva az érzéseknél, amelyek megfoghatatlan forrásokból törnek reám. Ha Juli terít, sokszor már majdnem rászóltam, hogy hát a második teríték hol marad?... Nem tudom, hogy mit kellett volna tennem: megalkudni, nyelni, tűrni és szemet-hűyni sok minden felett, mint azt anyni más feleség teszi? Vagy az volt a helyesebb, hogy fellázadtam és vállaltam az egyedüllétet, a magányt és a vad szabadságot?... Bevallom: nem sejtetem, hogy ez a szabadság ilyen nehéz. Higgye el: én nem tanácsot kérek, még csak segítséget se, mert tisztában vagyok azzal, hogy ezt a sorsot nekem el kell tudni viselnem, mint a keresztet. De beszélni akarok róla, legalább beszélni, — ha már segítség nincs! Kiszórni magamból ezt a rengeteg fájdalmat és mérget. Edzeni próbálom magam a rettenetes önállóságra, erre a gyöngéd-ségnélküli, szótalan lakásra, erre a kínos anyagi rendre és készsége bőségre, amelybe azelőtt életet varázsolt egy szó is, az óra is, a gond is és a várakozás is. Most úgy érzem, hogy semmim sincs. Hogy védtelenül, ruhátlanul, embertelenül elhagyatva és durván kiszolgáltatva tengődöm itt, ebben a jól felszerelt otthonban, ahol még azt se kérdi meg soha senki se tőlem, hogy hogy vagyok?... Hinné ezt ön, ha ezt más mesélné önnek?... Ez az én keresztjem. Másnak más keresztje van. Majd egy év múlva, vagy még később, beszámolok majd, hogy miképpen sikerült nekem ez a kálvária. Lehet, hogy összerokadok alatta. Még bízom benne, hogy életre kelek. Még van erőm... De, úgy-e, panaszkodni is szabad néha...

Asszonyok a festőművészek életében

Mányoki, az udvari festő

Erős Agost szász választó-fejedelem és lengyel király drezdai palotája előtt nagy csődület tolongott. Most jött haza lovaglásból Dönhoff grófnő, a király legújabb kegyeltje, aki egy csapásra meghódította a drezdaiak szívét. Kedves volt, közvetlen és vidám, jókedvét mindenkiére át tudta sugározni. Ilyennek kell lenni a «maitresse en titre»-nek, aki nem sző udvari intrikákat, nem avatkozik a politikába, mint elődje, Cosel grófnő, hanem csak az udvar fényét emeli, előzi a király unalmát és nagy-szerű mulatságok szervezője.

— A mulikori kerti ünnepély tízezer aranyba került — súgta oda az egyik bámoló polgár a másiknak. Az pedig kiüllesztette mellét és a zsebére ütött: — Legalább szép körforgást csinált a királyi pénz, a haszonból nekünk is jutott bőven. Isten tartsa meg a grófnő szokását — mondta vidáman és meglepett sapkáját a palota lépcsője felé, ahol éppen akkor ugrott le nyergéből a kegyencső, néger inasától átvette kedvecsmajmát, vállára ültette, mosolyogva búcsút intett az utcán tolongóknak, azután gyors, fűrgő léptekkel fölsietett a lépcsőn.

— A festő úr már várja a grófnőt — jelentették lakosztályai előtt.

— Akkor nem is öltözöm át, hiszen csak az arcomon akar még javítani valamit — mondta a grófnő és átvágott a széles folyosókon a festő műterme felé.

Mányoki Adám a grófnő elé sietett. — Régen vár rám? Ó, mennyire sajnálom! De majdnem megfeledeztem arról, hogy a délelőttöt önnek ígértem. Gyönyörű volt a mai reggel, alig tudtam visszafordulni az erdőből. Micsoda illat! A bontakozó fák tavaszi ruhájánál talán nincs is szebb. Ilyenkor nem bírok magammal, árkon-bokron átugratok, mintha valami úzne előre megállíthatatlanul.

— A grófnő bátor lovas, mindenki csodálja vakmerőségét.

— Az életben egyedül a vakmerőség ér valamit, — felelte nevetve Dönhoff grófnő, — képzelje csak, tegnap este besontam a királyi lakosztálynak abba a termébe, ahol elődeim arcképeit őrizi a király. Az a sok elraaccódó szépség valósággal bámulomba ejtett. Nem is tudom, mit talál rajtam a király? Talán éppen vakmerőségemet, hogy közepes szépségű arccal is bírom az iramat.

— A grófnő arca csupa báj és kedves-ség, ez sokszor többet ér a legragyo-góbb szépségénél.

— Ideig-óráig megteszi, s nekem ez elég. Engem sohasem fog olyan halál-on szomorú arccal megfesteni, mint Lubomirka hercegnőt. Én, amilyen könnyen jöttem, olyan könnyen megyek is, ha lelelik a szolgálatom. Apám ajánlott fel a királynak, az ok persze politika, hogy a lengyelnek újra befolyással bírjanak a királynál. Dönhoff grófnőt könnyvedén vette vissza marsalli becsületszavát, akkor én miért érzek lelkiismeretfurdalást?

— Lubomirka hercegnő nagyon szerette a királyt, — jegyezte meg csöndesen Mányoki, miattal elgondolkozva kevergette feketéjét.

— Igen, ez benne van az ön arcképében is. Olyan a tekintete, mint aki nagy mulatt cipel, amelyet örökké siratni kell. De Cosel grófnőt nem értem, nem volt

Irta Nagy Méda

elég neki nyolc év a «szolgálatból?»

— Cosel grófnő a hatalmat szerette, — mondta Mányoki, — s arról még nehezebb lemondani, mint a szerelemlől.

— Ezért hát olyan hideg és távoli a szépsége az arcképen. Milyen jól ismeri Mányoki, ön, az embereket. Az arc mindig a belső érzés kifejezése önnél. Az ön arcképemről se felejtse le a könnyed vakmerőségét.

— A mosolyában van benne mindez. Kérem, vegye csak kezébe, mint a mulikor is, a papagáját és nevéssen rá. Úgy, úgy, most megvan, ezt a mosolyt akarom csak megegyszer látni. Köszönöm, grófnő. Holnap már át is adhatja a királynak a képet.

— Ilyen gyorsan? De hiszen ez nagy-szerű! — kiáltott fel a grófnő és egészen közel ment a képhez, — csak egyetlen vonást húzott és milyen más lett az egész arckifejezésem. Tehát holnap már nem kell jönnöm? Kicsit sajnálom, nagyon jól el tudtam önnel beszélgetni. Tehát Isten önnel, nagyon köszönöm, hogy ilyen szépen festett. És most, mielőtt búcsúzunk, még egy kérdést szeretnék föl-tenni, kicsit vakmerő, de én már ilyen vagyok. Melvük elődömbö volt szerel-mes? Csak ne tiltakozzék, az lehetetlen, hogy ennyi szépség láttán, ne érezte volna néha a szívét is? Ott volt Du Parc, a táncosnő, Königsmarck Auróra, akinek szépségéről és szelleméről csodákat mesélnek. Lubomirka hercegnő, a bánatos Cosel grófnő, aki máig sem tudott be-nyugodni kegyvesztettségébe. Tudom, hogy sokszor hónapokig jártak ide ön-höz, volt akiről három arcképet is fest-tett...

— Mi festők sohasem az asszonyba, leg-főljebb a képbe leszünk szerelmesek, a képbe, amelyet életre álmodtunk, — mondta halkán Mányoki.

— Szóval, ön csak a munkáját szereti? — A munkámat és a hazámat, grófnő, ahová mindig visszavágyom.

— Én is vágyom a hazámba, megértem önt, Mányoki, ott biztosan az asszonyok is mások, mint itt az udvar különös lég-körében. Majd kieszközölöm a híralnyál, hogy szabadságot kapjon. De, ha visz-sza jön, akkor még egyszer meg fog fes-teni, ha ugyan még itt fog találni, — tette hozzá kedves, furcsa grimasszal, majd egyik vállára papagáját, másikra majmát ültette és kisuhand a műteremből. Mányoki sokáig nézett utána, majd visz-szartért a kép elé. Nem, nem javít már semmit a képen, hiszen kifejezte azt, amit akart: bájos, könnyű mosolyát a «maitresse en titre»-nek, a gyermekes egyszerűségnek és amellét bátor vak-merőségének azt a különös mosolyát,

amely annyira rokonszenvesse tette Dönhoff grófnőt. Még egy éjszaka itt maradt nála a kép, aztán elvándorol a többi után. Még egy éjszaka az övé, aztán nem látja többé édes mosolyát. Hirtelen azt érezte, hogy nem tud megválni et-től a mosolytól, lázasan munkába fo-gott, hogy apró miniatűrre fesse meg mását az arcképnek.

Dönhoff grófnő szcvának állt. Rövide-sen megkapta az annyira áhított sza-badságot Mányoki Adám és hazaláto-gathatott hazájába. Utközben még me-gfesti Bécsben VI. Károly császár és a gyermek Mária Terézia arcképét, majd hosszú távollét után megpihen rokona-i körében Tótfaluban. Szomorú szívvel látja, hogy milyen más most Magyaror-szágot, mint amikor gyermekéje után először itthon járt. Akkor még minden szív tele volt Rákóczi nevével és a sza-badság tiitkos, boldog reményével. Ami-kor Rákóczié arcképét megfestette és az elragadatlanságban az ura fejedelmi udvarába aianlja, milyen más hangulat volt Magyarországon, s ő milyen boldo-gan jött, hogy hazájának szolgálatot te-hessen és annak a fejedelemlnek az ol-dalán éljen, akinek neve hallatán csak lángolni, vagy sírva fakadni lehet. Akkor csupa tűz és láng lobogott a kuructá-borban és magyar szívekben, egymásután festi meg többször is a fejedelmet, köz-ben pedig Rákóczi kérésére ezüst min-tárt készít a dolmányok kivarrásához és új hízmésmintát a fejedelem köntöséhez. Mert Rákóczi nagyon szerette a magya-ras pompát és mindig azon volt, hogy katonái pompásan öltözzenek.

De most Mányoki Sámuel tiszteletes há-zában csak jaiszoba és szomorúsága ütközött: a szabadság leve, a feje-delem fogságban, az úri házak kirabol-va, keserves adók alatt elnyomorodva, dehogymertek volna arra gondolni, hogy támogassák a művészetet. Hiába szeretett volna itthon maradni, itthon nem volt tér arra, hogy tehetségét ér-vényesítse. Legfőljebb a lerombolt temp-lomatok és kastélyokat építették, ide kellett képez, de az arcképfestészetnek nem volt jövője. Visszartért Drezdába, hogy továbbra is az udvart szolgálja.

Dönhoff grófnő jól jöcsolt. Mire Mányoki visszartért Magyarországból, a német párt diadalmaskodott, amely kijelentette, hogy elég volt a lengyel grófnőből, jöi-jön most már egy német. Az udvar köz-pontjában a bájos mosolyú grófnő he-lyett a csudaszép Sofia von Dieskaut állt, Dönhoff grófnő visszartért hazájába és felesége lett Lubomirka hercegné. Amilyen csöndes egyszerűséggel jött apja parancsára, úgy is ment el. Nem festette le magát világfájdalmas arccal, mint Lubomirka hercegnő, nem csinált cselészövét, mint Cosel grófnő, akit csak a király mentett meg a kerékbetöréstől, de élete végéig börtönben silynődött; nem vonult zárdába, mint Auróra, hanem gyermeki vakmerőséggel visszamosoly-gott az élet arcába, amely ilyen kü-lönös sorsot juttatott neki akaratán kívül. Mányoki Adám a későbbi évek folya-mán titokban sokszor elővette a miniatűr arcképet, s míg a virágszerű arc bájá-ban és mosolyában gyönyörködött, arra gondolt, hogy valójában sohasem volt másba szerelmes, csak a munkájába és ebbe c: édes mosolyba, amelyet sike-rült halhatatlanná varázsolni művészi ecsetjével.

Ami jó lenne

Mi lenne legjobb?
Réten fekvőm,
hol örök a fű
és örök az ég,
s hol minden zöld és sárga és kék.

Mi lenne legjobb?
Széllal szaladni
virággal nőni,
vizzel ringani,
Csilloggal hullni,
sugárral szállni,
vág végig elüldögélni,
s — várni...

KÁROLYI AMY

HUNYADY SÁNDOR

Egészséges megoldás

A kastély elragadó volt, versenyzett a báj-
jos, szeliden dombos vidékkel. Szobáit a
nyár pompás illata, ápolt asszonyok ne-
mes parfümjének nyoma, finom dohány-
jüst szaga járta át. A sok vendéget, aki-
ket a ház asszonyának szeretetremélő-
sága gyűjtött ide, rokonság, vagy leg-
alább is nagyon régi barátság intim szá-
lai jűtékek össze. Rangra, vagyonra, ere-
detre, műveltségre és izlésre nézve reme-
kül összeillett ez a társaság. Keresztnéven
szóltították egymást valamennyien.

A vendégek közt a legszebb asszony volt:
Matild, a legszebb leány: Berenice. Matild
az anyja volt Berenice-nak. De ez nem
látszott meg rajta, pedig közel járt már a
negyvenhez és Berenice még csak tizen-
kilenc éves volt. A két nő olyan volt, mint
két testvér. Tűntettek is a hasonlóságuk-
kal. Szerettek egyforma ruhában járni. Ha
összeölekezve sétáltak a kertben, hátulról
alig lehetett kitalálni, hogy melyik a
bimbó és melyik a kinyílt rózsza? Matild
nagyon friss maradt és Berenice roppant
hamar megérett. Az asszony poétikusabb
volt, finomabb, kissé soványabb, a kor
csak olyannak tűnt rajta, mint valami fi-
nom fátyol, hüvös volt, üde, a bőre matt,
mintha mindig árnyékból lépett volna elő.
A lány valamivel súlyosabb volt, józanabb.
Többet evett és többet sportolt, mint az
anyja. A szájára erősebb piros fészeket
tett, az orrára több püdert, mert az ifjú-
ság dús nedvkeringésétől hamar kifénye-
sedett az arca.

John a két szép teremtés közül az idő-
sebbiket választotta. Ami természetes volt.
Egy huszonnégy éves, tüzes kanász ren-
desen abba a költői, lány és titokkal teli
harmonióba szeret belé, amely csak az
egészen érett asszonyok egyéniségéből
árad.

Az asszonyt először nyugtalanná tette,
később bosszantotta, végül rendkívül meg-
ijesztette az a vágy, amely üzöbe vette.
Özvegy volt, független, nem tartozott sen-
kinek semmiféle felelősséggel. Tetszett is
neki a fiú, sőt szerette, mint tiszta, bátor,
kis lovagját. Jól esett a szemének, ha rá-
nézhetett, oly csinos volt John, mint egy
apród, egyformán jól állt neki este a
szmoking és nappal a nyitott gallérú ten-
niszjg, amely megmutatta barna nyakát.
Matildban nem volt semmi frivolság.
Amily nyugodt és büszke volt a válltar-
tása, olyan rend volt belül, az érzéseiben.
Nem szerette a zavarokat, kényes volt.
Ha majd választania kell egy férfit, oly
gondosan, óvatosan és magához illően
foaja kiválasztani, mint egy kalapot vagy
egy ruhát.

Amíg egészen friss volt a fiú érzése, az
asszony meglehetett volna, hogy gorombán
eltapossa. Ezt elmulasztotta. Túl gyöngéd
volt hozzá, jó modorú. És három nap
mulva már késő volt, ott volt előtte a sze-
relem, mint egy darab nyers hús, mele-
gen gőzölögve.

Egy hétig tartó ügyellen, erőszakos és
megható ostrom után John megkérte Ma-
tild kezét.
Az asszony egyszerre bosszus volt és
megindult, s szeme könnyes lett és mégis
nevetett. Megsimogatta a fiú arcát:
— Drága Johnnym, hogy beszélhet ilyen
drűltésget?! Hiszen maga még gyerek és
én a maanája lehetnék!

— Mindent tudok! — mondta moka-
csul a fiú. — Nem tehetek róla. Ügylát-
szik, ez a sorsom. Olvasta Stendhal? Én
vagyok Sorel Julien és maga Du Renal-
né...

— Akkor rendben van! — felelte mű-
velten az asszony. — A regény szerint
Renalné meghalt és Julien belészeretett
de la Mole kisasszonybal
A fiú indultakodott:

— Ne vitatkozzunk a részleteken. Meg-
teszem végső ajánlatomat. Most megkér-
tem a kezét. Ne válasszon, Ráér felelni
augusztus végén, amikor elmegyünk in-
nen. Ha akkor is azt fogja mondani, hogy
— nem, megölöm magam!

Az asszony rémült és ingerült mozdulatot
tett.
— Ne féljen! — nyugtatta meg kese-
rűen a fiú. — Nem keverem bele magát
semmiféle botrányba. Senki nem fogja
sejteni, hogy mi történt. Ki vádolhatná
magát azért, mert én szerencsétlenül jár-
tam az autómmal?!

Egy finom és jólelkű asszony számára
roppant kínos érzés, ha egy megbomlott
kamaszt lát szakadatlanul maga körül
ódlakodni, aki azzal fenyegette meg, hogy
öngyilkos lesz miatta. De mégis csinálhat
valami ostobaságot. A helyzet kényes, ve-

szélyes. Matild félig sajnálta a fiút, félig
haragudott rá. Az éjszakák oly melegek
és fűszeresek voltak. Néha arra is gondolt,
hogy pusztá könyörületből odaáll egy ki-
csit flörtölni a gyerekekkel, hiszen ez nem
is volna olyan kellemetlen dolog. Aztán
felülkerekedett asszonyi méltóságérzése.
Szégyellte magát még a jutó szándék miatt
is. És sok töprengés után elhatározta,
hogy beszél John apjával, figyelmezteti,
vigyázzon a fiúra.

— Szeretnék magával négy szemkzét be-
szélni, Richard! — mondta halkán egy
vacsora után a gentlemannek.

— Boldogan! — felelte udvariasan Johnny
apja. Letették feketekávés csészéjüket
és kísélták a sötét kertbe, amely-
nek pázsítjában tömérdek szentjánosbo-
gár gyémántpontocskája tündökölt.

Johnny apja nagyon jó külsejű férfi volt,
abból a nemes típusból, amely soha nem
hízik el és ötven éves korában még min-
dig jól tudja venni azt a frakkot, amelyet
mint diák csináltatott a kollégiumi búcsú-
bankettra. Szép, mély hangja volt, nyu-
godt n.ozgsza, a modora önértésesen re-
zignált. Az ifjúság gyönyörű dolog, de kell
hozzá bizonyos kor, hogy egy férfi ilyen
elegáns lehessen.

— A fiúra akarok panaszkodni! — kez-
te az asszony.

— Oh! Mit csinált John?! — kérdezte
inkább hűlősen, mint ijedten az apa. Na-
gyon bízott a fiában, nem hitte, hogy
olyan dolgot tegyen, amit szégyelni kel-
lene.

— Udvarol nekem! — mondta az asz-
szony és elpirult a sötétben.

— Ez csak nem baj! — mondta csön-
des büszkeséggel a férfi és mosolygott.

— De baj! — magyarázta az asszony
egyre hevesebben és panaszosabban. —
Nagyon erőszakos és követelő. Nem tudok
hová bujni előle, hiszen úgy élnék ebben
a házban valamennyien, mintha egy csal-
lád tagjai lennénk. Gondoltam már rá,
hogy elutazom, de őszintén megmondom,
hogy nem szeretnék innen ősz előtt el-
menni. Imádom ezt a házat. Ne értsen
félre, nagyon szeretem a fiút, olyan csin-
os, kedves, lovagias... Prűd sem va-
gyok, dehát mit csinálnak vele? Képzetje
el, megkérte a kezemet és megfenyegetett,
hogy öngyilkos lesz, ha nem akarok a fe-
lesége lenni!

Johnny apja a régi barátság jogán csilla-
pítóan megfogta Berenice anyjának kezét:
— Rendben van! Ránchaszedom a gye-
rekeket. De engedje meg, hogy együttáll
én is panaszkodjam magának. Már sok-
szor a nyelbemen volt, hogy szűljak. De
nem mertem. Ez most kitűnő alkalom rá.
Tudja meg, hogy ahogy az én fiam ma-
gát üldözi, a maga lánya meg engem vá-
lasztott ki játékszerének, vagy mit tudom
én kicsodájának? Hetek óta nincs nyu-
gton miatta. Már háromszor vallott formá-
lisar szerelmet. Ha egyedül maradunk,
erőszakkal megölet és megcsókol. Tegnap
a karjaimba borult. A hideg kirázott, hogy
valaki meglát bennünket. Nem hazudom,
nem volt egészen rossz érzés. Berenice
gyönyörű leány. Amíg a karomban tartot-
tam, úgy éreztem, mintha egy harmatos
vadrózsacsokrot szorítanék magamhoz.
Dehát édes Matild, nemsokára ötven éves
leszek. Nagyon megtisztelőnek tartom a
kislánya hozzám való vonzalmát, de iga-
zán nem vagyok beképzelt!

Az asszony elgondolkodva nézte a sötét
fűben reszkető gyémántpontokat. Csön-
desen felelte, egy kicsit elérzékenyülve:
— Nem tudom, hogy most mit csinál-
jak. Meghúzzam Berenice fűlét és össze-
szidjam, mint egy haszontalan gyereket,

Zsinórdíszítéses tavaszi ruha

vagy gratuláljak az ösztönéhez?! Mert én nem találok olyan képtelenségnek a magával való kombinációt. Maga is övegy, úgy mint én. Magános férfi. És százszor többet ér, mint a mai fiúk, ezek a haszon-talan, egyforma, kis foxterrierek. Maga több náluk. Különb. Szolidabb. Meg vagyok győződve, hogy a maga oldalán boldog lenne a lányom. És én pedig igazán végtelenül örülnék, ha a maga anyósa lehetnék!

A férfi majdnem felugrott a padról meglepetésében:

— De édes Matild! A korom!

Az asszony szelíden vitakozott:

— Éppen most olvasom Metternich herceg életrajzát. Hatvanéves korában megházasodott és nagyon hosszú, örömteli, szerelmes házasságot volt, a felesége hozzákomolyodott... És hol van még maga Metternich hercegtől?!

A férfi jobban megnézte a nőt, aki mellette ült a padon. Egy kis holdfény esett rá a lugas bokrain át, oly kecses volt, mint egy fiatal fehér szobor. «Micsoda bájos teremtés!» — gondolta. Lelke megtelt örömmel és erővel:

— Engedje meg, hogy gondolkozzam! — könyörgött. — De addig is, amíg én gondolkozom, kérem, hogy tekintse a fiamat felnőtt férfinak! Vegye komolyan, amit mond és amit tesz. Az én fiam! A húsom, a vérem. Rajta keresztül az én lelkem és izlésem közeledik magához!

A terrazon kiabálni kezdték a diskuráló pár nevét.

— Az ördög vigye el őket! Keresnek! — mondta bosszúsán a férfi. — De kelle-mellen ez a sok ember ebben a házban!

Az asszony felállt a padról:

— Majd holnap folytatjuk!...

— Mit holnap?! — pattogott John apja — le nem hunynám egész éjszaka a szememet! Tudja mit? Ha a ház lefeküdt, kimegyek a kertbe, apró kavicsokat fogok dobálni az ablakára. Ez lesz a jeladás, hogy várom. Jöjjön le! Beszéljünk tovább a gyerekeinkről!

AZ OTTHON

Egyedül vagyok... körülöttem a hűsleges bútorok szívét dobogni érzem; és feszülten hallgatom a csend hangversenyét.

Nem is esodálnám, ha mostan az asztal itt szépen megterülne és látnék dieszült arcokat régmúlt vitában elmerülve.

Nyílik az ajtó... és lobogó szemmel áll az egykori lovag, nem közelg... s nem hívom, mert bohó játék volt... s már itt az alkonyat.

Szemem se rebben... multba nézek: kedves emlékimet fogadom s mert az élők itt feledtek, ez hát az én fogadónapom.

A céltalanság sötétén lát, érzékeny, kétkedő hajlamú; de csak egy pererel... Mert van valóság, hogy van, aki úgy hív, hogy „Mamu“!

B. FALLER GIZI

Berenice mamája beleegyezően sóhajtott:

— Igaz, a gyerekek! Édes dolog lesz átírasszani értük az éjjelt! Hát várom a kavicsokat!...

Roxane, az óriási szentbernáthegyi kutya csakugyan hallott valami mozgást éjjel a kertben. Halkan mozgott, megérezte a távoli alakok ismerős szagát. Vendégek, jóbarátok. Szusszant egyet és visszafeküdt a gyepre aludni.

Másnap azonban nem történt semmi. John nem vonta felelősségre az apja és Berenice számára sem volt semmi mondanivalója az édesanyjának. A két szülő jóformán menekült a gyerekei elől. Riadtak voltak, mintha szegyenkeznők kellené valamiért, mégis, valami belső ragyogás áradt róluk, amelyet lesújtó és megdöbbenve vettek észre a fiatalok.

John egy őrizetlen pillanatban keserű hangon odasúgta Matildnak:

— Ne féljen. Visszavonom, amit mondtam. Nem leszek öngyilkos maga miatt! — Na látja! — mondta az asszony vidáman és hirtelen megcsókolta a fiát, mint-ha a gyereke lenne.

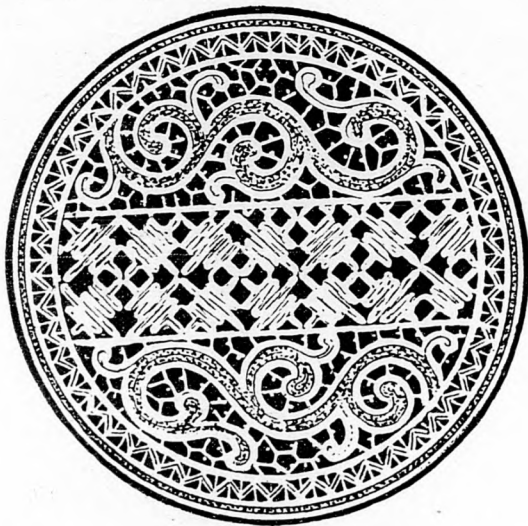
Johnny elkapta a fejét és megtörülte az arcát:

— Ne bántson! Maga gonosz nő!... Kitálalta az egyetlen dolgot, amivel telőhet. Az asszony nem mert kérdezősködni. Félt, hogy a fiú fellelne neki. Úgyis elég baja volt a lányával. Berenice egy idő óta hidegen bánt vele. Ha megcsókolta, nem esőkölte vissza. Nem üzent nyíltan hadat, de csak a köteles. hűvös, diplomáciai összekötötést tartotta fenn az édesanyjával. A fiatalok, amikor gyanakvó sugallatukat a sok apró jel már kellőleg megerősítette, olyanféle ingerültséget kezdtek érezni, ahogyan Eugen O'Neill ifjabb Mannonjai éreztek az idősebb Mannonok iránt. De mert nem volt elég hajlamuk a tragédiához, előbb unalomból és dühből, később őszinte passzióból egymás felé fordultak. És oly sebesen csinálták, amit csináltak, hogy tél elején már az esküvőjüket is megtartották.

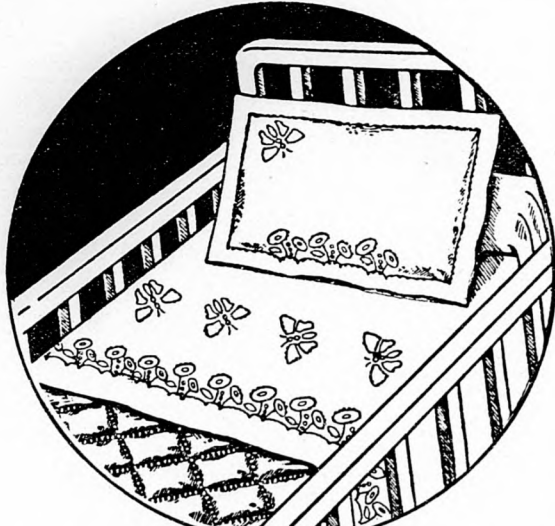
— Mily szépek voltak a gyerekek a templomban! — mondta az asszony a menyegzői lakoma után Johnny apjának. — Oly boldog vagyok! De félek, hogy mi ketten egy kicsit komikusak lettünk ezzei a házassággal!

— Miért?! — ellenkezett a férfi. — Nagyon jó így! Most már közeli rokónok vagyunk. Kényelmesebben szerethetjük egymást. Úgy, ahogy hozzánk illik. Bevalom, végtelenül örülök neki, hogy ezentúl jogom lesz papucsban és házikubáton ülni magával együtt, barátságos kandallótűznél.

Az asszony meghatottan hallgatott. Előre átérezte a békés esték hangulatát. Kicsit fáj neki, hogy az ablakon koccanó kavicsok korszaka elmúlt. De így is szép. Csöndesen tűnődni kezdett, hogy milyen pongyolát vegyen föl és hogyan fésülködjön az első, kályhamelletti tete a tetehez.

Riseliő terítő, 50×50 cm méretben, fehér pamut vászonból, előrajzolva P 2.50. Szűrőablónia P 1.—. Beszereshető a MUL-nál, Budapest, VI. kerület, Teréz-körút 6.

Gyermekágynemű, rózsaszín, vagy világoskék pamut vászonból, fehér rátéttel. Arajánlat a méret megadása után. Szűrőablónia darabonként P 1.20.

A francia repülőtsz

Irta Nagyiványi Zoltán

Avignard vadászrepülő kapitánynak sejtelned sincs arról a szinte határtalan gondosságról, mellyel a párisi hadikórház első emelet három alatti különszobájában körülveszik. A hírneves rekordernek szóló figyelem a szoba megválasztásánál kezdődött, melynek az ablakai nem a főépület homlokzata előtti kertre nyílnak, hová a történelmi nevű nagy boulevardról be lehet látni, hanem hátra, az évszázados park rigófűtűös csaliájára. A párnázott, kettős ajtó elé süppedő, hangfogó szőnyveket helyeztek, az orvosi és ápoló szolgálat a legszigorúbb bírdátot is kibírja, de ez mind nem sokat változtat a lényegén, amit azzal a néhány rövid szóval lehet legtalálósabban kifejezni, hogy csak csoda segíthet a kapitányn.

Ezzel különben a kórház vezetősége az első pillanattól kezdve tisztában volt, mikor megállapították, hogy a légi útközben, óriási magasságban, gépből már többszörösen sebesülten kiugró vitéz tiszt súlyos idegbeli megrázkódást is szenvedett. A sebesült a lázmentes óráiban sem válaszol a hozzá intézett kérdésekre, hetek óta teljes közönnyel viseltek a környezettel szemben, pedig abból legalább is Florence kisasszony minden tekintetben részoldát az elismerésére. Nem mintha Beaujean úr, a szintén óhözöz beosztott tartalékos ezredorvos, nem tenne meg mindent a betege érdekében, hanem, mert a doktorkisasszony, ki az egész nagy hadikórház kimondott kedvence, még az ápolónöket is háttérbe szorító önfeláldozással, féleljeszakát virraszt a sebesült mellett. Azután azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy a nevezett hölgy itt, talán öntudatlanul, egy kicsit a francia moziátogató női világot is képviseli, melynek a kötései alatt szinte felismerhetelenné vált kapitány a kedvencei közé tartozott. A kórház telefonja minden reggel kilenc óra körül szóval szól meg, hogy a magas parancsnokság a sebesült hoavléte iránt érdeklődjék. Sainos, a válasz mindig egyformán hangzik:

«Émile Avignard kapitány állapota változatlanul, rendkívül súlyos.»

— A csoda kék — súgta Beaujean orvos úr egy estén, leváltás alkalmával Florence kisasszony fülébe, mikor a park már teljesen virágba borult.

A hölgy kollégájára vetette bársnyos fényű, nagy, barna szemét és jóváhagyóan bólintott. De azért, mikor az orvos eltávozott, egy kis gúnnyal tekintett utána: Mit tudtok ti férfiak a nagy tudományokkal, — melyre olyan büszkék vagytok — arról az édes, szép és gyógyító csodáról, mely ezen a szegény sebesülten biztosan segítene.

Ezután kicsérlette a beteg szívére helyezett jégiumlót, a kötéseket is megigazította, elővette könyvét, melyet a ma éjjeli virrasztáshoz kiválasztott... Nem ment az olvasás, mert az ország északkeleti sarkából egymást kergető rossz hírek azokban a napokban Páriszt már nem hagyták nyugodtan olvasni. Bejönnek?... Legvégül maradj a drámai főkérdés: ...Mikor?...
— Florence összecuska könyvét és a nagy kérdést itt, a betegszoba csendjében teszi fel magának:

— Ezzel a szegény sebesültem mi lesz, aki ezért a városért ugrott ki három lösszel a lángbaborult gépből, ha... bejönnek?

És hogyan jönnek be?
Biztosan zeneszóval, vidám, büszke dallal és lobogó zászlókkal, ahogyan egy győzelmes hadsereg szokott az ellenség elfoglalt fővárosába bevonulni...

A kórházban már arról is beszélnek, hogy mint mindent, ezt az épületet is átveszik... Itt az ajtón majd kopogás hangzik és a csikorgó, nagy katonacizmák, a zöldesszürke egyenruhás emberek bejönnek ebbe a csendes szobába...

Mire a doktorkisasszony idáig jutott a gondolataiban, vérhullám öntötte elfehér homlokát és felugrott székéből. A beteg fölé hajolt és nagyon-nagyon halkan suttogta:

«Ide nem jönnek be, Avignard kapitány!»

Mintha a beteg lecsukott szemhéjja megrebbent volna a szóra... ki tudja... Ha egyszer a történelem lapjai forogni kezdenek, akkor úgy jönnek az események egymás után, hogy a krónikás alig győzi megörökíteni.

A zöldesszürke seregek már másnap bejöttek.

— Délután négy órakor átveszik kórházunkat — közölte Beaujean úr a virrasztástól sápadt kollégájával. — Mi lesz ezzel a szegény betegünkkel, ha meglátja azt a bizonyos egyenruhát?
— Egy ezredorvos lesz az új parancsnok... — tette hozzá fejcsóválva.

Florence kisasszony nem válaszolt a kérdésre, csak haragosan megrázta ideges fejét és kiment a szobából.

— Hiszen ha rátok várna, férfiakra! — gondolta elkiseredve és lesújtó mozdulattal tett finom, fehér kezével...
Délután négy órakor a szolgálat átadásátvevés egy perc késés nélkül kezdetét vette. Nem lehetetlen, hogy ez a nagy pontosság is szerepet játszik a hihetetlen sikerekben, melyeket a zöldesszürke seregek elérnek.

Félőt felé az első emeleti hármasszámú különszobára került a sor. Maga az ellenséges ezredes- orvos vezette a szépszámú társaságot.

A szoba előtt a hófehér orvosi köpenyét viselő fiatal doktorkisasszony csaknem hallhatóan dobogó szívére szorította kezét, azután nekibátorodva kimondta:

— Ide nem lehet bemenni!
Az új parancsnok nem hitt fülének, mert ő, az adott körülményekre való tekintettel, pontosan erre az egy szóra nem volt elkészülve.

— Nem lehet! — ismételte a hölgy, most már valamivel halkabban, de nem kevésbé határozottan, mint az előbb. Az átadó-átvevő vegyes bizottság osztatlan csodálkozással figyelte a bekövetkező eseményeket, egyedül Beaujean úr fejében derengett valami.

— Miért nem? — kérdezte most a zöldesszürke egyenruhás ezredes- orvos, ki nyugalmát teljes mértékben visszanyerte. — Azért — válaszolta Florence kisasszony és kissé lábujjhegyre emelkedett, — mert azt a sebesült, ki itt bent fekszik, esetleg nem találná túlélteni.

— Ki fekszik ebben a szobában, mademoiselle? — kérdi újból az ezredes.

— Émile Avignard kapitány!

— A vadászrepülő?

— Igen!

— Günther! — fordult most az új parancsnok csaknem két méter magas segédtisztjéhez, ki a leltározási jegyzőkönyvet szorongatta hóna alatt. — Ezt az elsőemelti hármasszámú szobát nem vesszük át, ameddig — itt Florence nézett — Avignard kapitány úrnak lesz reá szüksége... Hová nyílnak a szoba ablakai, mademoiselle?

— A parkra, monsieur le colonel!

— Az nagyon jó a sebesült szempontjából, de azért sziveskedjék az ablakból látható területet a főhadnagy úrnak kijelölni, nehogy azon belül közlünk valaki ott mutatkozzék...

Florence ilyen eredményre nem számított... úgy, hogy alig talált szavakat a köszönetre.

Az ezredes- orvos korántsem érte be ennyivel. Minden nap jelentést tétetett magának a hármasszobába súlyos betegéről. Örömmel állapította meg, hogy a kapitány sebei begyógyultak, már elhagyta az ágyat és órákhozát nézegetett kifelé az ablakon. Azonban a lelkiállapotára vonatkozó hírek annál lesújtóbb erővel hangzottak.

— Ezek az itteni orvosok... a hölgy is... valamilyen csodára várnak — jelentette egy ilyen alkalommal a főhadnagy. — Nem tudom, vajon nem jót szunk-e ebben a reményben mi is valamilyen nem túlságosan megtisztelő szerepet?

— Csoda? — mondja a kórházparancsnok rövid gondolkodás után. — Günther! Kérem a kisasszonyt!

Florence örömmel tett a meghívásnak eleget, hiszen eddig a parancsnok részéről csak így tapasztalt... A hatalmas úr segédtisztje jelenlétében fogadta. A doktorkisasszony belépésekor felkelt asztala mellől, elébe ment, a válláig érő fiatal hölgynek szemébe nézett és úgy kérdezte:

— A csodán kívül semilyen terápia sem áll a rendelkezésükre, hogy a kapitányt lelkileg is helyreállítsák?

— Nincs! — A kisasszony szomorúan ingatta a fejét... — Már mindent megpróbáltunk!

— Akkor a csodával kell kísérletezni, mademoiselle!

Florence értetlenül nézett a parancsnokra. — Ez is csak itt tart? — gondolta kiabrándulva.

— Ez a gyógyszer igen nagy mennyiségben rendelkezésére áll... — Az ezredes mosolygott...

— Ah! — kiáltotta a kisasszony felélénkülten. — Ön arra gondol ezredes úr, hogy... — itt elakadt.

— Arra! Innen, az én ablakomból látni a boulevardra... Ezen, holnap, ugyanebben az órában a csapataink szemlére menetelnek... Ez a látvány nem öröm egy sebesült francia kapitány részére, azzal tisztában vagyok, hanem gyógyszernek talán megfelelő. A néző sokkot kap, amitől azonban meg is lehet gyógyulni.

A kísérlet másnap megtörtént és a csoda bekövetkezett... nem egy csoda, hanem kettő...

A kapitány a nagy megrázkódástól magára talált, hiszen Franciaországért minden helyzetben érdemes dolgozni. A másik?

Ugyan, mi lehetett volna?

Florence kisasszony az új terápian keresztül majdnem olyan mértékben szeretett bele az új parancsnokba, mint az öbeléje. Ilyen kis különbség azonban soha sem árt a boldogságnak.

Igy öltözködik az elegáns nő

Izja Izsáky Margit

KRIEGS-AU KATALIN
halványkék muszlinselem ruhában

PREYSZ HEDDA
rózsaszín blúzban, kék taft szoknyában

A LEGSZEBB RUHA az estélyi, kivirága-
zik benne, királykiasszonnyá válik Hamu-
pipóke és a királyfi, aki évek óta ügyet
sem vet az orra előtt dolgozó szürke
egérkére, felragyog és lángrollobban,
amikor túllfelhőben, selyemhabban meg-
látja.

Estélyi ruhában minden nő az lehet —
egyetlen estére, — amilyen igazán sze-
retne lenni, királynő és tündérkiasszony,
az esti világitás hízeleg, a fodrász ke-
zéből frissen kikerült haj egy este min-
dig szép, a hosszú ruha karcsúbbá vará-
zsolja, idealizálja az alakot.

Egy este illúziója néha egész életen át
tart, ilyenkor úgy hívják, hogy szerelem.
Elsőbbalos fiatal lányok ruháit látjuk a
képeken, csupa túll- és csipkecsoda, stíl-
ruha valamennyi, milyen kedves, hogy a
divat önkéntelenül virágpompát ad rá-
juk, mert a haragos, bő szoknya meg-
fordított virágkehely, egy ilyen rózsas-
zínű muszlin szoknyás kisasszony, mint-
ha óriási la France rózsába bujt volna.
Pár évvel ezelőtt még ők is redőzött és
raffináltan szabott ruhákat viseltek. En-
nek hála Istennek vége. A fiatal lány —
ezen áramvonal, úszótréning és főiskolai
diploma sem segít, — mégis csak virág-
szerű valami, legalább a báli ruhája fe-
jezze is ki ezt.

Ezek közt a ruhák közt egyetlenegy van
olyan, mely csak kislányé, a második,
virágos taft ruhát nem veheti fel más, a
kicsi kivágás, a szolid ujjak nekivalók.
Az első és utolsó kép ruháit, — ha más
színűnek — nyugodtan megcsinálhatja
bármelyik fiatal asszony.

Nézzük az elsőt: ha fekete bársonyból
csináljuk a derekát, fekete túllból a
szoknyáját, szélén fekete bársony pré-
mezéssel, már nem kislányos, ugyancsak
nem meggyvörösből vagy ezüstszőrké-
ből, ezüstlamé felsőrészsel. A bolerős
csipkeruhát, ha nem fehérnek, rózsaszín-
nek, mandulazöldnek, vagy porcellán-
kéknek képzeljük el, hanem feketének,
vagy aranybarnának piros mákcsokor-
ral, vagy sárga bársonytulipánokkal
ideális estélyi ruha bármily korú nő ré-
szére. Különösen a csipkeruha praktikus,
mert divatálló, ezen így ahogy van, nem
kell sokat változtatni, ez körülbelül min-
dig divat, tehát, ha valaki fél, hogy meg-
unja évekig viselni, csináltassa meg cik-
lámenlilának, vagy sárgának, jövőre az-
tán festesse be feketére.

A legmodernebb ruha a harmadik, a söté-
tétéké, vagy fekete taftszoknya, rózsas-
zín, türkizkék, de főleg fehér blúzzal
az ideál szezon legeredetiőbb ötlete. Ki-
tűnően öltöztet, amellet nemcsak báli
ruha, színházban is viselhető, vágaszín-
házi premiereken találkoztam társaival.
Aki «báliasabbbra» szeretné, csináltasson
hozza még egy mélyen kivágott, ujjnél-
küli színes muszlin derekat, vagy egy
csupa fodor, puffos ujjú, szívalakú kivá-
gású biedermeier blúzt, a kivágás körül
fodros kiskendővel.

PEJTSIK MÁRIA
fehér taft báli ruhában

SZATHMÁRY GABRIELLA
fehér csipkeruhában, csipkeboleroval

Pepita angol ruha korallszínű boleróval

A LEGOKOSABB RUHA a kosztüm. A síma angol kosztüm, jó szövetből, egyszerűen megvarrva. Kosztümben minden nő csinos, — nem lehet valaki olyan gömbölyű, hogy kosztümben tíz kilóval kevesebb ne lenne. És a kosztüm fiatalít, a legbonyolultabb kozmetikai kúránál is hatásosabb, frissít, nagyobb önértetet ad, mint két kékróka, lendületet kölcsönöz, vitamin van a kosztümben. Mert: a kosztümhöz mindent el lehet viselni. Nyaknál rongyos férfing, függönymaradék és divatiátmúltá báliruha, mind kitűnő blúzalkalom. Aki teheti, a kosztü-

Pepita kosztüm, sötétkék selyemblúzzal

méhez két szoknyát csináltasson — a szoknyát amúgy is küli az ember, — ez a második szoknya könnyebb, olcsó anyagból lehet, pepita kosztümhöz egy színű, símához pedig kockás anyagból. Egyetlen szürke vagy drapp kosztümhöz lehet barna vagy olajzöld pullover — barna cipővel, — sötétkék, meggyiros, vagy középkék ingblúzt — sötétkék cipővel, — estére pedig fehér selyem, rózsaszín, türkizkék vagy ciklámenszínű blúzt viselni, kivágott fekete cipővel. Egy új cipő kell a kosztümhöz, de ha van régi másszínű cipőm, azt hasonló színű blúzhoz viselhetem. Legokosabb, ha az új cipő színe olyan, mint a kosztümé, tehát sötétkékhez sötétkék, drapp vagy barna kosztümhöz drapp vagy barna bőr vagy antilop trottórcipő, lapos- vagy gavallérsarokkal, ehhez aztán a világ minden színű blúztát fel lehet venni. A legokosabb, mielőtt kosztümmöt csináltatunk, alaposan számbavenni, mi min-

Szürke köpeny, fémmel kombinált gombok

denem van, amiből még blúzt csináltathatok, ehhez milyen régi cipőt viselehetek, — haditerv kell a kosztümhöz, jól megalapozott, ravasz haditerv, nem lehet csak úgy beleugorni a kosztüm-csináltatásba. Egyike a legjobb szabóknak Gulyás Márton, akinek a műhelyében a képeken lévő kítűnő kosztümmök és ruhák saját tervei után készültek. Modernebb változata a kosztümnek a könnyű szövetruha, melyhez bolerót is készítenek. Ez már csak egyetlen változatban viselhető — legfeljebb a bolerót más színnel bélelve és kifordítva, két felén is viselheti az okos asszony, — viszont sokkal kevesebbe kerül, mint a szabályos angol kosztüm, ezek a ruhák ügyes házivarrónóval otthon is elkészíthetők, meleg tavaszi és koranyári napokon van az idejük, mulatságosak és fiatalosak, egy könnyű sötétkék pepita

Drapp szövetruha, barnával bélelt boleró

ruha, szépszínű vörös boleróval kigyógyítja a legmelankólikusabb embert világfájdalmából.

Különösen, ha a Világ Ura megtudja, hogy az új ruhában nagyon csinos kicsi felesége, milyen kevés pénzből állította ki az egészet. Mert ehhez a ruhához nem kell drága szövet, jó szabó, ez a ruha otthon, párpengős szövetből is készülhet, — azért is okos ruha és az okos asszony okosan teszi, ha tavaszra akármelyik kedves kis ruhát megcsináltatja magának.

Homokszínű gabardin kosztüm, barna sál

Vándormadár

Apa és lánya szemben ültek a cserépkályha elé húzott karosszékekben. Irlaky Mátvás vékonyosontú öregúr volt. A vén Irlaky — így hívták páciensei — orvos volt. Betegjei bálványozták, de pályatársai „diplomás kuruzsló” címmel tisztelték meg. Az öreg orvos egyéni módszerekkel dolgozott, az volt az elmélete, hogy a test minden megbetegedésének lehet valami lelki előzménye.

Irlaky figyelmesen nézte lányát.

Irma kezeit összekulcsolva, mozdulatlanul ült.

Ennek az erősugárzó szép asszonynak nem állott jól a szomorúság, amely most ott bujkált szája szegletében.

Irma öt éve volt Domb András felesége. Az örökösnek ígért szerelem négyévi boldogság után hűlni kezdett és ma ott tartott, hogy az asszony levetette szegénykezését s konzultálni hívtá édesapját házaseletének beteggyárá mellé.

András azelőtt sose hivatkozott kétsősé elfoglaltságokra, mostanában pedig egyre gyakrabban megy el hazulról, sőt minden alkalmat felhasznál, hogy néhány napra elutazzassék Pestről. És ugyanolyan mértékben, ahogyan fokozódnak házonkívüli elfoglaltságai, csökken a felesége iránti érdeklődése. És itt a baj. Más nő érdekelne? András nem az a természet.

Irlaky Mátvás épp szólni akart, amikor András megérkezett. Kezet csókolt feleségének, kezet szorított apósával, cigarettára gyújtott. Irma felszántant:

— Hol voltál?

— De kérlek — válaszolt András méltatlankodva — kicsoda vallató hang ez? Se gáláns kalandon, se betörő körúton nem jártam.

— Hallod, apa? Mindig így válaszol!...

— Hallod, apa? Mindig így faggat!

— Gyerekek, — szólalt meg csendesen az öreg — a házaseletet nem zsarnokok számára találták ki. Folyton engedményeket kell tenni a másik fél javára, alázatosnak kell lennie mindkét félnek. A ti házasságotok úgy indult el, mint egy ideális szerelmi köztársaság és most úgy viselkedtek, mint két diktátor... egy házasságban. Terrorral teli légkörben nem születnek gyerekek. Pedig az én unokám már nagyon esedékes lenne...

— Nem én rontottam el az életünket — fakadt ki Irma. — Nem én kezdtem elmaradozni hazulról.

— Szóval, te vagy a bűnös? — kérdezte mosolygva Irlaky, veje felé fordulva.

— Lehet — mormogta a fiú. — Nem tudom, mi az, ami örökös mozgásra készít... néha rájövök, hogy mennem kell. Pedig az otthonom szép, a feleségem kedves... és mégis! Nem lenne szabad ezzel törődnötök. Talán idegbajos vagyok, mit tudom én. Biztosan elmulik, ha békén hagyotok.

— Már egy éve tart — mondta lehajtott fejjel az asszony.

— Híába... ilyen lettem. Sajnálom, szegyellem. Találjátok ki ellene valami kúrát, minden orvosságot beveszek, csak ne veszekedjetek velem, ne faggassatok...

Az utolsó szavakat már kiáltotta, aztán felugrott és szobájába rohant.

Irlaky megszólalt:

— Azt hiszem, nem tehet róla. Vándormadár.

Az asszony az apjára nézett. Látszott rajta, hogy nem érti.

— Kötő tanulmányt olvastam. A vándor-

madarokról szolt és érdekes kísérletről számolt be, amelyet a Helgoland szigetén dolgozó madártani intézet folytatott le. A sziget ornitológusait is régen foglalkoztatja az a probléma, amelyről sokféle feltevés van forgalomban, de egyik se jutott el befejezett eredményekhez: hogy vajjon miért is költözködnek a vándormadarak. — Nem tudtam, hogy ornitológiával is foglalkozol, édesapám...

— Nem kell a tudományokat élesen elhatárolni egymástól. Az ornitológiának és mondjuk az antropológiának is van közös alapja: a lélek, az ösztön. Nos hát: Helgolandban berendeztek egy madárparadicsomot és arra kényszeríték néhány vándormadarat, hogy ott akarata ellenére menjenek módon eljen. Állandóan egyenletes hőmérsékletet varázsoltak köréjük és annyit adtak enniök, amennyi beléjük fért. A madárház, amelyben éltek, tágas és világos volt, benne olyan ják és virágok, amelyeket a madarak megszórtak.

— Érdekes...

— És amikor elkövetkezett a költözködés ideje, a madarak nyugtalankodni kezdtek és neki-neki repültek az üvegház ablakainak. S amelyiket eleresztették, az nyomban szárnyrakapott, otthagya a nyugodt életet és nekivágott a bizonytalan útnak.

Tavaszi kosztüm fehér prém- és zsinór-díszítéssel

— Szóval te, apa, Andrást költözködő madárhoz hasonlítod.

— Ne mosolygój, lányom. A világ tele van rejtett összefüggésekkel. Nem hiszek a lélekvándorlásban, de hiszek a hormonokban!

— Nem értem.

— A tudósok addig kísérleteztek a madarakhoz, amíg rá nem jöttek arra, hogy a vándorlást vágyat bizonyos hormonok túllengése okozza. Remélem, tudod, mi a hormon?

— A szervezet belső váladéka, mirigyek nedve.

— Úgy van. Az endokrinológia, vagyis a mirigyekkel foglalkozó tudományág régen megállapította, hogy a hormonoknak döntő szerepük van a jellem kialakulására. És most érkezünk vissza a vándormadarakhoz. A kísérletezők injekciókat adtak a nyugtalan madaraknak, hogy a hormon túllengését ellensúlyozzák. Attól kezdve a vándorlás ösztöne alábbhagyott bennük. Megnyugodtak és vidáman ették tovább az édes rabkosztot...

— Most hát azt kellene tudnom, hogy mi az a hormon, amely András lelkében túlteng, vagy hiányzik...

— Igen, lányom. En diagnosztizáltam a betegséget, de az orvosságot neked kell megtalálnod. Ez már asszonyi tudomány. Kísérletezz és gyűjtsd meg e házaseletet. Bizom az okosságodban.

Sok hónap mult el a beszélgetés óta. Aznap este, amikor Irlaky Mátvás, az unokája, ifjú Domb András keresztelőjén vett részt, az öregúr megint egyedül maradt lányával egy félórásckára.

— Lányom — mondta neki — én ma nagyon boldog vagyok és azt hiszem, te is az vagy. De a kíváncsiság nem hogy nyugton. Nem emberi, hanem orvosi kíváncsiság. Lehet, hogy még jónéhány házasság beteggyárához elhívnak... mi a recepted?

— Nézd apám — mosolygott Irma —, te az individuális gyógykezelés híve és tudósa, megérted, ha azt mondom: egyéni módszerrel kell kikurálni a beteg családi életet. A legtöbb asszony elveszti fejét, ingerlékeny és kellemetlenné válik, amikor odahaza elkezdődnek a bajok. S ezzel a bajok csak fokozódnak. Beleestem volna ebbe a hibába, ha te rá nem vezetsz arra, hogy két ember közös lelke épp úgy megbetegedhetik, mint egy-egy ember teste, vagy lelke. Passzív lettem, mint egy tudós a kísérleti alannyal szemben és András néhány hónap alatt meggyógyult.

— És a módszered?

— Vannak betegségek, főleg lelkiek, amelyek annál jobban kifejlődnek, minél inkább tudomásul veszik őket. Én egyszerűen szabadjára engedtem Andrást. És amint a feszültség engedett körülötte, neki se volt már olyan nagyon futható nékja. Eleinte sokat szenvedtem, aztán lassan minden rendbejött. És most: most András mindent tehet, amit akar, de semmit se tesz. Tökéletes a szabadsága, de nem él vele.

— Igen, igen — dűnyögte Irlaky —, a férjnek nem a szabadság kell, hanem a szabadság illúziója...

A másik szobában az újdonsült kisfiú elírta magát és Irma felugrott, hogy megnézze, mi baja ifjú Domb Andrásnak. Az újdonsült nagyapa pedig ezt mondta magában:

— Máris milyen nagy hangon tud csipelni egy ilyen csöppnyi vándormadár-főka...

Szánthó Dénes

TUKACS PISTA

A zálogház igen okos kitalálás. Ha a városi nagysága megszorul, leveszi nyakáról az aranyláncot. Elsétál abba a bizonyos utcába, ahol a kölcsönintézet megtalálható. A sarkon szénéz, lát-e ismerőt. Aztán a hátsó kikapun takarosan besurran. S öt perc múlva tele bugyellárisból rendeli a tortát a cukrásznál, a másnapra zsúrta.

A szegényebb népség ruhákat, tepsiket, lábasokat is pénzzé vált. Különösen akkor, ha üres a has. A fiatalság pedig akkor keresi fel az ily helyet, ha bál előtt áll és a mulatáshoz nincs egy keserves fillérje sem. Így megy ez úri népek közt, a fényes városokban.

Tanyahelyen nincs zálogház. Megszorult ember azonban annál több akad. Különösen a fiatalság köréből. Mert ha elérkezik egy táncolás, vagy egy lakodalm, legtöbbször itt is üresek a legények zsebei. És a szülők tanyán is olyan köszívűek, hogy hiába rimáncodik nekik az emberfia, két-három pengőnél többet nem adnak egy éjszakára, ha mindjárt négykézláb esenkedik is hozzájuk az ember. Ennyivel pedig komoly útra elindulni nem lehet. Mit tesz hát ilyenkor minden jónévelésű legény? Semmi különösezt. Kilop a hombárból csinosan egy zsák búzát s elindul Tukacs Pista házi lakosztálya felé, mely ott lapul éppen az út csavarulatánál, a három köhögős fűzfa mellett.

Tukacs Pista rozsdáshajú, kerekhasú kis ember. Mióta a felesége meghalt, azóta árva asszonytalanságban él. Maga mos, maga főz, maga süt. Nappal alszik. Éjjelente pedig virraszt. Várja a legényeket, akik szál kolbászokkal, sonkával, félzsák liszttel, búzával, kukoricával, árpával, szóval minden elképzelhető takarmánnyal felszerelve surranak be hozzá, hogy aztán egy-két papírbankóval a zsebben onosan haza, mielőtt még kivirradna.

Tukacs Pista a tanyai zálogkölcsön-műintézet. Létesülését nem hirdeti cégtábla. A törvényesken bejegyezve nincs. A nyilvános számadásra kötelezett magán-

vállalatok közé sincs beírva. Mégis olyan forgalmat bonyolít le az összes határban, hogy a csendőrök is ismerik. Ha valami elvész, azt nála keresik. Persze hiába, mert Tukacs Pista tudja, mi a tisztesség. Csak olyat vesz meg a legényektől, amit azok otthonról loptak. Más helyről származó jószág nála helyet nem talál, még ingyen sem.

Becsületes alapon működik hát a tanyai zálogház. Ősi egyszerűséggel, cédulák nélkül, kamat mellőzésével folyósítják itt a kölcsönöket. Tukacs Pista a főbecsüs, könyvelő, pénztáros egyszemélyben. Csak belemarkol a búzászsákba s már mondja is a fellebbezhetetlen ítéletet: tíz pengő, kedves öcsém, de ha kevesled, vidd vissza.

A kedves öcsémék többrendbeli okok miatt nem igen viszik vissza az idők elcipelt portékát. Így Tukacs Pista úgy keres csendes üzletével, hogy bankóval van tele már még az ágybéli dunnája is.

Az égyvilágot sárral meszelte be az éjszaka. Vakító fekete minden. Alszik a határ. Fekete pecsenyéről álmodik a kutyája is a kormos kazal alatt. Tíz óra felé jár az idő.

Tukacs Pista az ablak mellett ül a sötétben. Hallgat. Jön-e valaki ma este? Lesz-e kereset? Amint beleszív a pipájába, csendes lépéseket hall. Visszartartja a lélegzetét, úgy fülel. Ki az?

— En vagyok, Pista bátyám — koccan most meg az ajtón az üveg. — En vagyok, Dobos Jóska. Eresszen be kend. Tukacs Pista kinéz a feketeségbe. Ránca ugrik a homloka. Csak nem a veszedelem áll kint? Egy pillanatig gondolkodik. Aztán hirtelen kitarja az ajtót. — Jó estét! — lép be egy árnyék. — Jó estét. Mit hoztál? — Semmit.

Tukacs Pista nem érti az ügyet. Hozzá nem jön üres kézzel senki. Meggyújtja a lámpát. Végignézi a legényt. Megismeri pontosan, hogy az öreg Dobos fia. Épp olyan nagy logólabú, mint az apja. — Mit akarsz? — mordul rá.

— Kérni szeretnék kendőtől valamit, Pista bátyám.

— Pénzt nem adok.

— Nem pénz kell nekem, hanem más — forgatja vastag botját kezében a legény, s lassan nekikezd. — Azt hallotta Pista bátyám, hogy a jövő héten esküdök Szilaj Marcsával?

— Hallottam — szívja dühösen a pipáját Tukacs s még mindig nem érti, hová akar az ügy kilyukadni.

— Azt is tudhatja kend, hogy még anynyik sincs, akiből a lakzit kiálljuk.

— Tudom.

— Azt is gondolhatja kend, hogy gyűrűre se telik.

— Gondalom.

A legény néz a lámpára, onnan a mázolt földre, ki az éjszakába. Lassan mozdul a szava.

— Hát ezért jöttem volna leginkább. A gyűrűért.

— Hogyhogy?

— Szilaj Marcsának az lenne a legkevésbé boldogsága, ha olyan karikagyűrűt vennék neki, aminőt szokás. De nem lehet. Végignéztük a városban az összes órást. Felpróbáltunk minden gyűrűt, hogy legalább ott legyen az ujjunkon arany, ha már itthon nem lehet, mert nem telik rá. De hiába néztük, hiába kuporgattam a garast, csak nem lesz nekünk karikagyűrűnk, mert borzalmas drága valami az. Azért jöttem el most kendhez, hogy tegye meg azt a barátságot, adja kölcsön az esküvőre a gyűrűit. Csak egy napra. Hogy legyen az a Marcsa boldogsága. Megfizetek érte rendesen. Meg vissza is hozom becsülettel.

Tukacs Pista elbámulva nézte a legényt. Mit akar? Gyűrűt kér kölcsön az esküvőre? És ezért rendesen fizetni is akar? Hirtelen megállapította, hogy ez nem is rossz üzlet. Az ő gyűrűje itt van az ujján. A feleségeé, akit halálakor lehúzott, a sublőftökben hallgat. Ha két pengőért odaadja, a legény örülni fog és ő is jól jár. Meglesz a rendes nap-számja a gyűrűnek.

Tukacs Pista rápillantott az ujján csillogó aranyra, mely az esküvőjén került haláláig az ujjára. Odaadja pénzért, vagy ne?

— Nem adom — határozta el egyszer magát, s csalépett a legény elé. — Hát tudod-e mit, Jóska? Nem adom oda!

— Nem adja? — sóhajtott rá a legény.

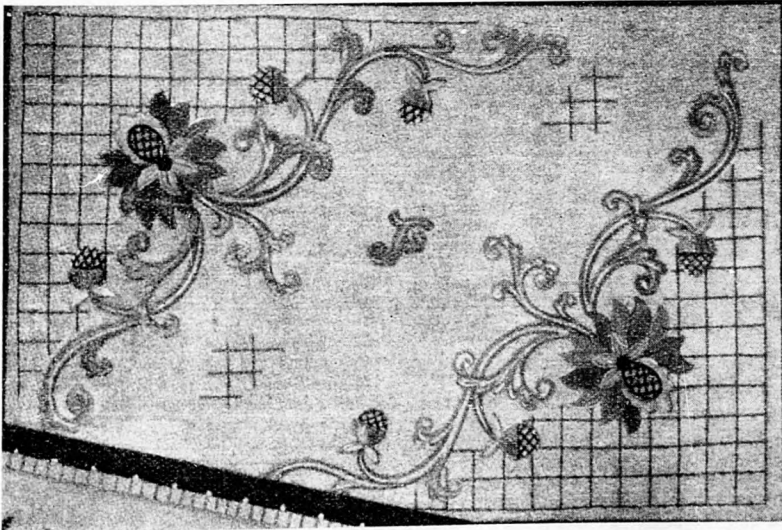
— Nem! De, ha már Marcsának olyan nagy a gyűrűre a kívánsága, veszek két új karikagyűrűt, oszt odaadom nektek arra az egy napra, ingyen. Majd hozol érte a tavaszon egy kotlóst.

— Akár kettőt is, — vág bele a legény a markába s nagy hálalkodással kilép a feketeségbe, hogy vigye csillagos szerelmének a nagy hírt: lesz gyűrű az esküvőn!

Tukacs Pista szótlannal néz utána. S arra gondol, hogy ha azt a két gyűrűt ilyen szegény jegvespároknak kikölcsönzi, még keresettebb lesz a határban az ő csendes, tanyai üzlete.

És azóta a két gyűrű egyik pártól vándorol a másikig. S a legszegényebb tanyai lányunk is csordultig tölti az esküvő napján a szívét rózsaszínű boldogsággal.

Gyomai György

Hímzett terítőcske. 40×60 cm. méretben, ekrű fél-lenvászonra előrajzolva P 3.—
Hímzéséhez kis motringos gyöngyfonal, motringja 34 fillér. Szúrtsablonya 1 pengő.
Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában, Budapest, VI., Teréz-körút-6. Tel.: 22-86-09

Eltűnőben a szép kék szem

Lobhon tanár, a híres szemspecialista, azt a meglepő kijelentést tette, hogy a kék szem eltűnőben van. Száz-százötven év múlva a kék szemek oly ritka látványosságok lesznek, mint a téli szivárvány. Ennek pedig az az egyszerű magyarázata, hogy a kék szem kevésbé bírja a fényhatásokat, elsősorban a villanyfényt. Miután pedig a villanyfény, hova-tovább az egész világon uralkodó „munkafény” lesz, a kék szem egyszerűen átalakul. Állítása igazolására azt hozta fel a professzor, hogy a forró égöv lakóinak szeme barna vagy fekete, ami az uralkodó erősebb és állandóbb napfény következménye, míg északra, a rövidebb ideig tartó napfény birodalmában, a világos szem az általánosabb.

Pedig egyébként, igen jó véleménye van a professornak a kékszeműekről. Eserint a kékszemű férfi felkelti egészen más, mint a fekete- vagy barnaszemű. Lángelmék ugyan ritkán kerülnek ki a kékszeműekből, nagy hadvezérek még kevésbé, de a megbízhatóság és hűség mintaképei. Szeltek, gyöngédek, hajlamosak minden könnyű felszárításra, szeretik a komoly, művészi szívet. Különösen a sötétkékszeműekre vonatkozik ez a megállapítás. Az egészen világoszemű férfiak felületesebbek, hajlamosak a könnyű szórakozásokra, inkább a felszínesség, a külsőségek érdeklik őket, míg természetük és társaságuk valóságos áldás a sötét szeműekre.

A szürkeszeműek nehezen megközelíthetők, gyanakvók, kötekedők, de ha valakit bizalmukba fogadnak, minden áldozatra készek érte. Érzelmű világuk ingadozó, mindig a pillanat hatása alatt állanak, hajlamosak az ábrándozásra, szentimentálisok. Közöttük van a legtöbb csalódott ember, álmaik mindig az ismeretlen felé esábitják őket, de jóformán mindent csak addig értékelnek, amíg birtokába nem jutnak. Többnyire boldogtalannak érzik magukat.

A sárgaszeműek — a professzor szerint — a legizibb embertípusok. Igazságosak, szigorúak, szánalomra, részvegre nehezen hangolhatóak, ügyesít a maguk számára sem kérnek. Munkabírásuk a legmagasabb fokú, következtetések gyorsak s találok, uralomra törekvők, nehezen bírák az alárendeltséget. Különösképpen érvényesülnek a gazdasági pályákon, tudományos munkássághoz kevésbé van érzékük és a meggazdagodás vágya egész lényüket urálja. Nem ideális férjtipusok, de gavallérok és nagyvonalúak minden ténykedésükben.

Az acélszürkeszeműek a nagy tettek emberei. Hivalkodók, befogadják a hízelgőket, ha önös céljaikra felhasználhatják őket. Bátrak a vakmerőségig, alaptermészetük a gőg. Világhódító típusok, a hatalom birtokában félelmetesek. Materiálisak a végtelenségig, mindent a maga nyers valóságában mérlegelnek. Jellemük szilárd.

A barnaszeműeket a mások sorsa mindig élénkebben érdekli, mint a saját sorsuk. Alaptermészetüknél fogva jók, hiszékenyek, kaphatók kalandos vállalkozásokra. Határtalanul tudnak szeretni, a csalódás lesújtja őket, feledni nem tudnak, de megbocsátók. Titkolják a fájdalmat, a történetekben végzettségüket látják, mélabúsak. Családjukhoz pártatlanul jók, elmélyedők tudományban, művészetben; minden munkában megbízhatók, alaposak. A feketeszeműek: drámai sorsú emberek. Több fejgyűjtőzet statisztikája szerint a feyházak lakói nyolcvan százalékban sötét szemű emberek és majdnem minden esetben mások áldozatai. Olyasvalami ez, mint mikor valaki megy egy úton, ahol vagy van gödör vagy nincs. Ha nincs, akkor jó, ha van, akkor biztosan becsúszik, ez a végzettség.

A nőkre vonatkoztatva a szemek egészen mást mutatnak, — Lobhon tanár szerint. A világoskékszeműek: gyermekszeretők, kisigényűek, szerények, szelídtermészetűek. Idegenkednek a túlhajtott divattól, élvezetektől. Szeretik a könnyű szórakozá-

sokat, a jó könyveket és a zenét. Finomízűek, pedáns háziasszonyok és figyelmesek mindenkiel szemben. Nem féltékenyek. Szeretik a gyöngédséget, a kemény szavaktól megrémülnék, veszekedni, perlekedni, pletykáldolni nem tudnak. Ha megfelelő anyagi viszonyok közé kerülnek, nagyon boldogok és általában hosszútávú életiek. A tudományos pályákat nem kedvelik, felfogóképességük élénk, de alkotásra nem születtek. Szeretnek családi körben élni, lelki életük finom.

A sötét szeműek: nagytrörök, szellemesek, művészhajlalmúak. Választékosak, finnyás izlésűek, ítéletük iránymutató. Büszkék, hódításra születtek. Nehezen bírák az egyszerűséget, pompásan tudnak reprezentálni, fenségesekek lenni. Határtalanul szeretnek, de csak akkor, ha visszontszerezni is legalább olyan mély és őszinte, mint a sajátjuk. Nem képmutatók. Fel-sőbbrendűségi tudat él bennük. Nem gyűlölködők, de tudnak gyűlölni, ha okuk van. Fogékonyak a kulturális és tudományos dolgok iránt, az úgynevezett „nagy nők” leginkább közülük kerülnek ki.

A kékszeműeknél nem élnek szellemek, kirtikusok. Nem lehet rájuk bókokkal hatni, a túlzott gyöngédséget sem szeretik. Nehezen gyűl lángra a szívük, de ha valakit érdemesen találnak arra, hogy szeressék, bámulatatosan kedvesek, lebilincselők, de nem megbocsátók. Itéletük megfellebbezhetetlen. A szerelmi csalódás összetöri őket. Kibábrándulásuk visszavonhatatlan. Ideális feleségek.

Az acélszürkeszemű nő: a nagy kalandok hősnői. Mesterei a hódításnak. Szeretnek utazni, szeretik a változatos környezetet, a nagyvonalú életet, tündöklést. Közülük kerülnek ki a híres kémmők, a történelem szereplői és a nagy kalandornők. Elszántak akaratuk érvényesítésénél, játszanak emberi sorsokkal. Elsuhannak szerelmek mellett anélkül, hogy nyomot hagyna szívükben. Uralkodnak a férfiak felett, diktátorok foglalkozásukban, szerelmükben. Gyermeküket kiváló gondnád és értelemmel nevelik. Határtalanul büszkék utódaira és életpárjukra, ha az idővel alkot.

A sárgaszemű nő: a kelleténél kissé mindenben többet tudnak. Okosak, elhivatottjai a tudományos pályáknak. Pedáns háziasszonyok, a rené és jegyelem hívei, feleslegesen nem költenek, beosztók. Szerelmük komoly, nem annyira lángoló, mint céltudatos, — okos szerelem. A családalapítást hivatásnak tekintik. Nem kedvelik a piperkőce férjkat.

A barnaszemű nő: álmodozók, könnyen lelkesednek, könnyen hívóók. Ha szeretnek, egész szívüket kilátrják, rajongva szeretik gyermekeiket, szeretik az ártatlan flörtöt, mindazonáltal: ők a női jellemek. A polgári jólét vágya urálja őket, elégedettek és realisok. Beletörődő, megnyugvó lelkűek, a boldogság biztosítékai.

A feketeszemű nő: a végtelék emberei. Egész valójukkal, egész lelkükkel lelkesednek minden szépért és jóért, nem válogatások férjtipusokban. Végtelenül türelmesek, jók. Vállalnak sorsközösséget, szenvedést is azzal, akit szeretnek. Kitűnő munkaerők hivatalban, háztartásban, akikre építeni lehet. Kivételek persze vannak itt is, ott is és mindez talán nem egyéb, egy okoskodó tudós megállapításainál, de érdekesnek érdekesek.

Az azonban más kérdés, hogy a kékszeműek valóban eltűnőben vannak-e? Ez se lehetetlen. Változik a virágok színe is, változik lassan az egész világarc, csak a fokozatok olyan parányiak, hogy mi, végeseletű emberek, észre nem vehetjük.

Nagy Dániel

Tüllhímzéssel és be-
húzással készített
tálcaterítő. 40×40
cm méretben elő-
rajzolva a kidolgo-
záshoz szükséges
fonállal P 2.60.
Szúrtsablonja 80 fill.
Kapható a MUL-nál
Budapest, VI. ker.,
Teréz-körút 6. sz.
Telefon: 22-86-09

Egy jó fogás

— No, Lawes, — szolt Thompson felügyelő és szeme végigsiklott a zsúfolt nézőtérben. — jól megy a bolt, mi? A Carlton-kabaráé mindig zsúfolt.

— Az. Aminek az a titka, hogy szünetben a közönség itt táncolhat.

— A műsor olyan gyöngö? — nevetett a felügyelő. — Ma azonban lesz rá gondunk, hogy a közönség egy különleges élvezethez jusson.

— Hová ülünk, felügyelő úr?

— Oda, abba a nyugodt zugba. Az oszlop eltakar, nem vesznek minket észre, de mi szemmel tartjuk az egész lokált . . . Így ni, Lawes, én ideülök balra, maga meg jobbra és akkor mindent látunk pontosan.

— Nem hiszem, hogy ezt a fickót ma itt elcsipjük, felügyelő úr! — jegyezte meg Lawes. — Megint rá fog minket szedni. Olyan kitűnő maszkokat csinál, hogy legjobb barátja sem ismer rá, ha nem akarja.

— Ma talán mégis csak megfeneklik az ügyessége. A cimborá már sokszor tört borot jobbra sorsra érdemes orrukat alá, itt az ideje, hogy elcsipjük. A betörés a City Bankba, azután a család az acéltrósz-papírokkal, a rejtjeles-keules ellopása . . . El fog a düh, ha minderre gondolok!

— Túlvan ő már a hetedik határon!

— Nem hinném, Lawes. Ő itt biztonságban éri magát. Szinte tudom, — állította a felügyelő — hogy egy új gázság megvalósításán dolgozik. Halló, főúr! Két whiskyt szódával! — A felügyelő kényelmesen dönt hátra székén. — Lawes, hallgasson rám és hagyja, hogy a történések nyugodtan bekövetkezzenek.

Lawes cigarettára gyújtott, majd így szolt: — Nem tudom megérteni a nyugalmát, felügyelő úr. Most az az érzésem, hogy ez a bestelege itt van valahol a közelünkben.

— Könnyen lehetséges, hogy már nem egyszer letelepedett mellénk is . . .

Gongvítés. A táncosok visszaültek a helyükre. A konferanسیé megjelent a függöny előtt és belekezdett mondókájába. Thompson felügyelő kedélyesen folytatta: — És most élvezzük a műsort. Lawes! Az ember nem ülhet minden este egy bemutatóelőadáson.

Lawes hallgatott. Sorra nézte a közönséget, alig figyelt a színpadon éneklő művésznőre, idegesen szorongatva szívta.

— Türtöztetnie kell magát, Lawson! — figyelmeztette őt halkán a felügyelő. — Nekünk értenünk kell a nyugodt várakozáshoz. Az nyeri meg a játékot, akinek jobb az idege. Fogadok, nem tudja, hogy mi történik a színpadon!

— Nem is érdekel, felügyelő úr. Idegessé tesz, ha arra gondolok, hogy hiába ülünk itt.

— No, nem hiába, — nevetett a felügyelő. — Ez a két whisky-szóda tiszta haszon.

— Viccel, felügyelő úr . . .

— Mindig, amikor úgy érzem, hogy sikerem lesz. Ma én akarom megnyerni a játékot. És meg is fogom nyerni!

— Honnan tudja ezt a felügyelő úr?

— Maga ügyes fiú, Lawes, de még nem tud magán uralkodni. Ha idejövét elmondod, hogy mire készülök, akkor már a belépésekor akárki leolvashatta volna az arcáról a feszültséget.

A konferanسیé befejezte a mondókáját, elmondott még két jó tréfát, azután a közönség kegyeibe ajánlotta a következő műsorszámot. Amikor az énekes a színpadra lépett, Lawes közelhajolt fölötteséhez:

— Mondja meg, felügyelő úr, kérem . . .

— Jó! Ide figyeljen, Lawes! . . . — De nem beszélhetett tovább. Az énekes éppen belekezdett dalába, amikor a karmester egyszerre csak abbahagyta a kíséretet a zongorán. De máris leütött keményen egy éles csizt, azután egy lágy dét és ezt a két hangot verte, mintha csak megörült volna, váltakozva, egyre-másra.

Az énekes lélekzete elállt, a dal félbemaradt. Lawes elhülve kiáltott fel:

— Megörült ez a karmester?!

Nagy zür támadt, a közönség felugrált a helyéről, nevettek, kiabáltak, püsszögtek. Az énekes késégbeesve kiáltotta:

— Mi leli magát, karmester úr?!

— Zenét . . . zennét . . . zennét! — süvítettek néhányan jókedvűen.

— Hát ez miféle riesaj?! Talán valamiféle új induló?

Ebbe a mindjobban növekvő zürzavarba, pokoli lárnába belesüvített Thompson felügyelő hangja élesen:

— Föl a kezét, Big Jim! Föl a kezét!

Egy lövés zaját elnyelte a pokoli lárma, sikongás, üvöltés, kacagás és lábdobogás. A felügyelő újra kiáltott.

— Lövöldözni akarsz, te dög? Lawes! Ide, hamar! . . .

Az előadásában alaposan megzavart énekes meg egyre csak ezt jajongta:

— Maga a felelős ezért a botrányért, karmester úr! Tönkretette az új számomat!

Egy öreg úr meghökkenve tisztogatta szemüvegét:

— De furcsa műsor! Miféle ötlete van az ilyen kabaré-írónak!

A lárma mégis csak elült, a néző hol a színpadon jayveszékelt énekest nézte, hol az üres páholyra meredt, ahol villámgyorsan ment végbe egy izgalmas jelenet: a felügyelő, egy jólöltözött elszánt úr, ki-verte a másik úr kezéből a füstölő revolvert és egy másik úrral együtt pillanatok alatt ártalmatlanná tette a csöppet se nyájas idegent. A zür okozói, Thompson felügyelő és a segédje, néhány rendőrrel együtt, már künn is voltak az utcán egy dühtől tajtékozók, megvasalt úrral együtt. A felügyelő nyájasan intette:

— Maradj veszteg, Big Jim! Most majd rá kell szoknod a nyugodt, békés életre. Talán nincsen kedvedre a karperec? A maszkod azonban elösrángu. Lawes, üljön melléje a kocsiába, nehogy valami butaságot csináljon. Ót perc múlva itt vagyok. El kell intéznem egy kis ügyet az irodában. A kabaré igazgatósági irodájában kegyetlenül tombolt a vihar.

— Hallja-e, — üvöltötte az igazgató, — maga karmester? Aki felborítja műsorom legjobb számát? Részeg? Nyissa már ki a száját, hadd halljam, hogy ez mit jelent sen? Egyszerre csak a dal közepébe belekalimpálta csak a dal közepébe belekalimpálta csak a dal közepébe bárgyú indulót, vagy mi a csudát! Mi?

— Megvesztegette a konkurrenciát, — siránkozott az énekes. — Lehetetlenné akart engem tenni!

— És ezt csinálja a premiérem! — tombolt az igazgató. — Kidobom! Kész! Hordja el magát!

Ekkor nyitott be az irodába a felügyelő.

— Egy pillanatra, igazgató úr! Ne bántsa a karmester urat. Furcsa muzsikájával kezemre adta a hirhedt Big Jimet!

— Mit csinált? — rikkantott rá az igazgató.

— Big Jim már néhányszor megtisztelte látogatásával az ön kabaréját. A karmester úr ismeri, felismerte és ebben az ügyben fölkeresett engem. És mert nem állhatott fel a zongora mellől, hogy értesítsen arról, ha ez a fickó itt a nézőtérben megjelenik, és nem mondhatja meg nekem, hogy hol ül, megállapodtunk abban, hogy ő majd a zongorán ad nekem morse-jeleket.

— Morse-jeleket? — álmélikodott az igazgató.

— Úgy van. Ezt közölte velem: jobb páholy. A cisz a pontot, a d a vonást jelezte. Most már érti? Ha ez a kis közjáték nincsen, akkor aligha tudtam volna elcsipni Big Jimet. Mondanék valamit. A konferanسیé elbeszélheti a közönségnek, hogy itt egy vidám betét került bemutatásra, afféle rögtönzött játék a nézőtérben. Karmester úr, ez a zenei teljesítmény önnek tízezer dollárt hoz, ennyi a Big Jim elfogására kitűzött díj. Good bye, gentlemen, good bye!

Irta: H. K. Aur. Ford.: Moly Tamás

Madeira milió.80×

80 cm. méretben, fe-

hér pamutvászonra

előrajzolva P 3.80.

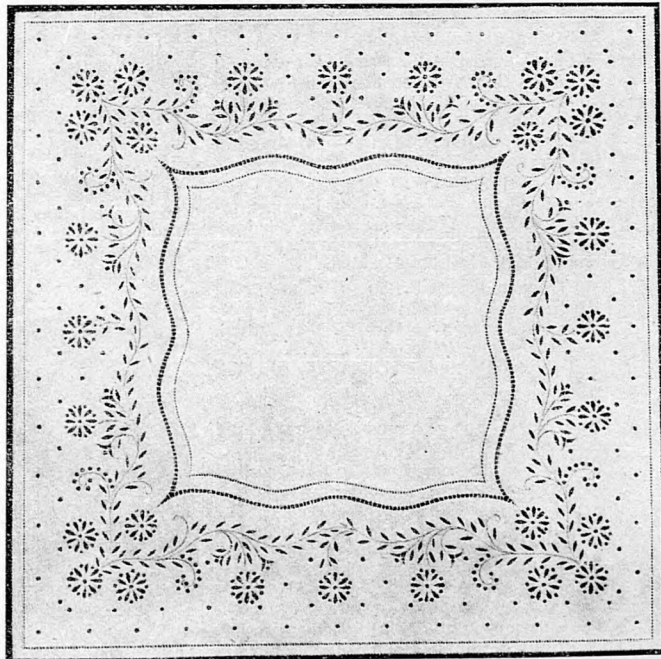
Szűrtsablonya P 1.20

Kapható a MUL-nál

Budapest, VI. ker.,

Teréz-körút 6. sz.

Telefon: 22-86-09

Szállodai falak

1.

Gáspár szerette a szállodát. Megbecsülte a ridég, de kényelmes részegyát és szívesen elbuzogtatott a londonerrel. Így fogalmazta meg viszonyát a hotelhez:

— Egy férfinak, aki negyvenéves korában még egyedül van, nem jár több. Nem érdemli meg, hogy otthona legyen. Mint ahogy nem is lehet igazí otthona egy agglégénynek. Nem illik hozzá. A szálloda igen.

Gáspár főtisztviselő volt egy acélgárban. Barátai elmaradtak mellőle. Szétszóródtak. Ellűntek ismeretlen irodákban, ismeretlen házasságokban. Így maradt hotel-lakó.

Eleinte nem érezte jól magát a falak miatt. Mert a vékony falakon minden hangosabb szó áthallatszott, különösen este. Bosszantotta, hogy kénytelen idegen emberek magánügyeit hallgatni. Később megszokta. Végül egészen hozzáöntött életéhez. Magányát megszínezte. Állandó kószólót kapott a világból, amelynek higgadt szemlélője volt. Az emberek küzdelmének töredékei, melyeket a szállodai falak átengedtek, mulattatták és bölesebbé tették. Apró és nagy ügyek, boldogságok és boldogtalanságok, igaz és hazug életek, peregek le a vékony szállodai falak mögött, míg Gáspár keserű mosollyal hallgatta.

Általában korán feküdt. Legtöbbnyire már este nyolcokor ágyban volt. Mert Gáspár teljesen nyárspolgári életet élt. Csak hotelben. Ezen az estén — amelyről most szó lesz — szintén ágyban feküdt félkilenc tájban és olvasott. A könyv meglehetősen unalmas volt és hamar bősikolni kezdett. Ekkor hangok hallatszottak át szomszédjából. Egyelőre nem lehetett megérteni, de amikor magasabbra emelték a beszélgetés hangját, tisztán érkezett át majd minden szó. Pici kábulatból magához tért és élénken figyelte, mi történik a falon túl. Nő és férfi voltak odaát.

— Soha nem szerettem magát senkit úgy, mint téged — hallatszott először teljesen érthetően a férfi hangja.

— En is szeretlek. Péter — válaszolt a nő —, hiszen különben nem szoktam volna meg veled, hogy titokban összebuzosodjunk...

(Egész romantikus eset — vidámodott Gáspár és még jobban figyelt.)

— Ne félj drágám — folytatta a szerelmes férfinak —, meglátod, karriert fogok csinálni. A találmányomat eladom. Egyszerre híres ember leszek. Akkor aztán szüleid kibékülnek velem...

— Te nem ismered apát — válaszolt az ifjú asszony —, sohasem fogja megbocsátani, hogy szegény ember felesége lettem. — Drágám — lelkedett a férfi —, ha a találmányt eladom, rengeteg pénzünk lesz...

A férfi még tovább áradozott. Hogy milyen életet fog teremteni. Mennyit fog dolgozni a feleségéért...

Gáspárt először érdekelte a fiatal szerelmek tervezgetése, de aztán unni kezdte a naív feleséget. Szeme elnehezedett. Egy pillanattal még arra gondolt, hogy ez a fiatalember nem sokára rájön, hogy holmi találmányra nem lehet életet alapítani, utazhatnak szépen a gazdag apóshoz, aki benyomja valami állásba a vejét. Bággyadt mozdulattal oltotta el a villanyt, befordult a falnak és mélyen elaludt. Jól nyakára húzta a paplant.

2.

Nem szokott nagyobb jelentőséget tulajdonítani ezeknek a véletlenül áthallatszó beszélgetéseknek. Erről a fiatal házaspárról is tökéletesen megfeledkezett. Másnap este azonban újra hallotta ugyanazokat a hangokat, de amit most hallott, korántsem volt olyan derűs és biztató, mint előző este.

A tegnapi szelíd férfinak ma erőlyesen és követelőzően csattant fel:

— Ki volt az a férfi, akivel a hallban beszélgettél, amíg én telefonáltam?

Kis szünet. Most biztosan farkasszemet néznek egymással odaát. No lám, a fiatalok között máris féltékenységi jelenet kezdődik. Ez aztán temperamentum — futott át Gáspáron a csodálkozás. Az asszony válaszolt. A falon át is lehetett hallani, hogy nem mond igazat.

— Egy régi tenniszpartnerem — siklott a hang erőltetetten könnyedén —, jelentéktelen ember.

— Nem igaz — így a férfi —, akkor nem búcsúztál volna tőle olyan hirtelen. Nem akartad, hogy találkozzék velem. Látom, egy mozdulatodból, hogy reméltem elküldöd, amint kibéleltem...

— Ne faggass kérlek, unom a féltékenységet — halkult az asszony, annál hangosabban kiáltott erre a féltékeny férj:

— Űgy, unod a féltékenységet? Unod, hogy aggodom érted? Unod, hogy minden gondolatom te vagy? És míg én egész nap azért futkosok, hogy elhelyezkedést találjak, hogy neked jómódot biztosítsak, hogy méltó rangra emeljelek, addig te unod magad?

Többet nem hallott Gáspár, akárhogy is figyelt. Ajtó most nyílt. Csendesen elaludt és még félálomban arra gondolt, hogy az életben semmi logika és józan ész nincs, ha szerelemről van szó.

3.

Harmadik este egész kilenc óráig nem hallott egy szót sem. Feltételezte, hogy szomszédai elköltöztek, amikor újra felmerültek az ismerős hangok.

Letette a könyvet. Meg se moccant az ágyban, nehogy zajt csináljon. Most már határozottan érdekelte az ifjú házaspár. Az a tegnapi veszekedés nem ment a fejébe. Mára biztosan kibékültek. Gáspár így gondolta, de éppen az ellenkezőjéről volt szó.

— Ne kínozz! — ez volt az első két szó, amit Gáspár tisztán ki tudott hámozni. Az asszony siklott fel így.

Aztán a férfi lától, idegességtől remegve: — En kínozlak? En? Te gyötörzs állandóan! Minden percemet, amit nyugalomban szeretnék eltölteni, tönkreteszed és lerombold. Játékszernek nézel. Akit fel lehet húzni és nagyszerűen mulatni rajta, amíg hadonászik, pózol, tehát amíg élet van benne.

Kézimunkatáska. Fekete vagy piros filcből 7.80 pengő. Beszerezhető a MUL-nál.

Gáspár nem értette. Mi történhetett e között a két fiatal ember között? A szállodai falak még soha ilyen furcsa, megfejtéhetetlen talányt nem engedtek át hozzá. De tovább nem ért rá ezen gondolkodni, mert a férfi hangja odaát még magasabbra csapott:

— Mindent tudok arról az emberről! A te híres tenniszpartneredről, tudom, hogy az az igazi bálvány. Tudom, hogy megbánod, amit cselekedtél. Unod már a szegény férjlet. Nem voltam más a számodra, csak kaland, szórakoztató játék. Most már ő kell. A másik. A bálói!

— Esküszöm, Péter, hogy nem igaz — tiltakozott az asszony —, csak a féltékenységgel beszélsz belőlem!

— Igen, a féltékenységgel! Igazad van! Mert nem engedlek át másnak. Nem engedem, hogy ideferközzék a közeledbe. Minden lépésedre vigyázok. Nem tűröm, hogy az életemet teljesen összezuhanj. És ha valaki be akar avatkozni az én szerelembe, azt megölöm. És ha te szabadulni akarsz, téged is megölök!

— Péter, ne bánts! — kiáltott az asszony. Gáspárt előtötte a forróság. Itt valami szörnyű dolog készül. Talán egy asszony élete forog veszélyben. Kiugrott az ágyból. Papucsot rántott.

— Péter! — hallatszott még egyszer kétségbeesve.

Gáspár nem habozott tovább. Segíteni kell. Úgy, ahogy volt, pizsamában, kirohant a folyosóra, feltépte a szomszéd ajtót, kulcsal nem is volt bezárva. A következő pillanatban bent állt a szobában. Lába szinte földbe gyökerezett az élethez tartó lábnyáron. Az asszony, akinek kétségbeesett kiáltását hallotta, a diványon ült és nyugodtan cigarettázott, a férfi pedig kenyeret pírított a villanyfőzőn.

Gáspár rákvörösen állt előttük pizsamájában.

4.

Vége az idegen férfi megkérdezte:

— Kicsoda ön, kérem? És mit keres itt? Gáspár alig tudta kimondani:

— A szomszéd lakó vagyok. Veszekedést hallottam. A falon átszűrődő hangokból úgy ítétem meg, hogy a hölgy veszedelmében forog... én... én igazán nem értem...

A nő a férfinak nézett. A férfi a nőre. Aztán elkezdtek nevetni. A szoba megtelt nevetéssel, mint a pohár pezsgővel. Aztán a kenyérpíró férfi összeszedte magát és mentegedőzve fordult Gáspárhoz:

— Bocsásson meg, uram, igazán bocsásson meg. Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Horváth Pál színész vagyok. Kérem, én a feleségemmel három napja jöttem fel vidékről. Holnap mutatkozunk be egy pesti színgazdának. Jeleneteket próbálunk itthon a «Péter házassága» című darabból. Igazán sajnálom, hogy olyan hangosak voltunk. Igaz, hogy ezek a szállodai falak olyan vékonyak és különösen azt sajnálom, hogy ez a félreértés történt. Egyébként, ha átöltözik, szívesen látjuk egy kis pírításra téval...

Gáspár így még nem járta meg soha. De ilyen rettenetes szegényt sem érzett még. — Ne haragudjanak, kérem — nyögte végre —, ilyesmi még nem történt velem... De mindennek ez az átkozott szállodai fal az oka!

Megsemmisülten távozott. És amikor újra bebújt ágyába, érezte, hogy életet nem lehet így csinálni tovább. Már nem neki való a szálloda. Hamarosan otthon után kell nézni. A szállodával alaposan felsült. Igen. Két szoba, hall elég lesz. De jó lenne egy erkély is, amely a Dunára nézne és ahol kényelmesen játszhatik, mondjuk, egy gyerek.

Gyártás Miklós

Az utolsó tánc

— A táncosnő, főtisztelendő anyám, olyan szomorú, hogy fájdalmas ránézni.

— Nem imádkozik?

— Nem. Mondtam neki már, hogy imádkozzék velem. De azt felelte, hogy nem tud. Nincs hite.

— Beszélgetni kellene vele.

— Megpróbáltuk ezt is. Rá akartuk vezetni, hogy elmesélje élete történetét. De nem is felelt, csak a fejét ráta. Fáj az ember szíve, ha ránéz . . . Holnap a fal mellé állítják és agyonlövik . . . pedig milyen szépségesen szép. Ez szörnyű, főtisztelendő anyám!

Az öregedő nővér szeméit felemelte és szinte lázadóva nézett bele a viaszápadt mozdulatlan arcba, amely a merev, fehér főkötő és a sina, szürke koponya alatt maga volt a kérlelhetetlen ítélet.

A fejedelemasszony azonban nem látta az előtte álló apácanővér sürkésző pillantását. Szürke és fehér alakjával szinte testetlenül állt a zárda komor köfolyosóján és tekintete a messzeségbe révedt, mialatt gondolatban a zárda foglyával foglalkozott . . . A táncosnőt aznap délután vezették eléje a tépettruhájú, szurognos katonák. „Veszedelemes kémmő!” — mondotta a kormosarcú, fiatal tiszt. — A haditörvényszék előtt beismerte bűnét. Tartsa itt a zárdában, fejedelemasszony, holnap reggel! Itt jobb helye lesz, mint a fogdában . . . Reggel aztán érte jövünk! — Ezt mondta a tiszt és üthagyták a fiatal táncosnőt, aki nem is annyira cigány volt, mint inkább tűzesszemű spanyol teremtés. Most a zárda foglya és holnap reggel agyonlövik.

A fejedelemasszony ránézett az idős nővérrre:

— Vezess hozzá, lányom! Majd én beszélék vele.

Nesztelenül, mint két fehér-szürke árnyék léptek be a vasrácsos cellába. A táncosnő az ágyon ült. Nemesen szép, büszke, világosbarna arcán a könnyek nyoma látszott. Szemei, amelyeknek mély volt az csillogása, mint a tiszta malagaboré, parázsló fénnyel a messzeségbe meredtek, — mint a ketrebeczárta, fogoly leopárd szeméi.

A főtisztelendő anya szólott:

— Mit tehetünk érted, lányom?

A táncosnő vállá eléig észrevehetően meg-rándult.

— Boldogtalan és szerencsétlen a sorsod, lányom. Mondják, hogy nem imádkozol Istenhez.

A fiatal táncosnő megrázta a fejét.

— Nem akarok gyötörni ezekkel a kérdésekkel, lányom, de látod, a te szomorú sorsod közel áll szívünkhöz. Mi a kívánságod? Talán olvasni akarsz?

A táncosnő megint csak tagadóan intett.

— Vagy akarsz bort? Innál valamit, lányom? — folytatta a fejedelemasszony.

A táncosnő most kiegyenesedett. két karját felvett mozdulattal a nyaka köré fonta, mintha nyújtóznék egyet.

— Táncolnál nekünk, lányom?

A derengő mosoly most ismét a táncosnő arcára siklott, de most már ott is maradt.

— Ó, szívesen! — lehelte, alig hallhatóan

a lány. — Nagy öröm és megtiszteltetés lenne ez nekem.

— Akkor jól van! Majd elhozhatjuk ruhádat. Ma este, a reflektóriumban, estebéd után. Ha zene kell, Mathilde nővér zongorázik neked.

— Zene . . . pár egyszerű taktus talán. Majd megmutatom . . . szabad dohányoznom?

— Természetesen, lányom. Küldök cigarettát.

— Köszönöm.

A táncosnő kezét nyújtotta. A fejedelemasszony vértelen fehér kezében valami hálás, meleg simogató szorítását érezte a bársónyos tenyerének.

— A táncosnő táncolni fog nekünk! — futott végig sistergő villamos áramként az újság a kolostor kőfalai között. A zongorát a helyére tolták.

Az estebédet szokatlanul gyorsan befejezték. A hosszú padok a fal mellé kerültek, itt helyezkedett el tizenhat szürke-fehér apácanővér. A középen a főtisztelendő fejedelemasszony. A zongora mellett Mathilde nővér.

Előbb az öregedő, aprótermetű nővér lépett a fehérfalú, hosszú reflektóriumba. Őt követte a táncosnő. Lebegő, ringó járással úgy suhant végig a durva, sötétzsinű tölgyfapadlón, mintha súlytalan lenne.

A táncosnő fekte selyemruhát viselt, fénylő ezüst harisnyával és ezüst cipővel. Karcsú derékán sűrű fonadékú, széles aranybő kigyózott körben, keblén körül csokrokba burkolódó ezüst szövetécs csillogott, fekte csipkeárnyékkal. A két karja megfeszült volt. Fénylő, fekte fűrtjei között, oldalt vérszínű, nagyszírmű virág vöröslött és kezében elefántcsontból való, fekte csipkelegyezőt tartott. Mathilde nővér zongorázni kezdett. A táncosnő felemelte a legyezőt, amely széttért és libbenő-könnyedén hajladozni kezdett. És megindult a tüzes, visszafojtott erejű, ősi spanyol tánc, mialatt a karcsú lány alig mozdult el helyéről. Vad, örvényes forgás, öntudatos toppanás — és a táncnak vége volt.

Mathilde nővér abbahagyta a zongorajátékok. Halk mormogó tetszés morajlott végig a fehér főkötők alatt és a táncosnő nevetett. Mathilde nővér újból játszani kezdett. A táncosnő párdücteste figyelőn és mozdulatlanul megfeszült, mintha az ismeretlen zene ütemét akarná elfogni egy pillanatra. Akkor aztán megmozdultak az ezüstsínű karcsú lábak, az ajkak könnyedén felnyúltak, dúdoló, halk ének indult el és a táncosnő lebegni kezdett, mint a pillangó, szállt, csapongott. És körül a várakozásteli arcokon sorra feljénylett a mosoly és lágyan visszatükröző zsongásban olvadt fel a meglepett öröm. Csak a fejedelemasszony ült a közepén mozdulatlanul, szorosan összerzárt ajakkal, összekulcsolt kézzel. A mult színpompás képei kísértették. Eszébe jutott a jegyese, a dalias lovastiszt, aki elesett a német-francia háborúban s aki miatt a köljái kolostor lakója lett.

A zene elhallgatott: s újra felcsendült. A habanera — újabb, éledő emlékek . . . egy elsüllyedt, messzi, követelődőzőn elő-

kívánczó világ tiltott, sötét üzenete ingerkedett a tüzes ütemekből. A fejedelemasszony nyugtalanul nézett körül. Egyszerre megérezte, milyen örvénylő veszedelem ez a tánc az érintetlen, fehér és tiszta fiatal szívek számára! De mégis, mi mással édesíthette volna meg ennek a boldogtalan, szegény pogány léleknek utolsó, nehéz óráit, — ezt a kevés, végső óráit, ami fiatal életéből még hátra van? . . . A fejedelemasszony szeliden és megnyugodva elmosolyodott . . . Az ő szürke, fekete báránycái majd ellentálanak a kísértésnek, bármilyen félelmetes erő és hatalom is azt lgen, a zene most delejes erővel tapadnak rá a táncoló, hajladozó, karcsú leányra, aki megbűvöli őket, mint a kigyó remegő áldozatát, de ő nem félti a kolostor leányait! Ebben a pillanatban azonban a főtisztelendő anya összszerzett. Hirtelen Mária nővér, az anynyira fiatal, alig húszesztendő apáca holtápadt arcára és rémületbe merevedett akaratnélküliségbe dermedt szeméire tévedt a tekintete. Ő, szegény, szegény gyermek . . . persze, hiszen az ő pótlégye is a háborúban esett el, a mostani világegésben, ahog egy éve annak. Mária nővér a legszebb a kolostorban!

Es mintha a táncosnő is észrevette volna Mária nővér elbűvölt, beszédelmes varázslatba ejtett tekintetét, — a szétnyíló szíromajkak minden mosolya és muzsikája neki szólt. S a főtisztelendő fejedelemasszony akkor azt gondolta: vajjon az emberszeretet, vagy az ördög maga sugalmazta nekem, hogy megengedtem ezt a táncot?

A karcsú leány mély meghajlással befejezte utolsó táncát és felgyűlt mosolygón boldog pillantása egyenesen Mária nővér elé omlott, ahog színpuði bókkal csókot lehelt feléje az összecukott legyezővel: — Gracías, Senoras! Adios!

És ringó, libbenő lépteivel, ahog jött, elsiklott ismét a sötét tölgyfapadló felett; az aprótermetű, öreg nővér hűségesen követte, csoszogó, nehéz járással . . .

— Menjete a cellátokba, leányaim! — hangzott a fejedelemasszony szava. — Mária nővér!

A fiatal apáca előlépett. A szeméi könynyekben úsztak.

— Mária nővér, könyörögj az Úrhoz, hogy adjon bocsánatot ennek a szegény bűnös léleknek. Igen, gyermekem, szomorú a sorsa az ilyen teremtésnek. Térj a celláiba és imádkoz!

Ólmosan szürke, hideg hajnal, a földeteket vékonuka hórétég lepte el az éjszaka. A reggeli misén volt mindenki, amikor a táncosnő elvezették. S nem sokkal később topán ropogott a messzeségből a sortűz! . . .

Ezen az estén hiába keresték Mária nővér kopárjálú cellájában. A fiatal apáca eltűnt a kolostorból. Két nap múlva érkezett csak levél tőle.

— „Oldozz fel, főtisztelendő anyám. Visszatértem az életbe. Vissza kellett térnem. Mária.”

Az életbe? A halálba! A fejedelemasszony lehajította fejét. S gondolatlan a tudata alatt, mely bókkal képzeletbeli összecukolt legyezőjével búcsúzódó csókot lehelt ő is Mária nővér büvöletbe ejtett szemé felé, vagy tán a maga muzsikás, pompás, vidámszép ifjúságának! Azután leborult az imázsmolyra.

Irta: J. Galsworthy Ford.: Vésey Leó

Zörgő VÁSZON és KELENGYE fogalom DEÁK F. UCCA 10.

Kalandom Ausztráliával

Vidám beszámoló
egy házaspár
expedíciójáról

VI. FEJEZET.

Írta:
D Keömlény József

Szombat este volt. A Night Dancing Clubban tótágit állt a vigalom. A széles üvegajtókon át, mint egy feltartóztatatlan hatalmas áradat hömpölygött befelé a közönség. A tükrösfalú óriási táncteremben rengeteg ember tolongott és a helyiség túlon-túl éretten látszott arra, hogy bejárata fölé kiakasszák a „megtelt“-táblát. Ilyesmivel azonban az öreg Christopholosnak eszébe se jutott, mint ahogy az embereknek sem jutott eszükhöz, hogy a nagy forgalom láttán visszaforduljanak és más „csárdába“ menjenek. Aki egyszerű odajött, az maradt is és beállt a táncolók közé „egyhelyben topogni“, ennél többet ugyanis nem lehetett a helyszüke miatt. A jazz a legújabb sláger harsogta és a tömeg mámoros jókedvvel bömbölte a refrént:

„Sometimes I'm happy,
Sometimes I'm blue...“

Útálam ezeket a szombat esteket. Hlyenkor a városnak sörszaga volt s az utcákon részegen dülöngéltek az emberek: nők, férfiak vegyesen. A melbourneiek felkészültek a csendes, szolid vasárnapra, amikor is megszűnnek a szórakozási lehetőségek és csak a templomok meg a cukorkák boltok vannak nyitva. Vasárnap a villamosforgalmat is korlátozzák és az autók hangfogóval dudálnak. A várost szigorú rendelkezésekkel békés ájtatóságba burkolják. A szombatot tehát amennyire lehet, ki kell használni, hogy vasárnap jól essék a kényszer-pihenés...

— Halló baby, miért oly szomorú? — Bob Hopkins kinyújtotta a karját és úgy kapott utánam, mint éhes gyerek a mézeskalács után. — Tasmániát egy mosolyáért, bájos hölgy! Jöjjön, táncoljunk, aztán iszunk néhány csöppet. Van ám a kocsimban egy ládára való itóka, nem kell szórni!...

A lenhajú Bob a parkettre vonszolt.

„Sometimes I'm happy,
Sometimes I'm blue...“

Ez a szöke Bob részeg vagy megőrült! — gondoltam táncolás közben. Méghogy én inni menjek vele! No hiszen, azt ugyan leshe! Elég volt nekem iféletének az a multikori „party“, amikor Dolly rábeszélte, hogy záróra után menjek el velük „holdat nézni“. Elmentem, mondhatnám kizárólag a hold kedvéért, — nagyon szeretem ezt az égitestet nézegetni a csillaghimés menyegyzet bársonyán — mire kiderült, hogy hold nincs. Isten tudja, talán elbűt a felhők mögé vagy éppen aznap fogyott el, elég az ahhoz, hogy pont akkor nem szerepelt az éjszaka revü-műsorában. Ez csak nekem tűnt fel, a többiek nem törődtek vele. Utólag beláttam, hogy kár volt benevezni erre a kirándulásra és még nagyobb kár volt emiatt összeveszni Szalkay Jósikával, aki értem jött és nagyon megsértődött, mikor megtudta, hogy „idegenekkel“ megyek szórakozni. Akkor még én is bíztam a szórakozásban és nem sejtettem, hogy szórakozásom abban fog kimerülni, hogy egy idegtépő kaland átélése után egy

tucat ember lerészegedéséhez asszisztáljak. Na, de hadd mondjam el ennek a jellegzetesen ausztráliai kiruccanásnak a részleteit szépen sorjában.

Dolly egy táncózi szünetben fogott el és egész ékesszólását lathá vetette, hogy — amint később kiderült — Bob Hopkins megbízásának eleget tegyen.

— Nagyon kérlek, gyere velünk! Bob a te kedvedért rendezi ezt az egész „party“-t és ha te nem jössz, képes lefújni az egészet. Bob és Martin Butler kocsijain megyünk. Igazán, gyere el, meglátod milyen remek muri lesz!... — mondta Dolly lelkesülten és szemei versenyt csillogtak a nyakán tündöklő strasszokkal.

A lenhajú Hopkins fiút aznap este ismeretem meg.

— Ki ez a Bob? — kérdeztem később, beszállás előtt Dollytól, a gyönyörű Chryslerkocsi láttán.

— Bob a Dick and Dack gyárban dolgozik. Elsőrangú cimbra, rengeteget keres...

— Micsoda, egy gyári munkás luxusautót tart? — hűledeztem és eszembe jutottak a mi szegény munkásaink, akiknek legfeljebb ha biciklire jut. Dolly a mögöttünk álló hatalmas Buick-kocsira mutatott:

— Ez pedig Martin Butleré, azé a fekete fiúé, aki Bobbal beszél. Martin újságíró és Bob legjobb barátja. Híres jó ivó! Egy-maga megiszik egy láda sört.

Az újságíró meg a gyárimunkás barátságán csöppet sem csodálkoztam. Ausztráliában demokráta felfogás uralkodik és az emberek nem sokat finnyáskodnak. Az egyén értékét anyagi helyzete állapítja meg és ezt nem befolyásolhatja a legterebélyesebb ősi családja sem... Martin Butler oldalához egy piócaszerű, vékony nő tapadt. Dolly azt mondta róla, hogy Martin örökös menyasszonya, szintén igen jó ivó, csak hogy inkább a whisky-t kedveli. A menyasszony mögött egy fiatalember ácsorgott. Ezt Eddynek szólították és afféle mindenes-pajtása volt az újságírónak. Amint Martin Butler „piócastól“ elhelyezkedett a kocsijában, Eddy is eltűnt a hatalmas Buick belsejében. Bob Hopkins megkért, hogy üljek melléje a vezetőülésre. Mögöttünk Dolly, Roxie, egy madonnaarcú lány és Monkey, egy majomképű ifjú foglaltak helyet. Végre elindultunk. Végigrobogtunk a városon, majd rövid száguldas után megálltunk egy sötét, útmenti ház előtt. Bob és Martin kiugrottak a kocsikból és eltűntek.

— Hová mennek ezek?

— Üzemanagyért! — felelte Dolly a világ legtermészetesebb hangján. — Ez elég biztos hely, ide a rendőrök is csak azért jönnek, hogy igranak!

— Jól is megy az öreg Billnek! Azt mondják, már aranytrónuson ül, — jegyezte meg a madonnaarcú Roxie.

— Igaz is — jutott eszembe — Ausztráliában csak este hat óráig szabad szeszes italokat árusítani! Ez igen fájó pont az

ausztráliai életében, akik nagyon is lelkes pártfogói az alkoholnak és ezt a törvénykezést is pokolba kívánják kisszámú híveivel együtt. — Tulajdonképpen mire jó ez az alkohol-korlátozás? — kérdeztem.

— Arra, — felelte a mögöttem ülő ausztráliai csoport —, hogy megnyúzzák a népet. Hogy négy-ötszörös árat fizetessenek azoknak, akik hat óra után szomjaznak meg. Nagyon jól tudják a „nagyfejúk“, hogy mindenki kijátssza a törvényt, azért mégsem jutnak jobb belátásra!... Persze nem, mert ez a legjobb üzlet nálunk! — dörögte a majomképű fiú.

— Ha ez olyan jó üzlet, akkor én is felcsapok vendégülnek! — tréfálgóztam.

— Aha, csak hogy italmérsi engedélyt kizárólag szálltadák, clubok és olyan vendéglők kaphatnak, melyeknek clubhelyiségük van és azonkívül, melyeknek tulajdonosai angol állampolgárok! Nem megy az itt olyan könnyen... — torkolt le Monkey. Dolly türelmetlen lett a várakozástól.

— Hol maradnak ezek? Ugylátszik Martin megveszi Old Bill egész raktárát!

A város felől motorbicikli közeledett.

— Vigyázzatok, a környéken razzizának! — ordította az ismeretlen vezető és ezzel elzúgott mellettünk... Az ausztráliaiak majd kiestek a kocsiból.

— Szent Isten! Monkey rohanj, szólj Bobnak!... Hé Bob, halló, gyere gyorsan, most figyelmeztetett egy motoros, hogy nagy „zuhanyozás“ folyik a környéken!

Alig ült le Bob a volánhoz, mikor a nyílgyenes úton egy autó reflektorai tűntek fel. — Tyűh, az áldóját! — ijedezett Bob és ekkor felcsattant Martin hangja is: — Hátsó lámpát eloltani, tempó utánam! — Ezzel a Buick nekilődül, mi meg utána iramodtunk. Az idegen kocsi észrevette a szökést és teljes gőzzel tükölt, hogy álljunk meg. Szerénytelen, mondhatnám együgyű kívánság volt. Roxie, Dolly és Monkey az ablakon át figyelték a mögöttünk jövő kocsit.

— Kapesolj rá Bob, mert ez ugyancsak birja szusszal!...

Eszembe jutottak az összes amerikai gangster-históriák, melyeket valaha is hallottam vagy olvastam. Nehéz kenyer lehet, esküszöm! És nem az én idegimnek való foglalkozás, arra még nyugodtabban esküszöm! Legyenek kívül soha életemben nem csaptam agyon semmit és senkit és most ennek a rendőrségi kocsinak a fénykörében mégis úgy reszketek, mintha legalább is egy jól sikerült családirtásról igyekeznék nyugalomra térni. Bob begörbült, mint egy sóskifli, szemével szinte rátapadt a sötét, széles útra és közben elmondta, hogy Old Bill nem akart nekik italt adni, mert való-laki bosszúból feljelentette és azóta figyelik a Blue Sky-t. A héten háromszor jöttek a nyakára a detektívek...

— Fokozd az iramot, fiú! — mondta Monkey. — Okley már nincs messze, ha odáig eljutunk, megmenekültünk. Ott négyfelé ágazik az út, könnyen elselehetünk...

A Chryslernek szárnyai nőttek, én lehínytam a szemem és imádkoztam, sok mindent ígérve a Mindenhatónak, csak hogy megszabadítsam üldözőinktől, az izgalom pedig a betőfokra hágott. Bob Hopkins elbődült:

— Azt a ragyogóját! Martin leállt! Baj van a Buickkal... Most aztán jól nézünk ki!... Pillanatok alatt elérte Martin Butlert, aki kocsija mellett állt és káromkodott. Az egyik gumikerék kilehelte a lelkét és hol-tan lapult meg az a brones alatt.

— Amig kerekét cserélünk, ötvenszer ide érnek, — jegyezte meg Bob, majd sötét arccal fűzte hozzá: — hát ez drága mulatság lesz, az biztos!... (Folyt. köv.)

Hóry László levele

Papp Jenő, lapunk felelős szerkesztője, a kiváló kritikus, aki mély érzéstől átfűtött írásaival és rádiókrónikáival már rég meghódította a közönség szívét, hűsvétra újabb irodalmi eseményt jelentő, ötven pompás, új novellát tartalmazó NYITANY című könyvével lepi meg az igazi irodalmi értéket kedvelő közönséget. Olvasóink iránti kedves kötelességünknek érezzük, figyelmüket felhívni Papp Jenő NYITANY című, pazar kiállítású művére, amelynek csodálatos értéke, hogy a betű és a lélek, a cselekmény és a művészet eggyé válik benne. A mellékelt értesítés tájékoztatja kedves előfizetőinket a könyv rendkívül kedvezményes áráról.

Baranyai Lipótnak, a Magyar Nemzeti Bank elnökének bájos leányát a közelmúltban jegyezte el Halasy Nagy József, a bank fiatal tisztviselője. Az esküvőt, értesülésünk szerint, a tavaszra tervezik.

Pejacsevics Tódorné grófné 80 esztendősen korában Jugoszláviában, Nasicon elhunyt. Az idős mágnásasszony nagyanyja volt nagybányai vitéz Horthy Istvánnénak. Emlékezetes, hogy Edelsheim-Gyulay Ilona grófnő és nagybányai vitéz Horthy István esküvője után, a fiatal pár azonnal repülőgépre ült és első útja a fiatalasszony nagyanyjához vezetett Nasicra. A nagymama, sajnos, már nem értesülhetett dédunokája születéséről.

Náray Szabó István dr.-t a Kormányzó Úr Ófőméltósága nyilvános rendes tanárává nevezte ki a Műegyetemre. Az új egyetemi professzor valamikor a szombathelyi premonstrétek színjeles diákja volt. Már középkorban nagy jövőt jósoltak a tehetséges növendéknek. A jóslatok ezúttal nem tévedtek, mert a legújabb egyetemi tanár mindössze negyvenegy esztendősen. Edesatyja, Náray Szabó László felsőházi tag, a szombathelyi ügyvédi kamara elnöke.

Cholnoky Jenő egyetemi tanár és felesége teát adtak a magyar keletkutatók tiszteletére. A teán megjelent vitéz József Ferenc dr. királyi herceg, Paikert Alajos nyug. államtitkár, Tompa Ferenc egyetemi tanár, vitéz Terbócz Miklós miniszteri tanácsos, Zilohy Sebess Jenő, Gergelyffy Gábor, Mezey István. Programon kívül meghítt ünneplésben részesítették József Ferenc királyi herceget, abból az apróból, hogy legutóbb elnyerte az alezredesti rendfokozatot.

Ifjú Dörner Aurél, a Nemzeti Bank tisztviselője, Dörner Aurél dr. pénzügyminiszteri államtitkár és csikrákosi Császár Vilma fia, a közelmúltban vezette oltárhoz a koronázó főtemplomban Draskovics Nórát, Draskovics Géznak, a Külkereskedelmi Hivatal főfelügyelőjének leányát. Az esküvői szertartást Kelemen Krizosztom főpapát végezte.

Vitéz Náray Antal ezredest, az Erdélyi induló zeneszerzőjét, Uz Bence most olvasott szívhezszóló históriája annyira meghatotta, hogy egy szegény székely család megsegítésére felajánlott egy nagyobb pénzüsszeget. Náray ezredest a segélyt Nyírő Józsefnek küldötte el, aki a nemes adományt továbbbízta a csikmenasági katolikus plébánosnak, hogy egy általa érdemesnek tartott családnak adja az ezredest ajándékát. Azért járult a kiosztás megfizető feladata a csikmenasági plébánosra, mert Uz Bence témáját az író ebből a szegény községből merítette.

Marton János, egyik gazdasági minisztérium tehetséges fiatal tisztviselője, hosszabb időt töltött Moszkvában. A közelmúltban tért haza Budapestre és rendkívül érdekes tapasztalatokról számolt be. Szerinte világvárosi mindennapi élet folyik az orosz fővárosban is, a lukszus helyek zsúfoltak, színházak, opera remekül megy, folyik a pezsgő és a káviár, csak éppenhogy nem olyan elegánsak az emberek, mint más nagyvárosokban.

Sorg Antal építész, nagyvállalkozó, közismert társaságbeli úr, magas kitüntetésben részesült a napokban. A közjótékonyság terén érdemeket át kifejtett áldozatkészsége elismerésül a Magyar Erdemrend tisztí keresztfé kaptá. Ez alkalommal a társaság tagjai meleg ünneplésben részesítették és elhalmozták szerencsekívánataikkal.

Császár Lajos építész kezdeményezésére tizenegy borotvaszerű székely legényke kerül a napokban a Győri Vagongyárba, ahol a vállalat a kis magyarokat a saját költségén kiképezeti mindenre, amit egy modern mesterembernek tudni kell. Székelyföldön fergeteges örömet váltott ki a hír és bizony sokszáz legényke jelentkezett, aki mind jönni szeretne. A nemes példát vajjon nem utánozhatná több nagy vállalat is? Nekik nem lenne probléma, ezeknek a tanulni vágyó gyerekeknek pedig az életet, a jövőt jelentené, ha idekerülhetnének.

A kávéfőzés történetéhez

Empire kávédaráló. Készült az 1810-1820-as évek táján. Különleges alakja, valamint kidolgozásának finomsága jellemző Eredetileg a gróf Széchenyi család tulajdona volt.

gebhardt

Már nagyanyáink is

tudták, hogy amelyik háztartásban kávédaráló van, ott jobb a kávé, mert mindenkor frissen darált kávéból készíthetik. Sokan rájöttek azonban arra is, hogy mindig előnyös, ha a frissen megőrölt kávé mellett a kávéfőzéshez megbízható és odavaló kávépötléket is használnak.

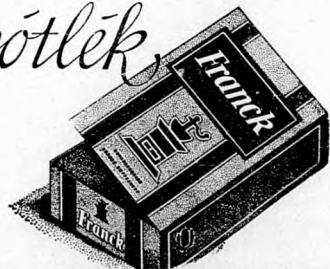
1828 óta viseli dobozán a **Francck** kávépötlék a megbízhatóság jelét: a kávédarálót. Azóta is mindig, mint szemnek és szájnak kedves, igazi érték szerepel ez a gyártmány a fogyasztók előtt. És méltán! Sötétebb színt, kiváló ízt és tökéletes finom zamatot ad mindennapi kedves kávéitalunknak a

A megbízhatóság
ismeretjeléje!

Francck

kávépötlék

Úri társaság

Rivaldafény

IRJA MÁTRAJ BETEGH BÉLA

A Kormányzó Úr

Öfémeltóságának fiúunokája született, ifjú nagybányai vitéz Horthy István és Edelsheim-Gyulay Ilona grófnő házasságát fiúgyermekkel áldotta meg az Ég. Minden magyar szív hálaimáját küldi a Mindenható trónusa elé, hódolatteljes ragaszkodását a főméltóságú Kormányzó úrnak. A boldog szülőkre és az újszülöttra a jó Isten áldását kérjük.

Két verseskötény

Pappné Tarczay Gizella «Hazatérés» címen adta ki nemesveretű, ódai szárnyalású hazafias költeményeit, amelyek egyikét-másikát már a rádió is továbbította. Kedves előfizetőink figyelmét felhívjuk erre a kivételes értékű verseskötényre. — «Csillagok alatt» címen, a Magyar Szépírók kiadásában jelentek meg Örvös Lajos halkszavú, mély és kezesetlenül őszinte versei, amelyek azokhoz az olvasókhöz szólnak, akik a megnyugvást és lelki örömet szolgáló versekben találnak vigasztaló művelőzetet.

Hímen-hírek

Galambos Károly kiskőrösi kedves előfizetőnk leányát, Irént feleségül vette Gáspár Endre áll. vizsg. főgátsz. fia, Sándor. — Nagy Irénke dési kedves előfizetőnk eljegyezte Farkas Sándor ref. s. lelkész. — Szekeres Mária murakereszturi kedves előfizetőnk eljegyezte Herman János. — Beinschroth Emilia okl. tanítónő, gyomai kedves előfizetőnk eljegyezte Kovács István községi tanító. — Eörszigeti Miklós Etelka budapesti kedves előfizetőnk eljegyezte galsai Polgár János.

A közismert **SEMLER cég mindennemű finom szöveteiben ma is nagy a választék.**

Angyalkák érkezése

Koháry Béla Károly áll. gimn. tanár, tart. hadnagy és neje B. Szabó Icauka debreceni előfizetőnk örömmel jelentik, hogy boldog házasságukat a jó Isten kisleánnyal áldotta meg, aki a szent kereszttségben az Erika nevet kapta. Keresztszülők: Rákossy Péter Pál m. kir. postafőtiszt és neje B. Szabó Margitka. — May Mátvén nyug. közjegyző és Miklósy Margitka rk. tanítónő, sójtéri kedves előfizetőnk boldogan értesítene, hogy kislányuk született, aki a szent kereszttségben a Mária Ilona Anna Margit Emilia nevet kapta. — Lang Lajos és neje Skripecz Kamilla miskolci kedves előfizetőnk örömmel közlik, hogy házasságukat a jó Isten kislánnyal áldotta meg, aki a szent kereszttségben a Rudolf Jenő nevet kapta. Keresztszülők: Lettrich Jenő MAV művezető és neje Lang Erzsébet. — Riedl Zoltán százados és felesége, székesfehérvári kedves előfizetőnk boldogan jelentik, hogy Clarisse kisleánnyal mellé a jó Isten kislánnyal ajándékozta meg őket, aki a szent kereszttségben a Zoltán Antal János Ottokár nevet kapta. — Dr. Szabadffy Endre és neje, podheringi kedves előfizetőnk örömmel közlik, hogy házasságukat az Ég fiúgyermekkel áldotta meg, aki a szent kereszttségben az Endre Béla Levente nevet kapta. Keresztszülők: Korompay Géza m. kir. adóhiv. főtiszt és neje Kovács Ilona, Siklós, Örendi Jenő gépészmérnök és neje Vojta Anna, Kispeszt.

NEMZETI SZÍNHÁZ Vitéz lélek

Szamarháton érkezett Belehembe Szűz Mária, számár örökös volt a Jászol előtt, párás lehelettel melegítve az Istállót s számaron menekült a Gyermek anyja karjaiban Heródes tetracha elől. A számarra, hogszú, bolyhos fölére, állati szomorúsággal teli szemébe talán azóta néz olyan gyöngéden és meghatótt mosollyal mindenki, talán ezért állnak meg kicsi áhítattal az emberek a városi utcán, ha számarat látnak. A számar kőnőt az állatok sorából, szimbólum lett belőle, az egyszerűség, a szegénység és az igénytelenség jelképe. Szamarat választott „komoly játéka” szimbólikus főalakjával Tamási Áron, amikor elmondja, hogyan vívja meg a lélek keresztsháborúját sötét erők és hajlottható, vén hegyek közt rejtőző falujában egy székely legény, Balla Péter, apró számar oldalán, szegénységben és magányban, a világ gonoszságai, testi bűnök, földi tévelygések rémuralma ellen. A lélek és a test harmóniáját akarja megteremteni ez a rajongó székely fiú, Isten békéjét, Isten országát ezen a földön. Lélek és test alkosson olyan egységes, piros egészét, mint egy alma két fele, mint a csöndes, örök dalát zúgó természet, amelyben a kék levegőből és szikrázó csillagokból szőtt éghot erős, folyóktól és vetésektől izmos földre borul. Lélek és test, ég és föld, hit és akarat nagy egyensúlyát keresi, azt a nyugalmat, amelyben a vergődő szellem megpihenhet az alkotáson, mint a madár a fészken, azt a munkás békét, amelyben fölépülhet romjaiból egy nép, lerázhajta súlyos bilincseit egy ország: Erdély, Istennel az ajkán, munkával a kezében lehet csak boldog egy ember és egy nemzet, olyan boldog, mint a folyó, amely az ég csillagait ringatja el a tükrén és malmokat hajt szívós, kintartó erejével. Balla Péter először megvívja a lélek harcát: áskálódások, gúny, fondorlatok ellenére, egész faluja ellenére kintart tiszta eszményei mellett, mint igaz férfi, aztán leküzdi a test vágyait: lemond egy lányról egy ábrándkép kedvéért. S jutalmul a sorstól elérheti azt a célt, amelyért háborút viselt, megtalálja a lélek és a test összhangját, a teremtő békét, amelyben olyan zengő, olyan teljes a harmónia, mint éjtel az erdő suttagása és benne egy fülemüle éneke.

Szárnyaló játék ez, a földhöz alig van köze, mint a tiszta költészetnek általában. Tamási Áron írói mondanivalói fölött nincs hatalma a földi gravitációnak, szándékait és hitét nem veri béklyóba az a nehézkedés, amely íróinkat a változó anyaghoz láncolja. Gondolatai az egyetlen, örök birodalom felé ívelnek, a lélek országának titokzatos kapuit fessegetik s a vívódó, hősi emberi lelket akarják utólréni. Jóformán minden műve ennek a célnak a szolgálatában áll, kezdve a „Lélekindulás” című könyvétől a „Szűzmártás királyfi” és a „Ragyog egy csillag” című regényén át eddig a színműig. S egyre tisztább lesz írói célja körül a látóhatár, egyre közelebb fér a titokzatos lélek-

hez, egyre finomabb eszközökkel ér hozzá, hogy egy napon megmutathassa: ember, ilyen vagy belül, ezek a gondolatok hevítettek s ez az egyetlen utad az élet bonolyult útvesztőiben. Oda kell hallgatni erre az íróra, aki maga is vitéz lélekkel küzd egy szerény, igénytelen, megható számár, a magasabbrendű irodalom oldalán, a betűk szegény fegyvereivel harcolja végig a maga keresztsháborúját a büntelenebb, békésebb, szebb emberi életért. Székely kedéllyel és mély lelkiismerettel vívja meg ezt a harcot. Olyan eredeti poézissel, amilyennek ma nincs párja a magyar irodalomban. Az író kicsi gárdájába felesküdtek a színészek is. Lelkesen álltak az író mellé, amikor arról volt szó, hogy a színpadon életet adjanak alakjaiknak. Elsősorban *Lehotay Árpád* küzd teljes hittel egy nehéz szerepben. Égy apát kell megmutatnia, aki súlyosan, elátókzotlan szerelmes a fogadott lányába s ettől a szerelemtől állandóan regésben van, mint egy vulkán tájék. A Vitéz Lélek, a címszerep *Apáthy Imréc*. Fialat fizikuma győzi erővel a feladatot, szép székely beszédét olyan gyönyörűsége hallgatni, mint egy háromszéki vízesés muzsikáját. S már *Szeleczky Zita* is kinötte egy színésznő gyerekepít, a „szép” és „bájos” jelzőket, már nemcsak gyengéd megjelenésével hanem játékaival is. Tiszta irodalom és tiszta színművészet szövetsége a Nemzeti Színháznak ez a produkciója. Bizonyos, hogy gyakran vissza fog térni erre a színpadra.

VIGSZÍNHÁZ

Persze sokkal könnyelműbb tájakra visz *Vaszary Gábor* vígjátéka. Parfóm az úr itt, meg a francia konyak, gondatlan és gondolatlan emberek a figurái, akik néhány csacska szerepben lubickolnak, mint egy vidám külföldi fürdőhely medencéjében. Szórakoztató, könnyű játék ez, emléke gyorsabban múlik el, mint a bórrol két napsgaras nyári hét barna zomané. Miről is szól? Két fiatal szerelmepárról, akiket a rakoncátlan vígjátékszerzői jókedv elcselert és úgy párosított, hogy a mulya fiatalember mellé ott-totta be a pikáns színésznőt és a minden hájjal megkent ifjú mellé a szerény, naiv kislányt. Persze ebből millió helyzetkomikum adódik, egy vidám és vértelen kakasviadal látványa, amelyben a szembenálló felek éppenhogy megtépi egymás tollazatát s végül sok mulatságos pillanat után egymásbaszeretnek. A siker tulajdonképpen nem is a kitaposott francia nyomokon haladó darabnak, hanem *Tolnay Klárinak* köszönhető, aki a naiv kislány szerepével olyan szívöböljövő humorral, annyi esetlen bájjal játszik, mint a kicsica az eléjedobott tarka pamutgombolyaggal. Nagyon kedves *Perényi László* és *Dénes György* is és a színésznőt játszó *Somló Valériában* úgy dolgozik a temperamentum, mint egy túlteltett szódásüvegben a szénsav. Kellemes vígjáték ez a darab, az ágyban olvasott könnyű lektűr helyett egy estére ez is ajánlható.

In memoriam

Dr. Kalapos Györgyné szül. Pados Mária Margit kedves előfizetőnk Pápan visszadotta lelkét Teremtőjének. — Tornony-németi dr. Olajos Pálné német Mihály Zsuzsika, hűséges előfizetőnk Törökszentmiklóson elhunyt.

Háztartás

Hubertusz-leves. Vad szárnyasból készítjük. A szárnyast megtisztítjuk és igen apróra vagdaljuk. Ezalatt főzzük lencsét. Vajban pirítsunk sárgarépát, hagymát és tegyük bele az összevágott vadhúst. Sózuk meg és borsozzuk, babérlevelet is adjunk bele. Jól összepároljuk, majd összekeverjük, a félig főtt és leszűrt lencsével, adunk hozzá kevés húslevest és 2–3 óra hosszat főzzük. Ekkor az egész barna masszát szilán áttörjük, édes tejfölt adunk bele, elhabarjuk és húsleves-hígra készítjük. Vékonyra vágott, pirított zsemlyeszeleteket adunk hozzá.

Őzseletek. Őz-felsált megtisztítunk, szeletekre vágjuk, metéltre vágott szalonnával megtűzdeljük és lábosba tesszük. Egy citrom levét rácsavarjuk, olvasztott vajjal megkenjük és 4–5 órát állni hagyjuk. Ekkor tepsibe tesszük, adunk rá karikára vágott sárgarépát, petrezselymet, babérlevelet, borst és kevés citromhéjat, sütőbe tesszük és egy óráig sütjük, többször meglocsoljuk, pirosra sütjük. Tálalás előtt 15 perccel 1 deci tejfölt öntünk rá és tovább sütjük. A szeleteket sorjába rakjuk a tálra és a levét átszűrve öntjük rá.

Húspástétom. Negyed kg borjucombot, negyed kg fiatal sertéscombot hagymával és borszal fűszerezve puhára sütünk, azután megdaráljuk egy kis doboz szardíniával együtt és az olajat is beletesszük. Azután 10 dkg teavaját adunk hozzá, ízlés szerint sót, kevés citromlevet s az egészet jól összegyúrjuk. Végül egy libamájat megsütünk, szeletekre vagy apró kockákra vágjuk könnyedén, hogy össze ne törjön, a massa közé keverjük és olajozott őzgerinc-formába szorosan belehelyezzük. Egy éjjelre jég köze állítjuk. Tálaláskor ászpikkal díszítjük.

Fogas hidegen. A megtisztított és felbontott fogast besózzuk, ecettel leöntjük, tepsibe tesszük, háromnegyedrészig hideg vizet töltünk alá, tetejét leborítjuk mindenféle zöldséggel, néhány babérlevelet és citromszeletet is adunk bele. Sütőbe tesszük és átfőzzük. A tál nagyságának megfelelő hosszú három szelet kenyert vágunk, vajjal bekenjük, a halat két oldalról szedőlapáttal ráemeljük a tálba helyezett kenyerre, a hal bőrét azonnal lehúzzuk, vékonyan mustárral bekenjük és szilán áttört kemény tojás sárgáját hintünk rá. Tojásokat keményre főzzük, félbevágjuk és a hal körül az egyik oldalra rakjuk. A másik oldalra citromszeleteket tesszünk és szardellásvaját nyomunk csillagalakban rá. Az egész tál körül ászpikot hintünk.

Rakott káposzta. Zsírban savanyúkáposztát puhára párolunk. Közben 75 dkg kövéres sertéshúst nagyobb darabokra felvágunk, zsírban pároljuk, sót és borst hintünk rá. 15 dkg rizst, vagy helyette búzadarát megmosunk, zsíros sóvizben megfőzzük. Egy másik lábosat megzsírosunk, egy sor káposztát, egy sor húst,

újra káposztát, erre egy sor rizst, vagy búzadarát helyezünk. Tetejére tejfölt, kevés tejet, egy-két kanál olvasztott zsírt öntünk. Sütőben 40 percig pároljuk. Ha kész, tálra fordítjuk és feladjuk. A rakott káposztát lehet füstölthússal is készíteni.

Tésztareceptek

Tejfölös lepény. Félliter lisztet táblán 12 dkg vajjal eldörzsölünk, hozzáadunk egy egész tojást, egynek a sárgáját, egy csipet sót és 2 dkg kevés tejből egy kávéskanál cukorral megkelesztett élesztőt. Fentieket összegyúrjuk s ha kemény a tészta, tejfölt adunk bele, hogy rendes keménységű legyen. Jól kidolgozzuk és azután kinyújtjuk akkorára, hogy a tepső oldalait is elfedje, hogy megtöltés után a széleit visszahajthassuk. Töltelék: egy tálban elkavarunk félliter jó kemény tejfölt, 5 tojás sárgáját, 2 evőkanál lisztet, 3 evőkanál olvasztott vaját, negyedkiló áttört túrót, egy csipet sót, annyi cukrot, hogy jó édes legyen és végül 5 tojás kemény habját könnyedén közé vegyítjük. Ekkor beleöntjük a tésztafal bélélt tepsibe, a tészta széleit körül felhajtuk, hogy a töltelék ne folyjon ki. Rendes tűznél megsütjük és négyzögletes darabokra felvágjuk.

Narancsfelújít. 6 tojás sárgáját 6 evőkanál porcukorral habzásig kavarnak. Beledadjuk egy nagy narancs lereszelt héját és kicsavart levét, 6 tojás fehérjének keményre felvert habját. Végül 3 evőkanál lisztet könnyedén belekavarunk, kikent formába tesszük és háromnegyed óráig gőzben főzzük. Bor- vagy citromsádot adunk hozzá.

Hölgyeim! Le a kötötűvel

Itt a XX-ik század szenzációja, a szab. „Rapid” kézi kötökészülék. Munkája kézimunka. Minden kötési minta köthető. Néhány óra alatt köthet magának pullovert, blúz, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ara P 35.— Kérje 13. Ismertetőt. Áruforgalmi Kft., IV., Sütő-utca 2. félemelet 3.

Derelye túróval. Hat személyre két tojásból és egy tojásnyi vízből, vagy tejből gyúrt tésztát készítünk, kinyújtjuk és megtöltjük túróttöltelékkel. **Töltelék:** 25 dkg túrót szilán áttörünk, két tojás sárgáját, csipetnyi sót, 5 dkg tisztított, megmosott mazsolát és ízlés szerinti cukrot adunk bele, összekeverjük, végül két tojás fehérjéből vert kemény habot is beledadjunk. Kávéskanállal csomókat rakunk a tészta felére sűrűn egymás mellé. A tészta másik felét bekenjük tojásfehérjével, ráborítjuk a töltelékes oldalra, a csomók körül megnyomkodjuk, hogy ki ne főljön belőle a töltelék. Derelyevágot kivágjuk és fővő sózott vízben kifőzzük, szűrő kanállal kiszedjük zsírban pirított zsemlyemorzszára, vígzavá belekeverjük, tálra halmozzuk, porcukorral meghintjük. Tálalás előtt készítjük, hogy frissen és melegen adjuk fel. Ugyanezt készíthetjük lekvárral is.

Habos palacsinta. A vékonyra sült palacsintát hosszúságú metéltre felvágjuk, baracklekvárt keverünk közé s szép maga-

A
legkedveltebb
cikk a

STÜHMER

10, 20, 30 filléres

Zizi

édes, savanyú
és eper ízben

MINDENKI SZERETI

san tűzálló porcellántálra tesszük. Ezután pár kanál baracklekvárt elkeverünk ízlés szerint cukorral, hogy jó édes legyen és 3–4 tojás fehérjének keményre vert habját adjuk hozzá. A habot tornyosan, szépen, fodorosan helyezük el a palacsintán, így tesszük sütőbe és addig hagyjuk benne, míg a hab sötétbronzsávról sül.

Tökrétes. Sütőnivaló téli tőkből körülbelül egy kilót vékonyra gyalulunk. A kibúzott rétesésztát megöntözzük zsírral, ráhintjük a tököt, vanília cukorral megkecukrozzuk és tovább úgy járunk el, mint az almásrétes készítésével.

É T R E N D

1941 FEBRUÁR 11-TŐL FEBRUÁR 20-IG

- KEDD.** Ebéd: kenyérléves, bahfőzelék, füstölt csüökökkel. **Vacsora:** pirított borjúmáj, párolt burgonya, cékia, alma.
- SZERDA.** Ebéd: gombaleves, párolt ramstek, kelhözlelek, tökrétes. **Vacsora:** sonkás krockett, celler-saláta, gyümölcs.
- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: paradicsomos káposzta, sertésfésült feltelt. **Vacsora:** tea, sültburgonya, vaj, gyümölcs.
- PÉNTEK.** Ebéd: paraj krémleves, túrócsusza. **Vacsora:** kirántott hal, burgonyasaláta, vegyes kompót.
- SZOMBAT.** Ebéd: burgonyaleves, vagdalt libamell, lencsefőzelék, palacsinta. **Vacsora:** füstölt kolbász tormával, gyümölcs.
- VASÁRNAP.** Ebéd: kacsaaprólék-leves, kacsa-sült, sültburgonya, káposztasaláta, párolt szilva, linzer-tészta. **Vacsora:** császárhús, sajt, gyümölcs.
- HÉTFŐ.** Ebéd: reszelttészta-leves tejfellel, őzselet szalonnával süve, tarhonya körítés, alma. **Vacsora:** füstölt nyelv, körített liptói, gyümölcs.
- KEDD.** Ebéd: Hubertusz-leves, bundáskenyér, parajfőzelék, kelt kifli. **Vacsora:** hirkapörkölt tarhonyával, gyümölcs.
- SZERDA.** Ebéd: húsleves, főttbús, párolt karotta körítés, uborkamártás. **Vacsora:** libaaprólék, pirított darával, uborka, gyümölcs.
- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: karfiol-leves, kolozsvári káposzta. **Vacsora:** kirántott párizsi, burgonyapüré, kompót.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Kertkultúra

Irja SZILÁGYI JÓZSEF

Budapest szífv. kertészeti igazgatója

A GYÜMÖLCSFÁK TÉLI METSZÉSE

Februárban, ha az időjárás nem nagyon hideg, már megkezdhetjük gyümölcsfánk metszését. Természetesen csak kisebb gyümölcsösökre gondolok. Nagy terjedelmű gyümölcsösnél a metszés tél folyamán bármikor eszközölhető. Meg kell azonban említeni, hogy ha erősen fagyos időben végezzük a metszést, úgyelni kell arra, hogy kézzel csak azokhoz a részekhez nyúljunk hozzá, amelyeket eltávolítottunk, mert a meleg kézzel megfogott fagyos vessző vagy ág fagyjoltot kap. Mielőtt egy fa metszéséhez hozzájövünk, vizsgáljunk meg minden egyeset forma szempontjából. Néhány lépés távolságból megnézzük, nincs-e a fának alakhi hibája? A rendelkezésünkre álló ágakat, továbbá a víz-hajtásokat ollóval vagy fűrészsel eltávolítottuk. Ügyeljünk, hogy a fán mindig sima metszlapot hagyjunk. Fűrészelés után is mindig késsel vágjuk sinára a metszlapot, mert így könnyebben heged a seb. Amikor az alakító munkával végeztünk, akkor kezdünk a fák tulajdonképpeni metszéséhez. A gyümölcsfák metszőjének feltétlenül tisztában kell lennie a korona részeivel, ág, bog, nyárs, vessző és hogy a megmetszendő fa mely részein hozza a termést. Ismernie kell a termő és hajtóerő közötti különbséget is. Például tudni kell, hogy az almatermésűek, alma, körte többéves részein, úgy mint termőbog, termőbogyó, termőnyárs hozza termést, tehát a metszéssel oda kell hatni, hogy a fa ilyennek fejlesszen. A metszéssel arra is kell törekedni, hogy a fa a termését ne az ágak végén hozza, ahol a szél könnyen levele, hanem a célszerű metszéssel a vastagabb ágakhoz közel kényszerítsük, ahol biztonságosabban fejlődhetik. Az erősebb vesszőket hosszabbra, a gyengebbeket rövidebbre kell visszavágni. A csonthéjasok, kajsi, szilva, cseresznye stb. termését az egyéves részen hozza s így ezek metszésénél ilyennek fejlesztésére kell törekedni. A cseresznye, meggy és kajsiharckot csak néhány évig kell metszeni, illetve metszés által helyes irányba fejleszteni. Ha a fák már kifejlődtek, csak a felesleges, vagy rossz növésszerű részeket távolítjuk el, azokat többé rendszeresen metszeni nem kell. Annál nagyobb gondot kell fordítani az őszibarack metszésére, hogy elsőrendű termést kapjunk. Ezek metszése feltétlenül szakértelmet igényel. Az őszibarackfákat a gyakorlatban bevált, úgynevezett kattan-vagy kebelyalakban kell nevelni, vagyis a fiatal fákna a vezérvesszőjét eltávolítjuk és csak az oldalhajtásokat hagyjuk meg koronaképzésre. A metszés úgy végezzük, hogy az egyéves termővesszőkből a legtöbb termőrésszel megrakottakat kiválasztva, azokat 10—15 cm. hosszúra visszavágjuk. Ezek lesznek hivatva termést hozni. A fák száma termővessző mellett egész rövidre 3—4 rügyre is visszavágunk néhányat, hogy azokból a következő év termővesszői fejlődjenek. A letermelt ré-

szeket mindig távolítsuk el, mert ezek többé termést úgysem hoznak. A hajtások nevelésénél ügyeljünk arra is, hogy a fa fel ne kopaszodjon, vagyis az eltávolított részek helyébe mindig új hajtásokat, vesszőket kapjunk. Minden fajta gyümölcsfánál szabály, hogy az első évben, ha egy fa esetleg termést köt, azt távolítsuk el, mert az a fa fejlődését erősen hátráltatja. A diófát egyáltalán nem kell metszeni. Ültetésnél ne használjunk idősebb

fákat. Legjobban bevált az el nem ágazott sudarak ültetése. Ha azonban valamely oknál fogva (törés, lehajlás, vagy más helytelen növény) a diófáról mégis le kell egy-egy ágat vágni, ezt a munkát mindig az év legmelegebb hónapjában, júliusban végezzük, akkor heged leggyorsabban a simára vágott seb. A tavasszal levágott diófág helyén rengeteg nedvességet veszít, az ilyen seb állandóan, néha éveken át folyik s a fa törzse elkorhad

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

M. H. J., Berettyóújfalun. Az én szívemben is ott van az erdélyi havasok komor, fenséges képe s a megpróbáltatások poklán keresztül is érzem a velük való öröktől örökig tartó szolidaritást. Legértékesebb életpillanataim közé számítom azokat a percek, amiket levele ajándékozott nekem és szeretném éreztetni Magával is, kedves székegy testvér, visszamegértem háláját a meleg visszhangért, amely az Ön lelkében ilyen csodálatosan és szarválnál zeng tovább írásaim nyomán. Aranyosfényű «beszámolója» az elragadtatás meleg biztatása, ez adja az életünk legfőbb értékét, amiért érdemes szenvednie is, küzdenie is élni. Végtelen szerénységgel és önmagát személytelenül írja: «rólam nincs miről beszámolnom. Az életem szorosan hozzátartozik a család életéhez. Bánatunk, örömünk közös». Ezzel a pár szóval olyan sokat mondott, mélységet és magasságot látatott, közre hozta az ismeretlen ismerős arcát s a megvilágító szó fénvében az igazi, tiszta, üdítő tartalom 100%-os s végtelen nyugalmat, érezhető boldogságot sugároz magából. — Külön köszönöm megkülönböztelt szeretetüket és a «mindenek fölül helyezett Magyar Nők Lapja iránti megbecsülésüket». Ez jelzi az író és az olvasó közötti szellemi kapcsoltságát, amely kezdődik a gyermekkorban és tart a lélek halhatatlanságáig.

Gazdasági, házassági, érzelmi problémáival forduljon GRAFOLOGUSHOZ

Fogad 1—7 óráig, Wesselényi-u. 46. I.
M. Cary- Unnep- és vasárnap is.

Rebellis. Életmódját, tetteit, egész életrendezését nem az észszerűség határozza meg, hanem az elavult eszmék, megszokások, hiedelmek, amelyek alól az ember — sajnos — sok esetben nem emancipálhatja magát. Szerinte hiábavaló szellemi kiválóság, tudása még sem tudja okosan berendezni az életét. Pedig csak egyszerű kellene a zavaros indulatok és ösztönök helyett a kompromittálhatatlan észnek adni a kormánypálcát s megvalósulhatna elképzelése szerinti élete. Az élet apró dolgai, melyek oly nagyok, ha az ember boldogsága vagy boldogtalansága függ tőlük, a véletlen tényező hatása alatti számtalan konfliktust idézhetnek elő. Az Önéhez hasonló esetek idézik elő azokat a súlyos zavarokat is a lelkiéletben, amelyek veszélyeztetik munkája eredményét és nyugalmat tönkreteszik. Az élet kemény harcra való elfáradt ember egyedül vágya a szép, nyugodalmas, okos, derült, temperált családi otthon, ami az élet célját és legfőbb értékét jelenti, amiért érdemes még többet küzdeni, még több felelősséget, még több munkát vállalni. Életünk lényegéhez tartozik, hogy

érezzük az élet mibenlétét, a félelmet, ha elveszítjük azt, aki legfőbb és pótolhatatlan értékünk: egy az életünk. Higgye el, ennélkül nem élet az élet, hanem csak tengődés. Neki kell iramodni a célnak, de nem fölényeskedő és cinikus módon, hanem az Ön magasabb szellemi kvalitásai ellenére is az emberi értékek szemlélés megbecsülését fogadva és ígérve. A nő úgy kifinomult lelkisége, ez az örök érték, kiegyenlítő tudásának esetleges hiányosságait. A kissé aggodalmaskodó átmenet nem árt meg a szerelemnek s egészen elmosódik, ha a boldogság magaslatára feljut.

ÁLMODOZÓ. Remek tisztánlátással és megingathatatlannal elhatározással rajzolta meg tervei s az álom szép színével festette meg a képet. Késsé meglepődve és lassú egyondolkozva gyönyörködünk gát-lástól mentes előrelátásán. Megcsodáljuk ritka önállóságról tanuskodó erejét, azt a rendkívüli biztosságot, ami egyetlen értékűvé emeli a nőt a férfival. Nagyon imponál Ön nekünk. Nem elemzi a szerelem pazar emóciókban gazdag áramlását. Átsugárzik lelkük kristály-prizmáján a tisztaság meleg fénje. Aki beléne ezbe a tükörbe, megcsodálhatja két egymásra talált szív tündöklő ragyogását. Ez a szerelem minden akadályt elhárít útból és a megélhető gondja mint könnyű pelyh suhan át felette. Az a vidám kis bárányfelhő, ami néha-néha felbukkan szerelmek egén, vesztélytelen, mert elsuhan és vihar nem lesz belőle. Széld őrmők és igaz boldogság várja. Nekünk őszinte öröm, hogy gratulálhatunk mindkettőjüknek és sok-sok szerencsét kívánhatunk.

Ami elmúlt, vissza nem jön... Késsé gyors, de eléggé nyitottszemű ez a szerelem. Nem kedvelniti el, hogy mellette több udvarló is verseng a kislányért. De elfittkolja, hogy vágyik utána, a közelségére, a szavára. Tépelődik és gyötörődik. Valóságilag átizzik ebben a lázban. Úgy látom, hogy az önmagát analizáló s önmagát emésztő szerelemben sok az irrealitás. Az élet hétköznapi nem képzeltetőék az életlen passzívitásában. Vannak üdítő momentumok, tiszta, bizonyosságot, biztatást nyújtó percek, nyugodt helyzetek, egy-egy világos szó s mindenekfölött: a legtöbbet mondó kézzorítások, amik — egyelőre — lebecsülhetetlen bizonyítékai és biztosítékai a viszonzott érzésnek. Elégedjék meg a legkevésbé és legtöbb valomással. Ha elérkez az idő — Ön tudja, hogy mikor aktuális —, szóval is bevallhatja szerelmét és az az érzésünk, hogy a válasz nem okoz csalódást.

V. L. Anyagtorlódás miatt nem használhattuk fel aktuális témájú írását.

Tanácsaltnak. Megértjük úgy az Ön, mint valószínű lelki viaskodását, de ha őszintén és mélyen szeretik egymást, nem szabad ebből a kérdésemből tragédiát csinálni.

Télen, nyáron,
ősszel, tavasszal
Földes Margit-crème.

Egyezzenek meg, hogy a leánygyermek az Onét, a fiúk pedig az apa vallását követik. Megértésel oldhatják meg ezt a problémát, s ha belátók és tisztieitelt viselkednek egymás hite iránt, jóakarattal és szeretettel minden akadály elhárítható.

GIZELLA. *Kis verse olyan édesen halk és érzéssel tele, mint a hárfa hangja. Felgyígytünk rá, mert a szívhez vezető utat ismeri. Sajnos, ezidőszereint úszunk a hasonló hangulatú és témájú versekben. A szívekben annyi sok az érzés és versekben csörgedeznek tovább. Ha apadna egy kissé ez a tengernyi anyag, örömmel teljes tenők kívánságát.*

Cogito, ergo sum. Örízze meg azt a nemes melegséget, mert a megpróbáltatások alatt szükségére lesz rá. Versei ösztöne jószággal vannak tele. Van-e fenköltébb, boldogtöbb életcél, mint a lélek fény sugarában menni felfelé? Van-e édesebb, megnyugtatóbb annál, hogy ez élé az út elé senki nem gördíthet akadályt, mert ezt az utat mi építettük ki a magunk számára? Annyi akarát és teremő erő van Önben, hogy ez megtartja a kétségek között is.

F. Mária. Ahogy végignézek az elem rajzolt életén s látom teljes pompájában virulni szíve szép virágok kertjét, szinte álomnak vélem a valóságnak ezt a csodás élőképet. Erthető kíváncsisággal és szeretettel, várakozón figyelek a szív új hangjára, amely a jövőről zeng új éneket. Tündérvilág a nő lelkivilága, idealizált realizmus, a való élet költészete, külön kis életszigeteken elrejtve. Köszönöm, hogy vendégül látott s ajándékul vihetem magammal a mai leánygeneráció öntudatos eszményi fotográfiáját: az anyaság glóriás hivatásának vállalását. Remélem, hogy a következő generáció boldogabb körülmények között veheti át anyái fogadalmát.

Szenzációs új magyar találmány forradalmosította a kézi kötőipart. A „Rapid“ kézi kötőkészülékről van szó, amellyel egy nap alatt annyi munka végzhető el, mint a kötőtűkkel 10 nap alatt. A „Rapid“ kézi kötőkészülékkel minden kötés-minta köthető, munkája kézimunka, a szemek egyenletek, minden fonalra alkalmasak, kezelése egyszerű és a használati utasításból különös képzettség nélkül elsajátítható. Tetszetős és elpusztíthatatlan. Ismeretöt küld: Áruforgalmi Kft., Budapest, IV., Sütő-utca 2.

Agatha. Versei közül egyet választottunk, amelyet a címe megváltoztatásával közlünk. A többi — sajnálatunkra — nem fogadhattuk el.

„HÉT ÉV UTÁN 33.“ *Boldogan teljesítők kívánságát, mert első helyen nekünk öröm egy kiváló írással való találkozás, amelyet azután mi adhatunk át olvasóinknak. Lámpával keressük az ilyen remek munkákat. Sajnos, ez a kis munka még nem alkalmas nyomtatásban való megjelentetésre. Ha újból átolvasná, nem hiszük, hogy ne látná be, hogy helytálló a kritikánk.*

Boldog menyasszony. Nagyon örülünk, hogy annyi örömtől talált köztve és közvetlenül is jegyessége ideje alatt lapunkban. Szeretettel fogadjuk körülünkben, mint legfiatalabb asszonyt.

„Róza 18.“, „Cserebogár“, „Győri előfizető“ — sajnós, nem közölhetők.

Háziaszony. A nagy vendégeskedéseknek, a pazar vacsorák adásának, névnapidáridóknak egyelőre befellegzett. Kinek van ma annyi pénze, amennyibe kerül egyetlen estére harminc ember ellátása? Ilyen luxust középosztálybeli család nem en-

gedhet meg magának. Aztán a kedvünk se olyan derűs, hogy önfelédten belemerüljünk a dinom-dánom heje-hujzásába. Örülünk, ha családunk részére előteremtjük a mindennapi szükségleteket. Önököt, asszonyotoktól függ, hogy a férjuralakkal megkezdte a nagy traktamentum nélküli össz-jövedeleket. Vacsora utánra hívják meg egymást és ne adjon csak bort és hozzá csak csörögőt, vagy fánkot. Vállalja Ön a kezdeményezést, a barátnői bizonyosan örömmel követik.

H. Olga. Ahogy Ön gondolja, úgy valóban nem mehet tovább. El kell készülnie a legrosszabbra, arra is, hogy nem válaszol az Ön toporzékoló levelére. Ön nem számolt azzal, hogy tulajdonképpen csak egyoldalú a szerelme és akire olyan mértelenül haragszik, nem hibás, mert soha nem érzelt egyebet Ön iránt, mint barátságot. Nem tudja elhinni, hogy ez igaz lehet. Pedig igaz, mert ha nem így volna, Ön nem döbönt volna rá, hogy soha nem vallott szerelmet. Ne tegyen szemrehányást magának, mert nem az Ön levele riasztotta el. Ha ilyen szándékai lettek volna, a levél megírására soha nem került volna sor. Ez a kiugrasztás visszafelé sült el és ahelyett, hogy megszólalásra bírta volna, mélyen hallgat. Ebből tudta meg, amit tudnia kellett volna, ha az érzése el nem takarja előle a valóságot. A kísérlet nem sikerült. Nem is számíthat rá. Tévedett és a tévedés mindig kellemetlen, főként akkor, ha nem akarjuk a saját hibánkat elismerni. Még a baj nem nagy, kigázol belőle. Egy kissé nehezeze esik a lemondás, mert az álmok még mindig szép, szebb a valóságnál, de nem olyan szép, mint a boldogság.

Az összes szépség hibák megszüntetése. Modern szépségápolás. Biztos hatású szépítőszerek. Vidékre postai szétküldés.

FÖLDESNE „JUNÓ“ kozmetikai intézete

Budapest, IV., Károly király-út 24. Díjtalan tanácsadás, levél útján is!

Fehér ibolya. Sajnáljuk, hogy hosszú ideig nélkülöztük kedves levelét. Nagyon örülünk, hogy új előfizető szerzésén fáradozott. Hálásan köszönjük kiutentető jószágát. Várjuk értesítést, hogy melyik könyvet választja. Azonnal elküldjük. Reméljük, hogy gyakrabban fog írni.

Dunántúli. Kívánságát örömmel teljesítettük és a lapot a megadott címre elküldtük, úgyszintén a könyvet is. Szeretettel köszöntjük.

Ego sum via, veritas et vita. Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet és a csillag fölötted, ahova felröplühet a lelked. De amit eljutott lelkéig az üzenet, sokszor felsír benne a bánat és kimondhatatlanul fáj az élet kivédhetetlen útése. Most túlvilágian boldog és a mennyország megsemmisíthetetlen nyugalma. Átható öröme zeng édes dall az életről. Úgy jutottam el ide a le sem írható szomorúságok, fájdalmak és szinte öngyilkosságba hajszoló bánatok után — írja —, hogy a végső összeroppanás katasztrofális magánya szinte agyonnyomott és ma sem tudom hogyan, de a búcsúzkodás rendezései közben, édesanyám imakönyve került a kezembe és egy oldalon szétnyílt. Nem akartam olvasni belőle és mégis felitta a szemem a betűket és éreztem, hogy meglepítő cseppként hull az öntudatomban: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet“ és kézzel, az édesanyám írásával volt

Mössmer

v á s z o n ,
f e h é r n e m ű ,
k e l e n g y e

IV., Váci-utca 1. Alapítva: 1852

utána írva: «a csillag fölötted, ahova felröplühet a lelked». És ebben a pillanatban megmenekült. Isten izenete megtartotta, megmentette és felemelte. Megtanította újból imádkozni és vállalni az életet. Nem kér semmit tőled, csak megírta, hogy milyen határtalanul boldogtalan volt és most Ön a legboldogabb, akinek a bánat is öröm, mert a lelke nem zúgolódik azóta soha semmiért. — Köszönjük, hogy elhozta megmutatni nekünk meggyógyult életét.

BÜTYKE NEM FÁJ LÁTSZIK
GYÖGYCIPÓM KESZÉN IS
KAPHATÓ. Vétel nélkül próbálva bemutatam.
CIPÓPLASZTIKUS
SALLER PETŐFI SÁNDOR-ÚJ. 14. TELEFON

Újévi köszöntő. (S. N. I.) Sajnos, későn kaptuk, a lap már nyomás alatt volt, nem közölhetjük.

Főjegyzőnk. Köszönjük jóleső, kedves sorait és azt, hogy igyekszik társaságát lapunk előfizetőiül megszerezni. A megadott címekre elküldtük lapunkat és Nagyságos Asszonynak az ajándékkönyveket. Szeretettel köszöntjük.

ÚJ ASSZONYKA. *A kelengyébe bizony, bele kell kalkulálni a látogatóruhát is, mert nem vonhatja ki magát a látogatóskól. Azok közül a ruhák közül, amelyeket levelében felsorolt, egyik sem alkalmas erre a célra. Hiába, még tél van és a világos ruhát csak nyáron, vagy estéiglen hordják. Egy szép fekete ruhát még most is csinálthat; sőt kell is, hogy kiegészítse vele ruhatarát, mert vízire és délutánra ez lesz a legalkalmasabb. Ha készített hozzá egy fehér kazakos blúzt is, remek kiegészítő ruhával is megajándékozhatja magát.*

Egy olvasó, Győr. Ha elfelejtette, emlékeztetbe idézzük: «Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú életű lehess a földön». Ez a válaszuk az Ön levelére.

Tanácsot kérek 2. Egy esetben tanácsoljuk, hogy Ön menjen el messi vidéken lakó vőlegényét meglátogatni, ha az édesanyjával együtt megy. Különbön legyenek türelemmel és elégedjenek meg, ha időnként ő jön látogatóba. Helyeseljük az ajándékozás kérdésében eddig követett álláspontját. Ha vőlegénye meg akarja lepni ajándékkal, anélkül is megteheti, hogy faggassa Önt, mit szeretne. Kisebb ajándékok akkor is kedves meglepetést szereznek, ha nem az értékükön van a hangsúly, hanem a figyelmesség és a gondolat ad értéket nekik. A jegyesség ideje alatt

Amíg Ön alszik

a Darmol dolgozik. Nyugodt alvását nem zavarja, mégis meghozza reggelre az enyhét és fájdalomtalan kiürülést. Kellemes hashajtó:

DARMOL

nem is ajánlatos egyik félnek sem, hogy értékes ajándékokkal kedveskedjenek egymásnak, mert ha valamely oknál fogva olyan helyzet állna elő, hogy az eljegyzés felbomlik, az értéket képviselő ajándékok rendszerint visszakéri az ajándékozó. Erre való tekintettel helyesebb, ha kizárjuk a visszakérésnek még a felmerülhetőségét is. Egyebekben amit véglegény komolyságáról, takarékos-ságáról, megmondott, felelősségteljes magatartásáról, korrektségéről és jelleméről írt, az a legszimpatikusabb és a legszebb jövő, a legboldogabb házasság biztosítéka.

Mit keres a nap sugára... Szemérmesen eltakart fátylak alól láttuk elővillanni fájdalomban vonagló szívét. Megilletődötten és felháborodva tiltakozunk az embertelenség ellen, amely tönkretételére törekszik. Egy bátor és erőslelkű asszony állt ki nyíltan mellette és nem hőkölt vissza a rosszindulatú vádak előtt. Nem félt attól, amit megtudhat, nem hűnytá le a szemét semmi előtt, hanem szembe nézett vele, bármilyen légyen is az. Az emberismeret és megértés igazi mesteréhez, művészehez hasonlítható. Hogy mi is a magyarázata az ő csodálatos és magas-zatos lelkiességének, talán nem egyéb, mint nagy élettapasztalata s az ehhez való igazodás s belátása, hogy az emberi szívvel üzőtt játék: bűn, a legnagyobb és legkegyetlenebb. Ehhez igazodott, amikor az üldözött védelmébe vette és kiállt mellette s most tanítja emelt fejjel, napba néző szemmel járnai. Bennünket is meghat és elfogódottá tesz, ha ilyen egész emberrel és tiszta szívvel találkozunk. Erezzük egy nem mindennapi ember lelki és szellemi közelségét és értjük az Ön megrendülését is. Végtelenül örülünk, hogy nő az, aki a lelkibetegben mindenáron segíteni akar és ennek az akaratnak a szolgálatába állítja lelkének minden erejét. És a lelkileg megötlött ember maga sem tudja hogyan, de feltápaszkodott elesettségéből. Teljes felgyógyulása érdekében nagyobb erőfeszítésre lesz szüksége, mint eddig bármikor, de — hála Istennek — van fölöslege, amit felhasználhat. Ezt az erőt le nem törheti semmiféle rosszindulat, nem veheti el mély életörömet, amit egy másik asszony lélek a saját energiájából szinte szószentri értelemben injekciózott a szívébe. Gondolatában is elérkezik majd arra a magaslatra, hogy élvezni fogja úgy az életet és annak minden örömét, mint a gyermek, akinek lényéből árad a vídamság és az élet szeretete. Ez az áldott derű új életkedvre deríti és elfelejteti az elszennvedett bántásait és a rágalmakat is.

Mégis élni?... Ahogy visszatekint életére, azt írja, nem talál benne sem boldogságot, sem békét s ez a könyörtelen élelátás olyan szertelen életundorral fullasztja, hogy a menekülést belőle lehetetlennek érzi. Elérkezett a reménytelenség szélére, ahol már nincs lelkiegyensúly, nincs érték és nincsen élniakarás. Elgyötört szemlélője a saját pusztulásának. Ez a szívszorogató komor hangulat a magános embert — kevés kivétellel — mind elfogja és határtalanul megkínozza. Így vergődik a saját maga építette börtönében s jól örözt foglya önmagának. Lélektanilag érthető, de ha ez százszor így van, akkor is minden erejével vissza kell térjen az élet igazi keretei közé, ahol Önnek is megvan a helye. Gyöngösré és magaelhagyásra vall, hogy kiáll a sorból és semmiben örömet nem talál, nem azért, mert nincs ilyen öröm, hanem mert világfájdalmas szomorúságra állította be gondolatát. Ön nem is tudja, hogy hoz-zánk írt levele a lélek ösztönszerű véde-

kezése, hogy rajta keresztül irtsa ki tudatából azokat az elernyesztő érzéseket, amelyek mint láthatatlan bacillusok támadták meg gondolkodását. Az élet szől Önhöz a saját panaszán keresztül és hívja vissza normális csöndjébe és nyugal-mába. Vesse le a mesterségesen kitenyész-tett halálos szomorúságot és örüljön az egészségének, örüljön, hogy nem ismeri a megélhetéscsere dolgozók küzdelmét. S ha olyan nagyon letöri az egyedüliség, miért nem vesz valakit magához? Az ember másért több felelősséggel, több áldo-zatkészséggel tud küzdeni, mint magáért. Ez a titka az anyák szívének, akik boldogan vállalják a legtöbb gyereket, mint egyet se. Ha Önnek is volna csak egy gye-reke, soha nem férdözhetett volna hozzá az életunalom gondolatára. Fájdalom, csak úgy segíthetünk, ha Ön is segít magán, kinyitja börtönét és valamilyen formában részt vesz azoknak a munkájában, akik másokért dolgoznak. Ha nem utasítja el ezt az ajánlatot, olyan megelégedett lesz, amilyen régen volt.

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársaim! Közül kik levelez-nének velem szórakozás céljából? Örül-nék, ha erdélyi olvasótársaim is írna-nak. Leveleket „Végkedélyű” jellegére a szerkesztőségbe kérom.

Fiatal házaspár gardirozna vidéki úri kis-lányt, bálókba a farsang alatt. Jó társa-ságunk van. Külön szoba, ellátás. Meg-bízható, úri felfogású állami tisztviselő házaspár. Leveleket „Fizetendő” jellegre a kiadóba kérek.

CADEAU CSOKOLÁDE-
GYAR R-T.
KÉSZÍTMÉNYEI
A LEGJOBBAK!
BUDAPEST, VI., IZABELLA-UTCA 88

Rejtvény megfejtés

A múlt év december 20-iki számban kö-zölt keresztrejtvény helyes megfejtése: vízszintes sor: 1. „Valamikor úgy szeret-tem a virágot”, függőleges sor: 16. „Sze-retlek én egyetlen egy virágom”.

A jutalomdíjakban sorsolás útján része-sültek:

1—5. díjat: a **MUL Kézimunkabolt** (Buda-pest, VI., Teréz-körút 6.) előnyomtatott millió ajándékát nyerték: özv. Szabadi Istvánné (Székesfehérvár), Zsille Zoltánné polg. isk. tanárnő (Budapest), csepseri Csenterus Kálmánné (Pestszentlőrinc), Várdai Lajosné ev. lelkész neje (Csepel), Petrovácz Gyuláné (Budapest).

6—7. díjat: **JUNO** kozmetikai intézet (Buda-pest, IV., Károly király-út 24.) arckrém-, púder- és rúzsajándékát nyerte: Lőrinczy Zoltánné (Iklad), Szuchyné Kiss Irén ny. polg. isk. tanárnő (Budapest).

8. díjat: **Cadeau** csokoládégyár Rt. (Buda-pest, VI., Izabella-u. 88.) negyed kg-os bombon ajándékát nyerte: Vass Albertné (Marosvásárhely).

9. díjat: **Heilig** harisnyaház (VII., Rákóczi-út 26.) egy pár selyemharisnya ajándékát nyerte: Mikszáth Edit (Budapest).

10—16. díjat: egy-egy előfestett gobelin-retikült nyerte: Bogárné Irén (Szapárfalu), dr. Enyedi Istvánné (Monor), Cseh Béláné gimn. tanár neje (Balassagyarmat), Imreh Sándorné (Debrecen), Hommer Lászlóné

(Jászapati), Major Józsefné (Érsekújvár), Laskay Borbála (Debrecen).

17—20. díjat: egy-egy tálcakendő ajándé-kozt nyerte: Vértag Lászlóné (Budapest), Orbán Balázsné (Székelyudvarhely), Szabó Pálné (Kiskúnhalas), Kiss Sándorné (Ba-konyjákó).

APRÓHIR ETÉSEK

BRILLIÁNST, aranyat, fogaranyat, ezüstöt, szőnyegét, legdrágábban vesz Baross ékszerház, Baross-utca 83. szám. Telefonáljon: 134-770.

Mimóza. Világhírű grafológusnő, analízis írásból és tenyékpról. Állandó címe: Pécs, Szent Vince-utca 50. Válaszbélyeg küldendő.

Legmodernebb szabás, varrás, fehérműszabá-szat. Mestervizsga, „Elit” szalón. Erzsébet-körút 46. szám.

Pestre érkező családok számára úri otthon nyuj-tok. Dolánok, IV., Ferenciek-tere 7. II. 5. Tele-phon: 386—089.

Zongorák, pianinók előlegnélküli húszpengős rész-letre 700 pengőtől legolcsóbban Fenyőné zongora-teremben, Erzsébet-körút huszonhat, **Bérszongorák** csoda olcsón.

Bundák, szépek, olcsók. **Kóky Endre** szűcsnél, V., Vilmos császár-út 10. sz. Telefon: 386-784. Át-alakításokat vállal.

Zongorát vagy pianinót azonnal készpénzfizetésért sűrgősen veinék. Tel.: 225-689. Zongoraterem.

Budaestre érkezőknek úri otthon nyujtok. Hajdú ny. máv főúton, Erzsébet-körút 2. III. 19. (Lift.) Telefon: 22-55-55.

Rövid feleke gyakorlózongora kettőszáz, kiűnő külöldi hatszáz. Zongorák, pianinók feltűnő olcsón, előleg nélkül, leg-kecskelebb részletre. **Rákóczi-út ötven, zongoraterem.**

Nőruha szabás-varrás, ipari szalón. Mérték után szabásintézet készítek. Kerekesné, Várház-körút 5.

Videki özevgyasszony ismeretségi hiányában ez-után ismerkedne meg 40—45 év körüli nyugdíj-képes tisztviselővel házasság céljából. „Hozomány van” jellegre leveleket kiadóhivatal továbbít.

Budaestre érkező úri személyeknek szép, kénye-lmes lakásban 2. pengőért megszállás. Főjegyző-né. Orézy-út 40. I. 10.

Szentkirályi Penzió, Szentkirályi-u. 6. Olcsó csá-ládi otthon. Szobák ellátás nélkül is jutatosnan.

Egész nap elfoglalt szülők kéteves kisfiuk mellé gondozónőt keresnek, jó fizetéssel. Csak lelki-ismeretes és kötelességtudó tanítónő vagy úri-lány jelentkezzék. Cseri Kálmán, Kecskemét, Kossuth-ter 3.

Nyugdíjasoknak kellemes otthon kilencvenért. Moserri Bauer Margit, Tápósföldy.

Urileányok szabás-varrás tanítása. Mestervizs-gára előkészítek, Taraba Viola. Eskü-ter 7.

Intelligens, fiatal urileány szórakozásból levele-zne úriemberrel, erdélyivel is. Leveleket „Al-földi kisilány” jellegre kiadóhivatalba kérek.

Megbízható, intelligens, jólelkű, egyedülálló, kis-fővedelemmel bíró, középkorú nől keresek, aki kasszi lakás ellenében özevgy évesanyammal a háztartási teendőket elvégzné. Családtagként te-kintlenék. Leveleket „Budapest” jellegre kiadóba kérek.

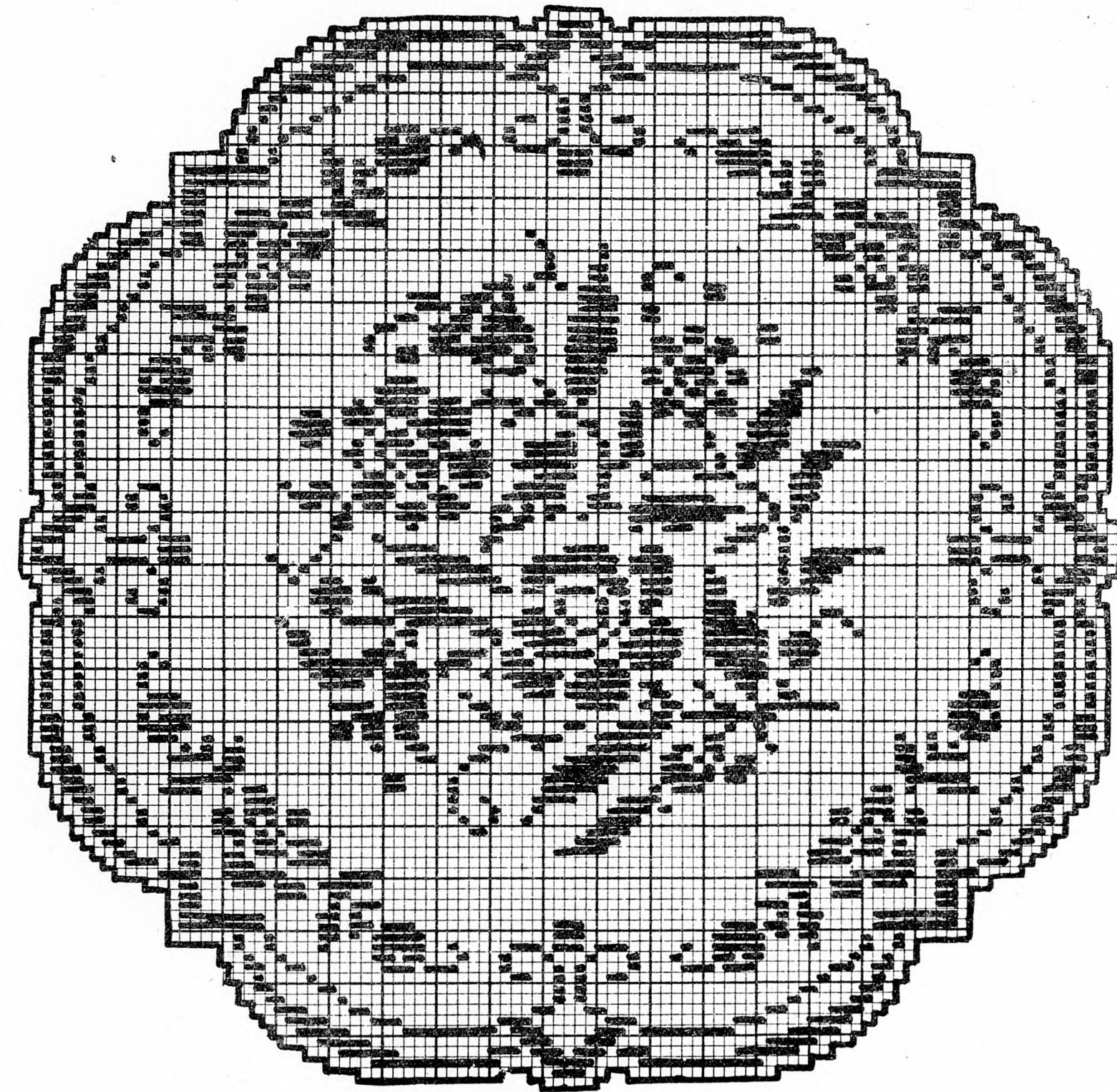
Keresek egy jobb családból való 30 év körüli leányt, aki önállóan, tisztán, izletesen főz és háztartási család'ral mindent elvégze. Levelein ajánlkozók jó bizonyítványaikat fényképpel küld-jék dr. Bessenyei Lajosné, Debrecen, Huszár-u. 3/b. címre.

Kultúralt, jómórgelenésű, független középkorú úri-asszony gondolatcserét keres „Chopin” jellegre kiadóba.

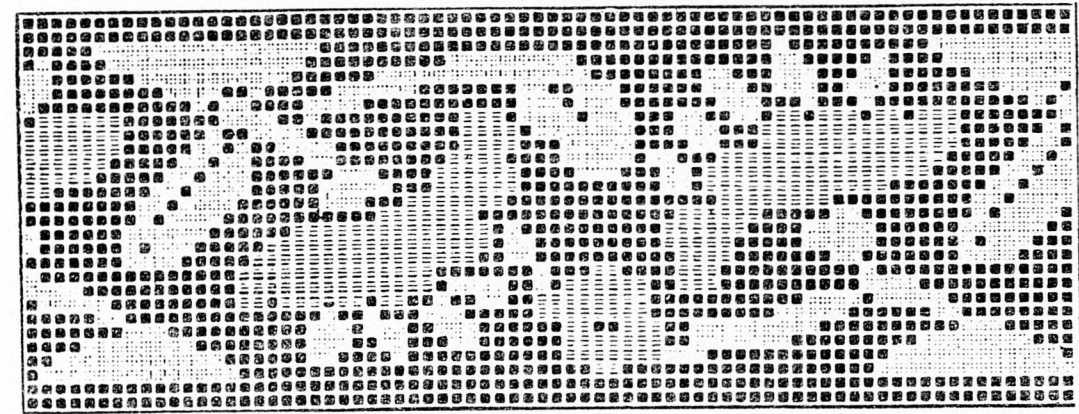
Felétles szerkesztő és kiadó: Papp Jenő. Kéziratokat, kisléket, fényképeket nem adunk vissza és nem örűnk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungária Hirlapnyomda R-T. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. sz. 4584.11. Felelős vitéz Bánó Lehel igazgató.

A Magyar Nők Lapja 1941. évi február havi kézimunkkamellélete

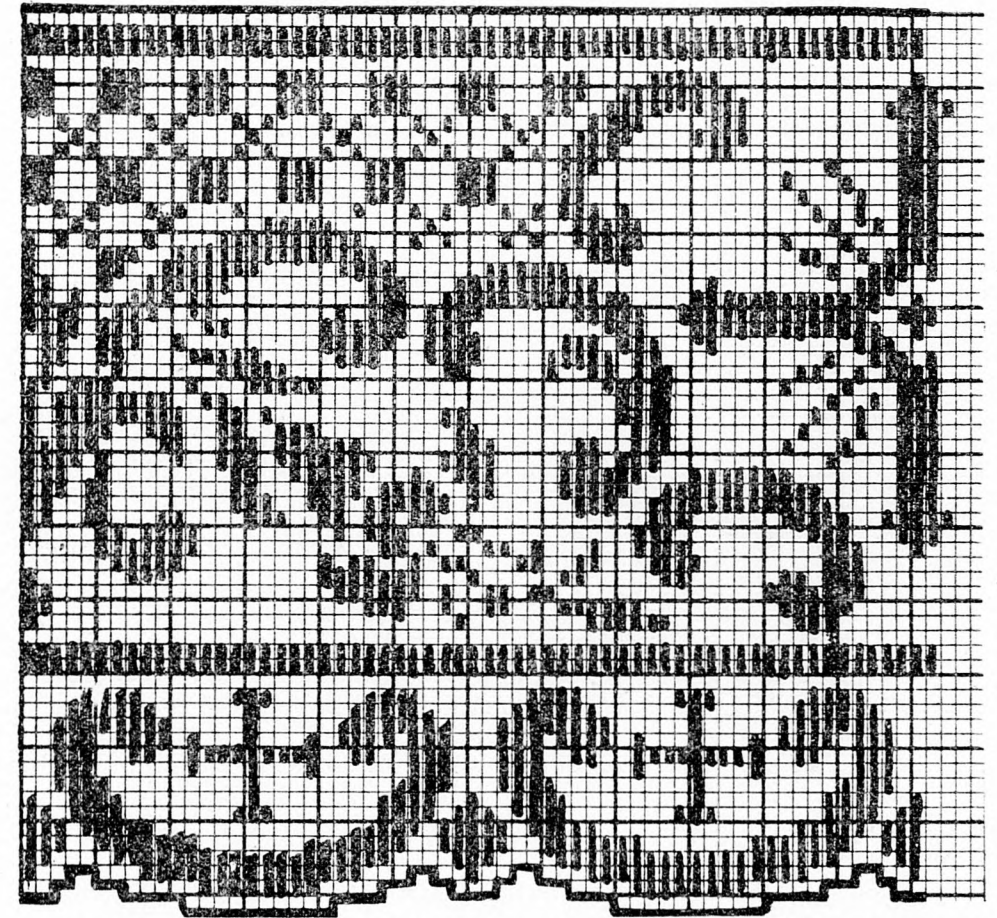
(Állandó havi melléklet)

5. Rece terítőcske, 103 kocka, 6 mm-es kockákkal készítve, 62 cm átmérőjű. Hozzávaló alapanyag P 5.50. Kitöltéséhez fehér 5-ös gyöngyfonál 1 motring P 1.60.

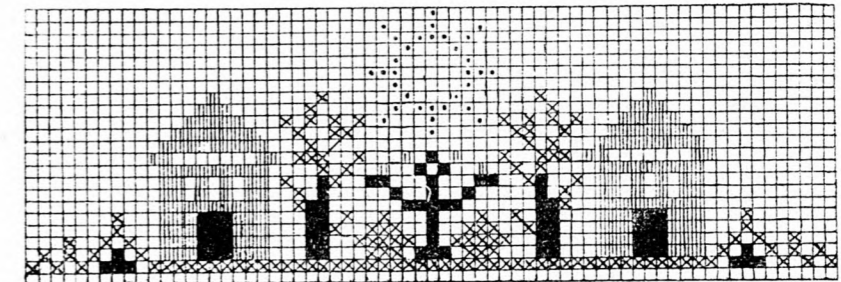
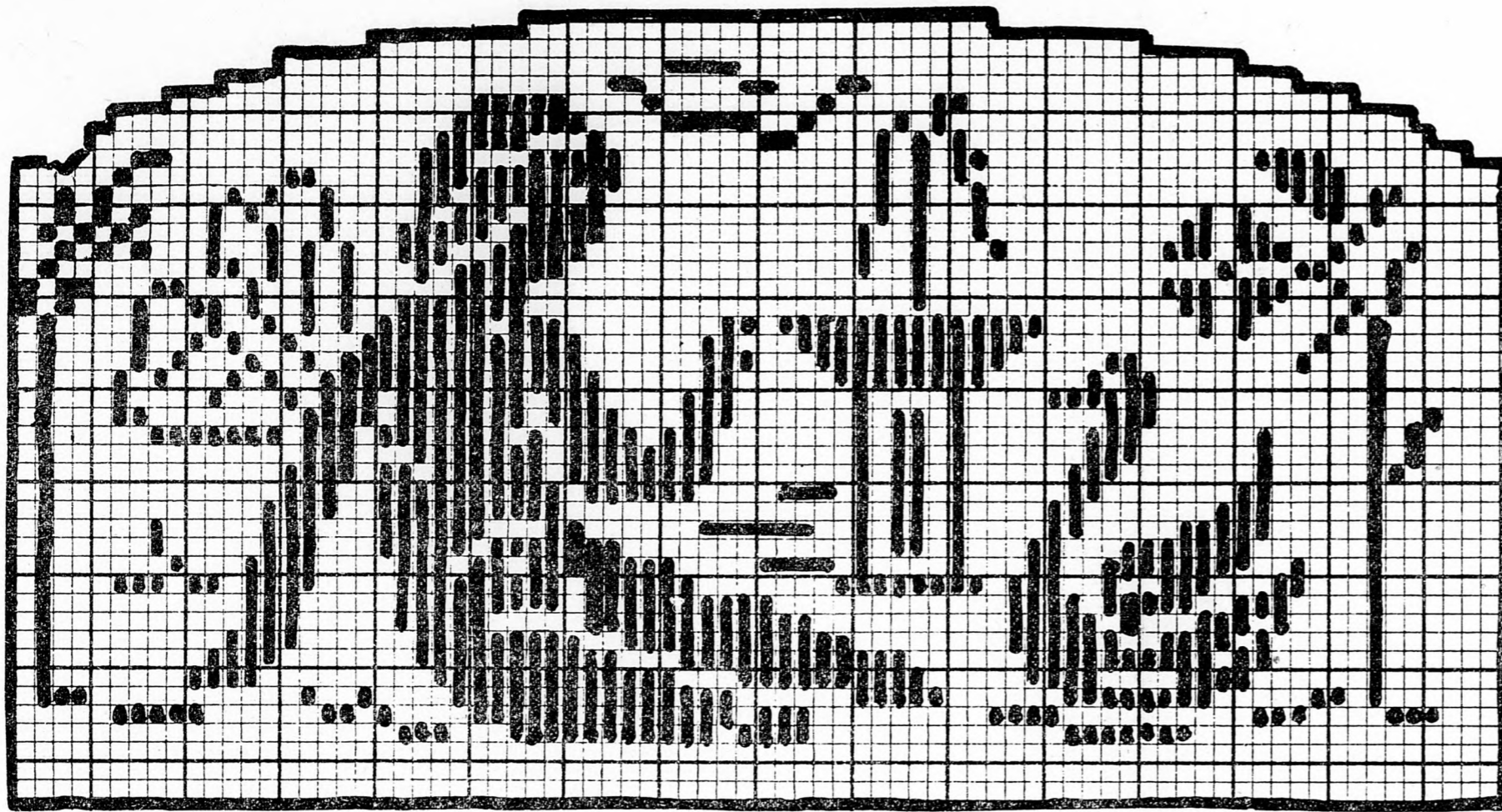
6. Rece-, vagy horgolt-betét.

7. Oltárterítő szélére csipke, 61 kocka széles. Készíthető 150-es horgoló cérnából, 1 gomolyag P 1.50. Rece munkával készítve, készen is megrendelhető.

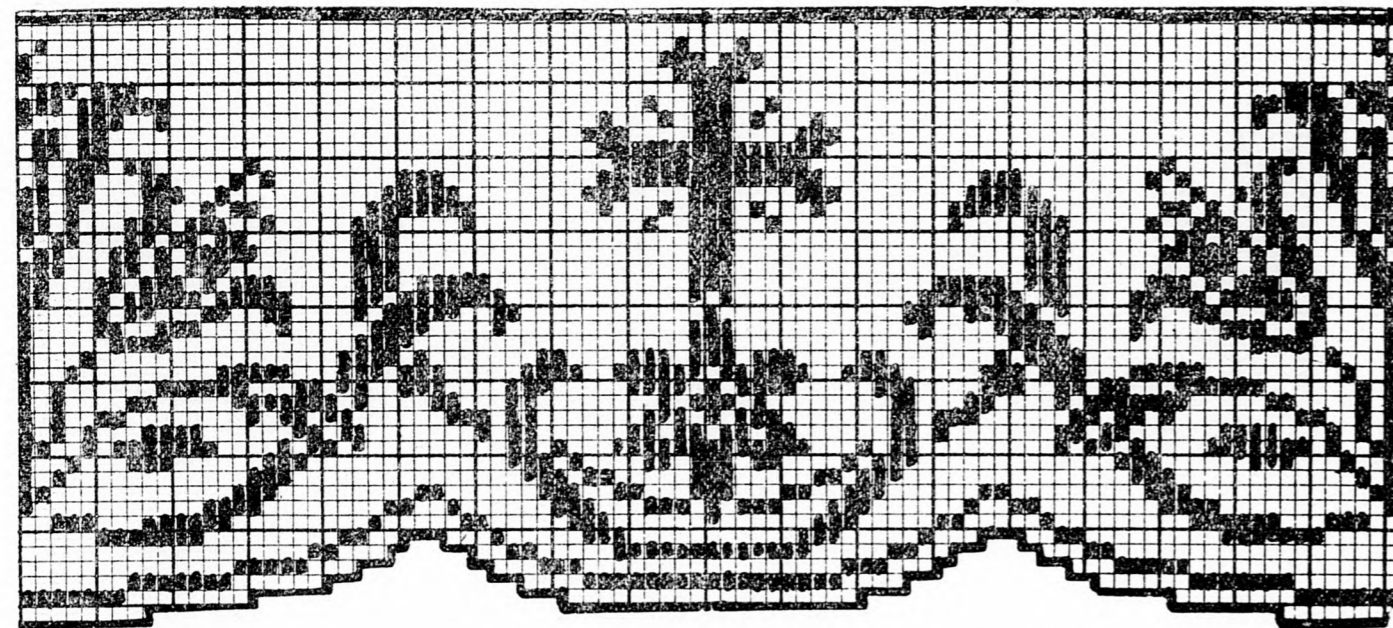
A Magyar Nők Lapja 1941. évi február havi kézimunkamelléklete

(Állandó havi melléklet)

2. Keresztöltéses minta gyermekruhák díszítésére.

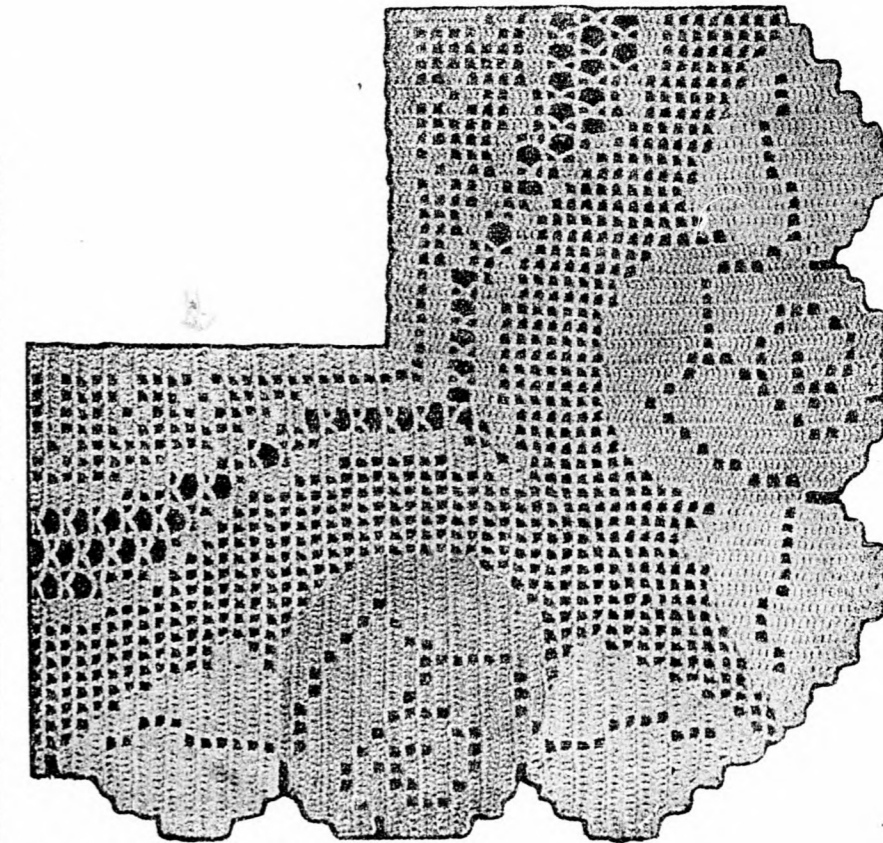
1. Rece, vagy horgolt motív diszpárnába. 5-ös fehér gyöngyfonálból készítjük, melyből 1 motring (5 deka) P 1.60. Recének készítése, az alapanyagot készen vesszük. 6 mm-es kockákkal, motívhoz való anyag P 4.50.

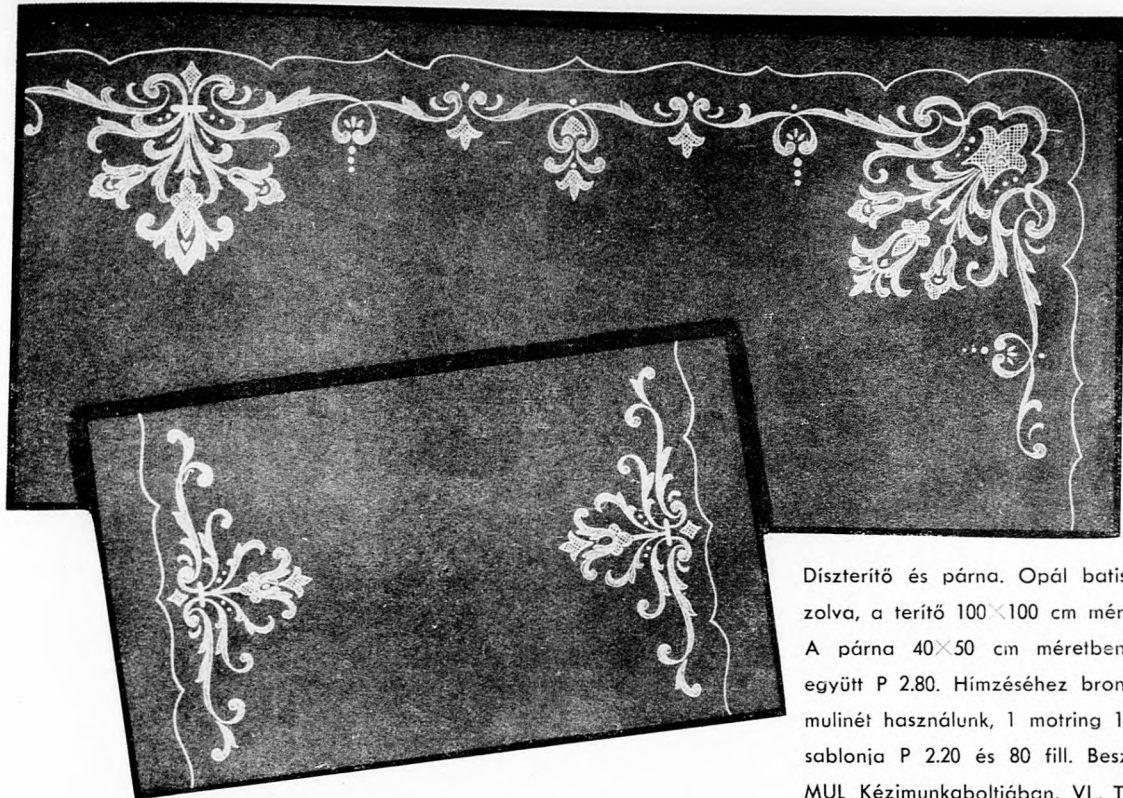
3. Oltárterítő-csipke, 40 kocka széles, 5 mm-es kockákkal készíve 20 cm lesz. Horgoláshoz 150-es horgoló-cérna 1 gombolyag P 1.50. Recének készítése, készen is megrendelhető, 1 méter P 7.20.

*Fonalak,
hímzőselymek,
függönyök,
terítők készen
és előrajzolva,
beszerezhetők a*

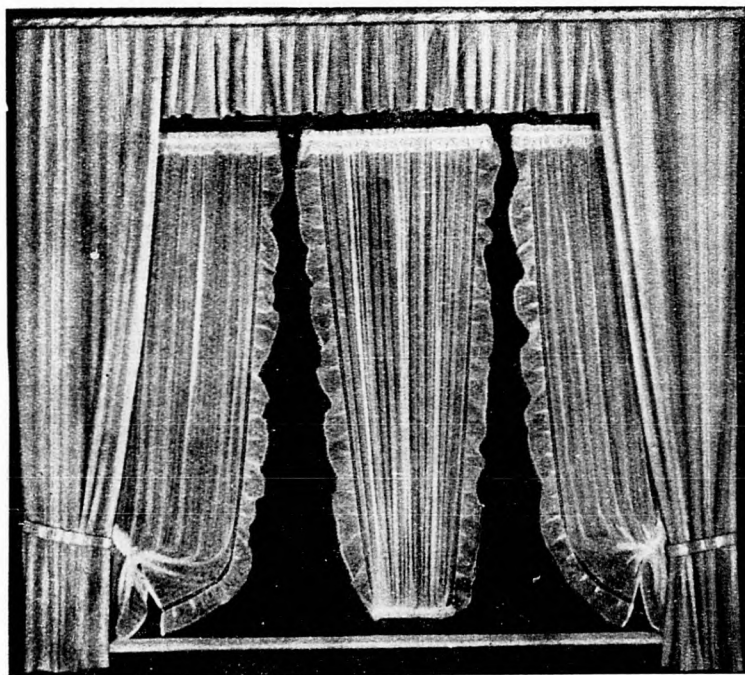
M. U. L.
Kézimunkaboltban
Teréz-körút 6. sz.
Gyermekjátékok
nagy választékban
kaphatók.

4. Horgolt csipke terítő szélére.

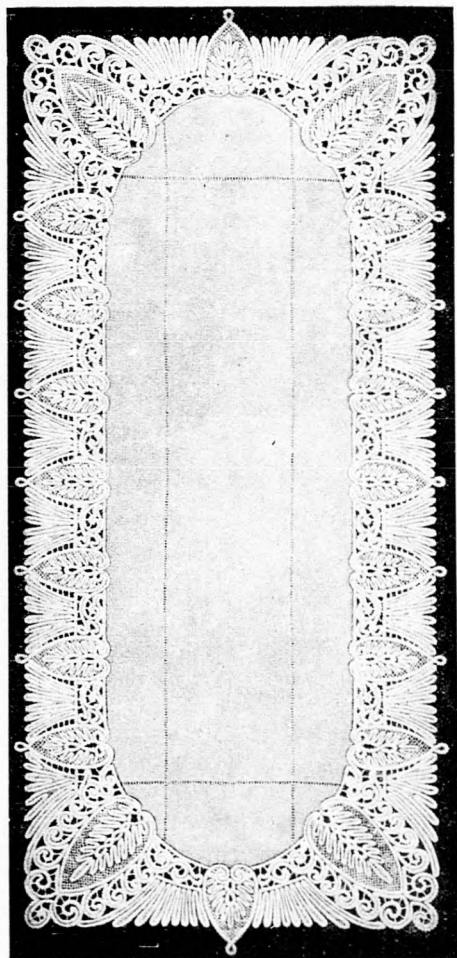
Díszterítő és párna. Opál batizsra előrajzolva, a terítő 100×100 cm méretben P 5.60. A párna 40×50 cm méretben, hátlappal együtt P 2.80. Hímzéséhez bronz árnyalatú mulinét használunk, 1 motring 15 fill. Szűrő-sablonja P 2.20 és 80 fill. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában, VI., Teréz-körút 6

Modern függönyök grenadinból vagy tüllből, fodordíszítéssel

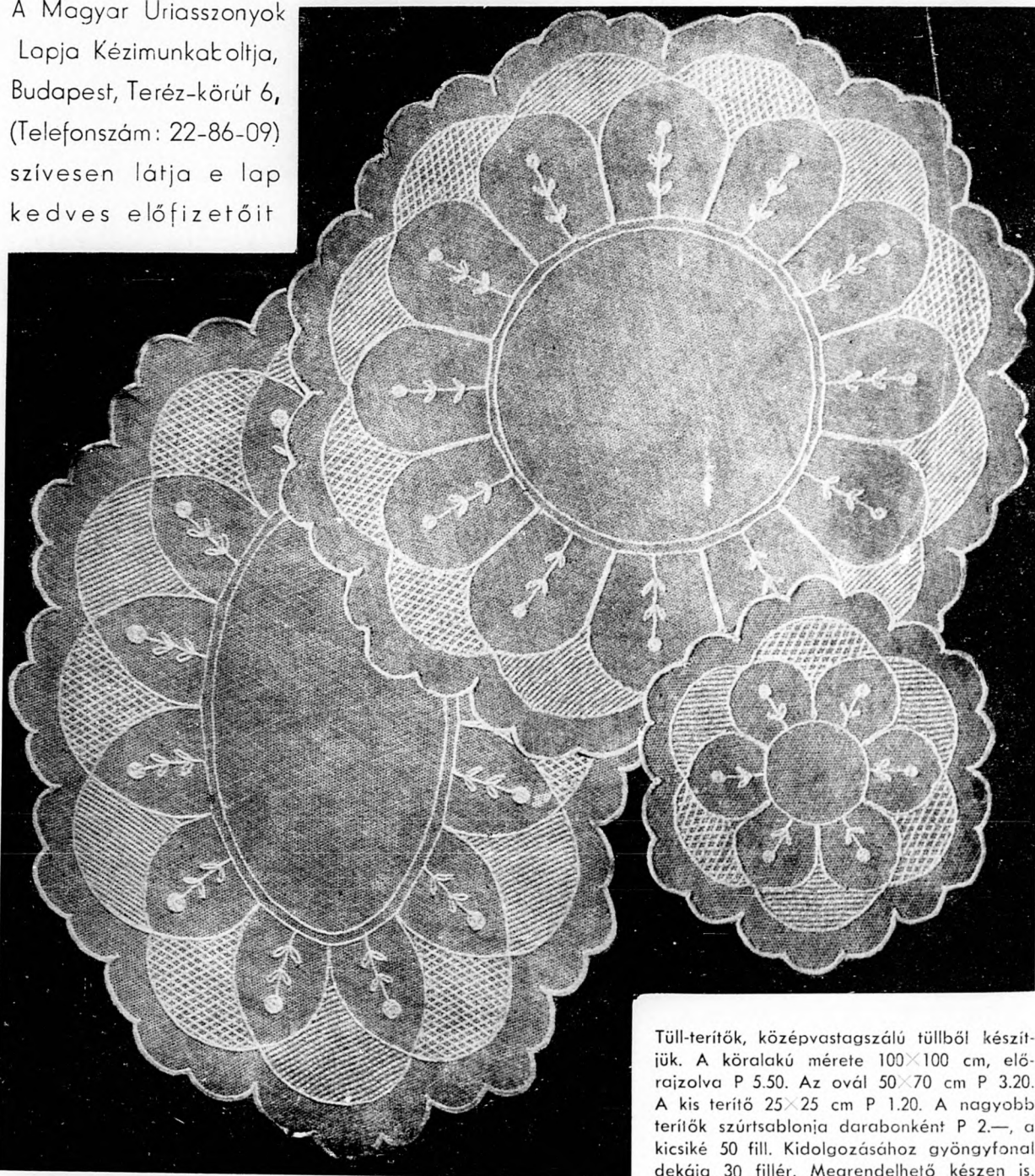
A MUL KÉZIMUNKABOLTJA Budapest, VI., Teréz-körút 6. sz.

Varrott csipkével díszített asztalfutó. Mérete 60×120 cm. Közepét lenvászonból készítjük, aszúr-díszítéssel, szélére varrottcsipkét teszünk. A csipkerész előrajzolva P 4.—. Szalagok métere 18 fillértől 50 fillérig.

MAGYAR NŐK LAPJA

A Magyar Uriasszonyok
Lopja Kézimunkaboltja,
Budapest, Teréz-körút 6,
(Telefonszám: 22-86-09)
szívesen látja e lap
kedves előfizetőit

Tüll-terítők, középvastagszálú tüllből készit-
jük. A köralakú mérete 100×100 cm, elő-
rajzolva P 5.50. Az ovál 50×70 cm P 3.20.
A kis terítő 25×25 cm P 1.20. A nagyobb
terítők szúrtsablonja darabonként P 2.—, a
kicsiké 50 fill. Kidolgozásához gyöngyfonal
dekája 30 fillér. Megrendelhető készen is.